

SABIE ȘI SCUT

~~~~~

Publicație trimestrială
oferită ofițerilor armatei și marinei germane,
pentru promovarea creștinismului personal

~~~~~

Editor

von Viebahn

General-locotenent împărătesc prusac, în rezervă

Anul V - 1903

Editura personală a editorului

CUPRINSUL

1. Cancelarul statului, contele Axel Oxenstierna și Biblia
2. Cum și-a găsit Isaia 43,2 întrebuițarea în bătălia de la Katzbach, în 26 august 1813
3. Din întuneric la lumină VII
4. „Oricine dintre voi care nu se leapădă (textual: nu renunță) de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu”
5. Apa vieții veșnice
6. Din scrisorile unui ofițer tânăr, credincios
7. Avraam și Lot
8. Câteva cuvinte dintr-o scrisoare a unui bătrân și încercat ucenic al lui Isus
9. Poșta redacției
10. Simplu și limpede
11. Biblia și Babilonul
12. Geneza 24

Nr. 1 Cancelarul statului, contele Axel Oxenstierna și Biblia

I

În grădina liniștită a casei senioriale din Stockholm, izolată de zgomotul străzilor și de agitația portului, stă statuia de bronz a lui Axel Oxenstierna, al renumitului cancelar suedez al statului. Foarte aproape de acolo, în Riddarholmskirche, panteonul regilor suedezi, se află sicriul marelui său domn și prieten, Gustav Adolf, și sicriile eroilor suedezi din războiul de treizeci de ani: Torstenson și Banér. Un spațiu minunat această biserică, unde se odihnesc cei mai viteji dintre viteji, unde este sicriul Leului, Carol al XII-lea, unde aproape nenumăratele steaguri inamice cucerite se descompun încet în praf. Aici sicriile și descompunerea vorbesc mai tare decât gloria eroilor pe care lumea o numește „nemuritoare”, dar care se scufundă totuși așa de repede în uitare. Cuvântul „A trecut! – A trecut!” umple mândrele bolți, în timp ce omul visător al secolului al douăzecilea meditează melancolic la lupta, la perseverența și victoria acestor vieți demult încheiate. „Țărână ești și în țărână te vei întoarce!” Ce obține omul muritor zbatându-se, luptând cu sabia, cu puterea voinței și cu activitatea minții – pălește. În astfel de locuri, unde istoria unui popor întreg pare să fie strânsă la un loc în oamenii mari ai națiunii, privitorului tăcut i se impune, vrând sau nevrând, întrebarea: Ce este omul? Și răspunsul este: praf! Legea morții este scrisă pe toată natura lui, pe toate lucrările lui. Numai aceea ce se petrece în viața adevăraților copii ai lui Dumnezeu pentru Isus, în dragoste slujitoare, rugătoare – toate acelea în care a fost căutată cu adevărat onoarea lui Dumnezeu și nu a oamenilor – aceea are valoare veșnică. Domnul va aprecia aceasta. Adevărata istorie a oamenilor este scrisă în fața tronului de judecată al lui Dumnezeu – dar putem deja aici să aruncăm o privire în viața ascunsă a unor oameni. Acesta este cazul și la Oxenstierna, căruia patrie i-a acordat fără invidie locul celui mai mare om de stat suedez.

II

Printre eroii suedezi ale căror nume și activitate din războiul de treizeci de ani sunt întretesute cu istoria germană, Axel Oxenstierna ocupă primul loc, alături de regele Gustav al II-lea Adolf. Născut în 16 iunie 1583, el a studiat dreptul public și teologia la Rostock, Wittenberg și Jena. Deja la 23 de ani a fost ministru plenipotențiar suedez la Mecklenburg. Apoi a restabilit, ca persoană regală care împuternicește, pacea dintre orașul Reval și nobilimea din Livonia. Confirmarea lui în această problemă dificilă l-a determinat pe regele Carol al IX-lea al Suediei, să-l numească pe tânărul Oxenstierna ca membru al consiliului de stat și ca tutore al copiilor regali în cazul morții sale și ca președinte al regenței. Carol al IX-lea a murit în anul 1611. Gustav Adolf, abia în vârstă de 17 ani, a fost declarat major de către stările sociale și a urcat pe tronul Suediei. El l-a numit pe Oxenstierna, pe atunci în vârstă de 28 de ani, cancelar de stat și a legat cu el cea mai profundă prietenie a inimii, care a rămas nezdruccinată până la moartea regelui.

Carol al IX-lea le-a lăsat fiilor lui moștenirea grea a trei războaie concomitente: împotriva Danemarcei, a Rusiei și a Poloniei. După lupte dure împotriva danezilor au reușit deja în ianuarie 1613, în pacea de la Knäret, să ia înapoi tot ce cuceriseră danezii. Astfel eliberați de inamicul lor cel mai primejdios, cei doi prieteni și-au îndreptat puterea imediat împotriva Rusiei. Lupta a durat până în 1617 și s-a încheiat cu pacea de la Stolbowa, cu un succes deplin al Suediei.

Între timp au continuat conflictele cu Polonia, întrerupte de mai multe armistiții. Începând din anul 1621, Suedia și-a întors toată puterea împotriva Poloniei, cu reușită favorabilă. Totuși, n-au reușit să smulgă polonezilor o pace, deoarece aceștia au fost susținuți de Austria. În aceste condiții, Suedia a încheiat în anul 1629 un armistițiu de șase ani cu Polonia, ca să aibă mână liberă împotriva împăratului Germaniei. Astfel a intrat Gustav al II-lea în arena războiului de

treizeci de ani. Oxenstierna a fost acela care a încheiat armistițiul cu Polonia, sub mijlocire franceză și engleză, și cu ducele de Pomerania a obținut luarea în stăpânire a orașului Stralsund, prin trupe suedeze. Când locul de acțiune al războiului a fost mutat în inima Germaniei, Oxenstierna a fost trimis pe Rin de către rege, cu împuternicire nelimitată, în calitate de comandant suprem; el și-a așezat cartierul general în Mainz. Acolo tocmai adunase o oștire la dispoziția regelui, când Gustav Adolf a căzut la Lützen. Oxenstierna s-a grăbit spre Dresda și Berlin, a negociat individual cu prinții protestanți asupra continuării războiului. La congresul de la Heilbronn (1633) a unit cercurile francilor, ale șvabilor și cele renane cu Suedia: El însuși a fost recunoscut drept conducător al acestei Ligi. În timp ce încerca să obțină în Franța și Olanda participarea acestor puteri la cauza protestantă, aceasta din urmă a obținut o lovitură puternică în bătălia de la Nördlingen. La întoarcerea sa, Oxenstierna a găsit totul în cea mai mare dezordine, aliații șovăiau, soldații erau nemulțumiți și indisciplinați; prințul elector din Saxonia trecuse deschis de partea cauzei inamicului. Dar spiritul bogat în resurse al cancelarului suedez a știut și în aceste condiții, aparent deznădăjduite, să salveze partida protestantă de la prăbușire.

Când în sfârșit în anul 1636, prin talentul de strateg al lui Banér și intervenția oștirii franceze sub Bernhard von Weimar, victoria armelor protestante părea asigurată, Oxenstierna a predat puterea care îi fusese încredințată în Germania, s-a întors în Suedia și și-a ocupat locul de cancelar al statului și tutore al reginei Christina. Legile administrative, pe care le-a proiectat, au trecut drept o capodoperă a diplomației și s-au dovedit a fi spre salvarea patriei sale. Ultimii 18 ani ai serviciului său i-a pus în joc pentru misiunea de a menține onoarea și independența Suediei, de a însufleți comerțul, de a crește bunăstarea. Viața lui politică, la fel și viața lui privată stau fără pată în fața poporului său, al cărui mare binefăcător și prieten a fost. Ultimul său succes diplomatic a constat în tratatul de pace care a fost încheiat cu Danemarca la Drömsebo, în 1645. Suedia a câștigat prin acest tratat mai multe provincii. Regina Christina l-a ridicat pe Oxenstierna la rangul de conte.

Aceasta este în linii principale viața politică a lui Oxenstierna. El a dus cauza patriei sale la succes în condițiile cele mai dificile și face parte dintre puținele personalități ale acestui pământ, al căror caracter n-a arătat nici o pată în felurile neplăceri. El a savurat culmile gloriei pământești și ale admirației omenești și a privit adânc în nesiguranța a tot ce omul agonisește și posedă. Dacă se poate spune despre cineva că a cunoscut viața, atunci cu siguranță este acest bărbat, care a stat timp de 48 de ani pe poziție conducătoare în domeniul politic și militar. A murit în 28 august 1654, după ce în ultimii ani s-a retras din problemele statului.

III

În acest timp Oxenstierna a fost vizitat de trimisul englez la curtea suedeză, Whitelome. La despărțire, bătrânul cancelar a spus următoarele cuvinte: „Am experimentat multe în lume și am avut în ea multe ceasuri plăcute. Dar arta de a trăi cu adevărat vesel și fericit n-am înțeles-o decât acum. Îmi mulțumesc Dumnezeuului meu că El mi-a acordat timpul să învăț să-L cunosc pe El și pe mine însumi. Singura desfătare pe care o am și o caut, care îmi dă mai mult decât tot ce-mi poate da lumea, este cunoașterea dragostei lui Dumnezeu în inima mea și citirea acestei minunate cărți.” (La aceste cuvinte a pus mâna pe Biblie.) „Dumneavoastră, domnul meu,” a continuat Oxenstierna, „sunteți în cea mai frumoasă floare a anilor dumneavoastră, stați în mare favoare la regi și prinți, sunteți folosit la cele mai importante probleme și le rezolvați în deplină sănătate și cu cea mai mare vioiciune, dar toate acestea vă vor părăsi odată. Atunci veți înțelege mai bine vorbele mele și le veți găsi adevărate. Atunci veți recunoaște că mai multă înțelepciune, mângâiere, adevăr și plăcere sunt de găsit într-o viață liniștită, sfințită de Dumnezeu și în citirea Cuvântului Său, decât la toate curțile și în toate manifestările de bunăvoință ale prinților.”

Aceasta este opinia unui bărbat, care foarte talentat și foarte instruit, i-a depășit aproape pe toți contemporanii lui. El n-a fost influențat de opinia unei partide religioase, drumul vieții lui și

poziția l-au făcut liber de opiniile zilei. Acum găsisse ceva mai bun decât onoruri, strălucire, bogăție și succese politice: Cartea cărților, Cuvântul lui Dumnezeu; devenise un creștin biblic. Ce contrast între opinia acestui om cu experiența vieții și nebunia arogantă a generației moderne! Dacă un bărbat așa de mare și de loial găsește în Biblie putere și bucurie când viața lui pământescă se pleacă spre apus, oare să nu merite atunci osteneala de a păși cu seriozitate în fața întrebării: **Ce este Biblia?**

IV¹

Biblia este cartea tuturor epocilor. Ea este cartea lui Dumnezeu, revelația Lui desăvârșită. Propriul Său glas vorbește fiecăruia dintre noi. Este o carte pentru toate clasele de oameni, mari și mici, bogați și săraci, învățați sau neînvințați, bătrâni și tineri. Ea vorbește direct inimii; ea pătrunde adânc până în izvoarele ascunse ale gândurilor noastre și cercetează cele mai tainice unghere ale conștiinței noastre – ea ne judecă și ne apreciază până la măduvă. „Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor ca orice sabie cu două tăișuri; pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, atât încheieturile, cât și măduva și judecă gândurile și intențiile inimii.” (Evrei 4,12.)

Ce atotcuprinzătoare este această carte! Ea tratează obiceiurile, deprinderile, datinile și principiile secolului al nouăsprezecelea al erei creștine cu aceeași fermitate și precizie ca pe cele din perioada cea mai timpurie a existenței omenești. Ea desfășoară o cunoștință perfectă cu omul în fiecare secțiune a istoriei sale. Londra și Parisul de astăzi își găsesc imaginea în oglindă cu aceeași fidelitate și exactitate pe paginile Sfintei Scripturi, ca Tirul acum trei mii de ani. Vedem în această carte minunată tabloul istoriei și al societății omenești pe fiecare treaptă a dezvoltării lor, desenat de o mână de Maestru.

Biblia a fost contrazisă mai mult decât oricare altă carte. Iar și iar se scoală cineva ca să desființeze această carte, dar ea seamănă cu un bloc de granit care este la fel de lung, de lat și de înalt și dacă îl răstorni, atunci el este totuși mereu cu fața în sus.

Până în anul 1800 au fost tipărite patru până la șase milioane de exemplare ale Sfintei Scripturi. Nici o sută de ani mai târziu, în anul 1897, șpalturile statistice ale celor optzeci de Societăți Biblice diferite existente acum, cu agențiile lor și cu societățile lor de binefacere, au anunțat răspândirea a 290 000 000 de exemplare de Biblii, Testamente și părți ale Bibliei în 395 de limbi și dialecte, care au fost răspândite exclusiv de către acele Societăți Biblice din 1804, în afară de milioanele necunoscute de Biblii și Testamente care au fost răspândite de persoane particulare și uniuni.

În Biblie, apostolii Domnului mărturisesc ce au văzut și au trăit. – Ioan, apostolul, nu spune: „Ce am visat sau am născocit noi, aceea vă vestim și vouă”, ci: „Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții, ... aceea vă vestim și vouă.” (1 Ioan 1,1-3.) Aceasta a fost mărturia lor, că l-au văzut pe Hristos în viața și în moartea Lui; și l-au văzut și după învierea Lui, l-au văzut mâinile, l-au simțit semnele cuielor și au pipăit rana făcută de suliță în coasta Lui; așa că ei predicau ca martori oculari moartea și învierea lui Isus Hristos.

În Biblie este vorba despre realități. Dacă presupunem că un oarecare om evlavios ar fi scris Biblia, că un comitet de oameni de știință respectabili au revizuit-o și că o societatea religioasă a editat-o, am fi auzit noi atunci vreodată despre beția lui Noe, despre înșelătoria lui Avraam, despre rușinea lui Lot, despre înșelătoria lui Iacov, despre gâlceava dintre Pavel și Barnaba sau despre lepădarea gravă și ipocrizia lui Petru? Astfel de editori ar fi gândit: nu folosește la nimic să spunem ceva despre acestea; în fond, fac parte din trecut, nu ajută pe nimeni și numai ar dăuna cauzei bune.” Un asemenea comitet de savanți sus-puși, căruia i s-ar fi încredințat redactarea

¹ Folosind Scriptura, de H. L. Hastings: „Este Biblia Cuvântul lui Dumnezeu?”, editura „Frații Dönges” - Dillenburg

Bibliei, ne-ar fi dat biografii ale unor bărbați a căror existență ar fi fost un model de evlavie și decență, în loc de o sărmană păcătoșenie. Poate că se întâmplă uneori ca cineva să țină un jurnal și ca după moartea lui acesta să ajungă la tipar. Dar aici sunt atunci omise toate boacănele josnice pe care le-a făcut și, dimpotrivă, se relatează despre multă loialitate și confirmare. Noi citim cu uimire o pagină după altă și ne gândim: „Ce om bun a fost acesta!” În felul acesta scriu oamenii istoria. Dar dacă Atotștiutorul scrie viața unui om, atunci aflăm tot adevărul despre el. Nu există multe persoane care ar vrea să-și vadă biografia scrisă de Dumnezeu. – Dumnezeu nu-l alege pe bietul cerșetor nenorocit ca să-l expună; nu, El nu ne dă nici măcar numele tâlharului de pe cruce, nici numele acelei sărmâne femei care a udat picioarele Mântuitorului cu lacrimile ei; dar pe împăratul David îl trage de pe tron și îl așează în sac și cenușă și îi zdrobește inima în așa măsură, încât exclamă: „Ai milă de mine, Dumnezeule, în bunătatea Ta! După îndurarea Ta cea mare, șterge fărâdelegile mele!” –

O altă dovadă a caracterului divin al Bibliei: profețiile împlinite! Câtă vreme „Babilonul zace în ruine (Ieremia 50,8-13), câtă vreme „Ninive este o pustietate, un pământ fără apă ca uscatul” (Țefania 2,13-14), câtă vreme „Egiptul este cea mai neînsemnată dintre împărății (Ezechiel 29,1-15), câtă vreme „Tirul este o stâncă goală, un loc unde pescarii își vor întinde mrejele de prins pești (Ezechiel 26,1-14), câtă vreme Ierusalimul este călcat în picioare de națiunii (Luca 21,24) – atâta timp avem dovada că un Dumnezeu atotștiutor a dictat profețiile acestei cărți și că aceste preziceri n-au luat naștere „prin voia omului”.

Noi numim Biblia „o carte”, dar de fapt sunt 66 de cărți diferite, întocmite de 30 până la 40 de persoane diferite. Fiecare carte este independentă și cu toate acestea, fiecare carte este înlănțuită cu toate celelalte cărți; un singur duh străbate întregul. – Au fost necesari aproximativ 1500 de ani ca să se definitiveze această carte și cel care a făcut încheierea n-a avut nici o legătură cu cel care a început-o. Cum ar putea, persoane care au scris izolat și independent, să producă o asemenea lucrare? – Să presupunem că 30 până la 40 de oameni vin la mine. Unul vine din Berlin, altul din Paris, un al treilea din Londra și tot așa din fiecare oraș al Europei: fiecare aduce câte un bloc de marmură cu o formă deosebită. Iau blocurile în ordine, le asamblez până formează statura unui om într-o simetrie perfectă. Atunci spun: „Cum au putut acești oameni, care nu s-au văzut niciodată, să dăltuiască această statuie frumoasă?” Tu răspunzi: „Este ușor de explicat. O mână de maestru a elaborat toată statuia, a format modelele, a dat indicația și a împărțit-o astfel, încât fiecare bucată să se potrivească exact în întreg.” Exact la fel este aici. Cartea provine din țări diferite ale pământului, persoane din toate clasele sociale au contribuit la ea în timpul unei perioade de 1500 de ani, și totuși este astfel asamblată, ca să constituie un întreg minunat, armonios. Cum a fost posibil lucrul acesta? „Oameni sfinți ai lui Dumnezeu au vorbit conduși de Duhul Sfânt.”

În continuare conchid, din influența pe care ea o exercită asupra oamenilor, că această carte este străbătută de suflarea de viață a lui Dumnezeu. Mulți sunt cei care studiază: filozofia, astronomia, geografia, geologia. Dar s-a auzit vreodată că filozofia sau știința matematicii sau geologia l-a răscumpărat pe vreunul din păcat și pierzare sau că vreo inimă disperată a găsit pace prin știința omenească? Ei bine, noi nu aducem nici unul, nici doi, nici zece, ci mii de oameni care confirmă: „Eram nenorocit și pierdut, i-am frânt inima bătrânei mele mame, mi-am adus familia în sărăcie, inima sărmanei mele soții era fără mângâiere, copiii mei fugeau când auzeau pașii tatălui lor; eram păcătos, împovărat de vină, fără cămin, fără nădejde până când am auzit cuvintele acestei cărți.” Mulți pot pune degetul pe cuvântul care le-a captivat sufletul. Poate a fost: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă!” Sau poate a fost acest citat: „Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridică păcatul lumii!” Sau acesta: - „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă.” Ei pot numi cuvintele prin care sufletul lor a fost salvat. Când acest cuvânt a găsit intrare în inimă, lumina nădejdii a strălucit în fața privirii lor. Pacea dumnezeiască a însuflețit de atunci inima lor. Câte unul chiar povestește cum de atunci semnele

de sănătate s-au întors pe obraji palizi ai soției lui și cum pălăriile vechi au dispărut din geamurile sparte ale căminului său devastat, cum cârpele rupte au făcut loc hainelor noi, cum copiii lui îi fug acum în întâmpinare când vine acasă, cum acum este pâine pe masă, foc în soba lui și confort în locuința lui. Toate acestea ți le mărturisește el cu adaosul că această carte a produs schimbarea. – Asemenea minuni face Biblia zilnic. Dacă aveți o altă carte, care face același lucru, aduceți-o aici!

Cum ar fi dacă toți oamenii ar spune: „Am auzit așa de multe despre această carte; așadar, să practicăm odată aceste învățături în viața noastră!” Care ar fi urmarea? Ar înceta: miștitul, furatul, asupritul, desfrâul, beția, pălăvrăgeala. Orice bărbat ar fi un soț, tată sau frate bun, orice femeie ar fi o soție, mamă sau soră bună; toți cetățenii ar fi mulțumiți; n-ar mai exista certuri, bătăi și procese; avocații aproape că ar muri de foame, medicii ar avea cabinete foarte mici; tribunalele ar fi nefolositoare, închisorile și pușcăriile s-ar goli, azilurile de săraci ar fi aproape fără locatari. Într-adevăr, această carte a fost dată de suflarea de viață a Celui atotputernic, este Cuvântul lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede și care se supune în credință.

Dacă te duci la bordul unei corăbii englezești și privești un capăt de parâmbă, vei vedea înăuntru un fir roșu, care străbate fiecare picior al acestei parâme care aparține guvernului englez, așa că dacă ar fi furată o bucată de funie și apoi ar fi tăiată în țoli, fiecare bucată ar arăta prin acest indiciu de unde face parte. Așa este și cu Biblia; dacă am tăia-o în o mie de bucăți, în fiecare se găsește un gând, o faptă mare străbate întregul. Permanent arată și se referă la o mare Personalitate, la „Sămânța femeii”, care a zdrobit capul șarpelui, la „Sămânța lui Avraam”, în care vor fi binecuvântate toate popoarele pământului, la „Omul durerii”, disprețuit și respins, „Hristosul Dumnezeului nostru”, născut în Betleem, răstignit pe Golgota, înviat triumfător din mormântul lui Iosif, înălțat, șezând la dreapta lui Dumnezeu, care va veni cândva să judece lumea și va governa în veci ca Domn. În jurul acestei Personalități se învârteste toată istoria acestei cărți. „Despre El mărturisesc Moise și prorocii.” –

Cuvântul lui Dumnezeu vestește sfârșitul chiar de la început. El nu este numai compasul care l-a călăuzit pe orice drumeț obosit la odihna lui de veci, ci și relatarea marelui plan și al scopului final al Celui atotputernic, referitor la lumea pe care a creat-o și la adevărata Biserică, pe care El a răscumpărat-o. Ea desfășoară planul veșnic al lui Dumnezeu, care este revelat în Hristos Isus; dacă va compara cineva primele trei capitole ale Bibliei cu ultimele trei, va fi surprins de concordanța care iese la iveală. – La începutul Bibliei citim despre o lume nouă: „La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul.” (Geneza 1,1); și la sfârșitul Bibliei citim iar despre o lume nouă: „Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou, pentru că cerul dintâi și pământul dintâi trecuseră” (Apocalipsa 21,1). Și mai departe: Și Dumnezeu a zis: „Să fie lumină!” și a fost lumină” (Geneza 1,1-3); la fel în Apocalipsa 21,23.25: „Cetatea n-are nevoie nici de soare, nici de lună, ca s-o lumineze, căci o luminează slava lui Dumnezeu și făclia ei este Mielul. - - Și porțile ei nu se vor închide ziua, fiindcă acolo nu va fi noapte.” Mai departe: – „Un râu ieșea din Eden ca să ude grădina; și de acolo se împărțea și se făcea patru brațe” (Geneza 2,10). Acolo: „Și mi-a arătat un râu cu apa vieții, limpede ca cristalul, care ieșea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului” (Apocalipsa 22,1). La început îl vedem pe satan făcându-și intrarea ca să înșele și să distrugă; la sfârșit vedem că el este aruncat în adânc - - - „ca să nu mai înșele neamurile” (Apocalipsa 20,3). La început vin în lume: păcat și durere, tânguiri și moarte; la sfârșit „El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Moartea nu va mai exista. Nu va fi nici plâns, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut” (Apocalipsa 21,4). La început pământul este blestemat să dea spini și pălămidă din cauza încălcării (Geneza 3,18). La sfârșit „Nu va mai fi nici un blestem. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului va fi în ea” (Apocalipsa 22,3). La început se spune: „Și acum, nu cumva să-și întindă mâna, să ia și din pomul vieții, să mănânce din el și să trăiască în veci” (Geneza 3,22). La sfârșit găsim pomul vieții în mijlocul noului Ierusalim: „Ferice de cei care își spală hainele ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate!” (Apocalipsa 22,14 textual.). La început, primul Adam a

pierdut stăpânirea asupra pământului și a fost izgonit din Paradis cu rușine și regret; la sfârșit Îl găsim pe al doilea Adam pe tron, ca biruitor asupra păcatului, a morții și a împărăției morților și guvernând veșnic ca Domn peste toate, în triumf și slavă; la El și cu El sunt toți cei răscumparați.

Acestea și alte fapte arată că Biblia nu este o cârpăceală omenească. Atunci când Columb a ajuns la vărsarea fluviului Orinoko, unul dintre însoțitorii lui a spus că au descoperit o insulă. Dar el a răspuns: „Nu, un asemenea fluviu nu străbate o insulă. O asemenea violență puternică de ape trebuie să preia apele unui continent.” Așa și Biblia: ea nu a izvorât din inima pustie a oamenilor, ci își are originea în străfundul înțelepciunii, al dragostei și al harului dumnezeiesc. Ea este copia Duhului dumnezeiesc, o desfășurare a sfatului divin, revelația voii divine; este cuvântul lui Dumnezeu.

De această stâncă a Cuvântului lui Dumnezeu se sparg toate valurile opiniilor și ale învățăturilor necredincioase; ele nu pot să zdruncine puterea lui dumnezeiască și durabilitatea lui veșnică. Cuvântul lui Dumnezeu nu poate fi atins de nimic. Puterile aliate ale pământului și ale iadului, ale oamenilor și ale diavolilor nu vor putea niciodată să desființeze Cuvântul Dumnezeului viu. El va exista în slava și puterea lui caracteristică din veac în veac, în ciuda atacurilor vrăjmașilor lui. „Cuvântul Tău, Doamne, dăinuiește în veci în ceruri” (Psalmul 119,89 textual.). „Tu ai înălțat Cuvântul Tău mai presus de tot Numele Tău” (Psalmul 138,2 textual.). Ce altceva ne rămâne nouă de făcut? Un singur lucru: – „Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta!” (Psalmul 119,11 textual.). În aceasta stă taina adâncă a păcii, pe care lumea nici n-o poate da, nici n-o poate lua.

V

Este Biblia Cuvântul lui Dumnezeu?

Cine va îndrăzni să conteste această realitate fericită? Dacă o recunoști, atunci te vei supune autorității Cuvântului lui Dumnezeu, vei deveni cu adevărat un creștin biblic.

Ai umblat până acum fără pacea cu Dumnezeu, fără să-L cunoști pe Isus ca Mântuitor al tău? Citește zilnic cu rugăciune Cuvântul lui Dumnezeu și atunci ochii tăi vor deveni văzători, ca să-L recunoști pe Isus. Harul Său te va apuca, vei găsi viața veșnică.

Dacă ești un creștin convertit, atunci Cuvântul lui Dumnezeu te va elibera de capcanele înclinațiilor omenești, la o siguranță fericită: aici Domnul Însuși vorbește cu tine. Vei deveni tare prin puterea harului și a adevărului.

Încrede-te cu adevărat în Cuvântul lui Dumnezeu! Dumnezeu te va binecuvânta atunci într-un mod deosebit, niciodată bănuț. Vei arunca priviri adânci în inima lui Dumnezeu, în lumea nevăzută, în veșnicie și vei striga de bucurie: – „Mărturiile Tale sunt moștenirea mea în veci, căci ele sunt bucuria inimii mele!” (Psalmul 119,111 textual.)

Nr. 2. Cum și-a găsit Isaia 43,2 întrebuințarea în bătălia de la Katzbach, în 26 august 1813

Din scrisorile președintelui camerei din Wedel, care a condus în 1813
un batalion de rezerviști din contingente vechi și în 16 octombrie a căzut la Möckern
(Trimis de A. v. W.)

Tabăra de la Bautzen, 21 septembrie 1813

L-am urmărit pe inamic până pe malul râului Katzbach. În urma inundațiilor, valea acestui râu se transformase într-un lac în care pluteau mii de francezi morți. Valea râului Katzbach este aproximativ la fel de lată ca valea râului Neiße. Inamicul străbătuse apa până la pod, dar apa creștea în fiecare clipă. Dar nici măcar această piedică n-a putut să oprească armata noastră. Când a venit rândul batalionului meu și mi-am luat avânt, apa îmi trecea de șa; atunci oamenii au ezitat; dar eu am sărit repede de pe cal și le-am amintit de frumosul verset: „Când vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine” - și am mers înainte pe jos, luând pușca în mână și ținând-o deasupra capului – atunci toți m-au urmat, în apă până la gât, și toți au ajuns la pod. Imediat după pod stătea trăsura mareșalului Ney. Caii se încâlciseră și se înecaseră; aceeași soartă au avut-o carele cu cartușe sau praf de pușcă. Pe partea cealaltă a apei, drumul era ca pavat cu francezi și cai morți, epuizați și muribunzi. Pe lângă aceasta, ploaia continua fără încetare, dar noi i-am urmărit toată ziua, iar noaptea am rămas tot sub arme.

* * *

Ce experiență frumoasă a făcut acest bărbat temător de Dumnezeu în legătură cu credințioșia lui Dumnezeu! Dumnezeu a intervenit în har pentru cuvintele pe care viteazul conducător le-a strigat batalionului său.

Versetul citat exact este așa: „Nu te teme de nimic, căci Eu te-am răscumpărat, te-am chemat pe nume: ești al Meu. Când vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine; vei trece și prin râuri și nu te vor îneca; când vei merge prin foc, nu vei fi ars și flacăra nu te va aprinde” (Isaia 43,1-2).

DOMNUL a adresat acest cuvânt întâi poporului Său ales, lui Israel; El a vrut să le așeze inimile pe stânca unei încrederi nezdruccinate a credinței. Drumul lui Israel prin Marea Roșie (Exod 14,21-23) și prin Iordan (Iosua 3,14-17) confirma prin fapte adevărul acestei făgăduințe; salvarea celor trei martori ai credinței din cuptorul de foc al lui Nebucadnețar (Daniel 3,19-27) îi convinge pe toți oamenii că Dumnezeu Își ține cuvântul. Cu toate acestea, Israel a părăsit stânca mântuirii sale, în ciuda nenumăratelor experiențe în legătură cu minunata credințioșie a lui Dumnezeu. Lăsat pradă printre neamurile pământului, el parcurge timpul actual sub blestemul ales de el însuși, până ce va veni odată ceasul când DOMNUL va aduna rămășița poporului Său și va restabili în Ierusalim minunata Împărăție a păcii Sale. Atunci vor fi împlinite toate făgăduințele lui Dumnezeu, care sunt date poporului celor douăsprezece seminții.

Acum este un alt popor al lui Dumnezeu, căruia Domnul îi strigă: „Nu te teme de nimic, căci Eu te-am răscumpărat, te-am chemat pe nume: ești al Meu!” Sunt creștinii adevărați, copiii răscumpărați și iubiți ai lui Dumnezeu. Ei trec aici printr-o lume străină. Cu cât sunt mai sinceri, cu atât mai mult au nevoie de încurajarea mângâierii neclintite: *Îi aparțin Domnului*. Cine a trăit într-adevăr convertirea și a primit viață nouă, dumnezeiască, acela înțelege acest cuvânt prețios, plin de putere inepuizabilă: „Ești al Meu!”

Ai devenit tu proprietatea veșnică a lui Isus, răscumpărat cu sângele Fiului lui Dumnezeu, numit cu Numele Lui? Un astfel de om face experiența că Isus nu-i va lăsa pe ai Săi să fie inundați de apele mâhnirii. În viața adevăraților creștini există timpuri când ochii nu mai văd nici o cale de ieșire: dar Dumnezeu are o soluție; la timpul potrivit El poruncește valurilor mâhnirii: Până aici și nu mai departe! Dacă orice ajutor pare să lipsească, dacă doctorul abandonează orice speranță pentru bolnavul iubit, dacă mijloacele bănești se termină, în timp ce nevoile crescând

pentru întreținerea familiei și pentru creșterea copiilor cer sume tot mai mari, atunci ține-te, copil al lui Dumnezeu, crezând, de acest cuvânt minunat. Dacă ești calomniat, dacă prietenii vechi îți întorc spatele, dacă în fața ta orice ușă pare să fie închisă, dacă și fizic te simți nenorocit și trebuie să înduri dureri mari, totuși, cu tine este același Domn și Mântuitor atotputernic, care îți promite: „Când vei merge prin foc, nu vei fi ars și flacăra nu te va aprinde.”

Dintre cele mai grele încercări face într-adevăr parte aceasta, dacă un fiu plin de speranțe sau un soț iubit trebuie dus la ospiciu. Aceasta este mai greu decât să-l pui în mormânt. Atunci credința trebuie să se țină printre lacrimi de cuvântul: „Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei înțelege după aceea” (Ioan 13,7). Dumnezeu este Tatăl desăvârșit; în tot ce pățesc copiii iubiți ai lui Dumnezeu, înțelepciunea și dragostea Lui au în fața ochilor un scop minunat. El, care numără lacrimile, pune asupra celor care sunt ai Lui numai poveri care conțin binecuvântare pentru veșnicie.

Pentru creștini este extrem de important să știe că școala suferințelor este o dovadă a dragostei lui Dumnezeu. Diamantul trebuie să fie șlefuit, aurul trebuie curățit. Dacă un credincios nu ar fi nimic altceva decât alpaca, atunci în cazul lui nu ar fi nevoie de cuptor. Pe căi netede, în zi însorită credința nu se întărește, dar în mâhnire mare și în furtuni grele, da. Pe un lac liniștit nu se pot instrui marinari folositori; ei trebuie să iasă în largul mării, unde urlă furtuna și se rostogolește tunetul. Așa este și cu creștinii. În încercări devin tari, fac experiențe.

Apele mâhnirii adânci și focul suferințelor constituie școlile înalte ale rugăciunii pentru copiii lui Dumnezeu; aici învățăm să ne agățăm de Domnul, care ne ține și ne poartă. Toate marile experiențe, toate minunile puterii și ale harului ajutător și salvator ale lui Dumnezeu le trăim în această școală. Când aflăm ce minunat împlinește Domnul ce a promis în Isaia 43,1-2, atunci trebuie să-L laudăm și învățăm să mulțumim pentru cea mai mică binefacere pe care în viața zilnică de mai înainte am acceptat-o ca de la sine înțeles.

Dintre copiii lui Dumnezeu care s-au maturizat într-o lungă școală a suferințelor pentru ceea ce trebuiau să devină spre onoarea Domnului lor, face parte și Adolf Monod, a cărui lucrare, „Cuvântări de despărțire”, se numără printre cele mai frumoase lucrări ale literaturii creștine.

După ce a petrecut deja multe săptămâni și luni pe patul de suferință, a spus odată alor săi: „Poate nu v-ați gândit niciodată la aceasta, ce har este să poți să pui un picior în fața celuilalt, să poți să mergi de la o stradă la alta, ba chiar să treci dintr-o cameră în alta fără dureri; sau ce har este, dacă ai obosit să zaci pe o parte să poți să te întorci fără dureri pe partea cealaltă și să stai într-o altă poziție; sau ce har este să poți să mănânci fără să suferi, să poți să scrii sau să muncești fără încordare. – Toate acestea le-am putut face timp de 53 de ani, fără să-mi dau seama de lucrul acesta în toată valoarea lui; astăzi știu să prețuiesc lucrul acesta și doresc ca voi să observați aceasta la mine și să învățați să-I mulțumiți lui Dumnezeu pentru el.”

Nr. 3. Din întuneric la lumină

VII

Căpitanul de cavalerie împărătesc, olandez, Johann Theodosius van der Kemp

Johann Theodosius van der Kemp s-a născut în Olanda, la Rotterdam, în 1747. Tatăl său a fost un predicator evlavios și l-a făcut să aibă parte de o educație grijulie, care totuși nu l-a împiedicat pe fiu să cadă pradă unei necredințe totale. Tânărul foarte talentat a studiat medicina la mai multe universități. Dar după doi ani a urmat o schimbare de profesie; van der Kemp a devenit soldat. În serviciul militar olandez a ajuns până la căpitan de cavalerie și avea perspectiva unei cariere strălucite, dar era absolut necredincios și trăia în desfrâu, așa că tatăl lui

a murit în parte de mâhnire din această cauză. O gălceavă cu un prinț l-a determinat pe nelegiuitul și ușuraticul căpitan de cavalerie, van der Kemp, să-și dea demisia după șaisprezece ani de viață soldățească și să se dedice din nou studiului medicinei. După ce a dat un examen excelent a început să activeze ca medic practicant și s-a însurat. Acum a devenit un om de lume onorabil, care pune preț pe virtutea lui și care era foarte iubit de oameni pentru priceperea lui. În Dumnezeu credea pe atunci, dar de un Mântuitor al păcătoșilor nu avea nevoie și nu-L cunoștea. Pe Isus din Nazaret Îl considera un înșelător.

În 27 iunie 1791 a făcut la Dortrecht o călătorie de plăcere cu soția și cu fiica lui, într-o barcă; deodată s-a ridicat o vijelie, o trombă de apă a răsturnat barca. Soția și fiica s-au înecat sub ochii tatălui. Pe acesta l-a mânat curentul un sfert de milă la vale, până ce o corabie, care a fost smulsă de către aceeași vijelie, mâna tocmai spre el. Oamenii de pe corabie l-au observat și l-au salvat. La început a încercat să îndure această lovitură îngrozitoare cu liniște, ca un filozof, dar curând după aceea disperarea a pus stăpânire pe sufletul lui. Nevoia inimii lui l-a trimis în duminica următoare la biserică. A intrat cu inima bătând și cu lupte sufletești puternice. Acolo, lumina lui Hristos a pătruns în întunericul lui; el s-a simțit apucat de o putere superioară și atras la Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, pe care mai înainte Îl respinsese. Începând de atunci a fost un cititor al Bibliei, ba chiar un cercetător al Scripturii și curând a ajuns la fericita cunoaștere a harului fără plată al lui Dumnezeu în Hristos Isus și la viața veșnică.

Doctorul erudit, van der Kemp, pe care-l vindecase Doctorul ceresc, ardea acum de dragoste pentru Salvatorul lui. Faptul că bărbatul foarte instruit, care, de exemplu, înțelegea mai bine de zece limbi străine, Îl mărturisea așa de bucuros pe Cel răstignit, a atras mulți ochi asupra lui. Mai mulți prieteni erau de părere că trebuie să se facă pastor. Dar el nu s-a putut decide pentru aceasta, ci a mai activat câțiva ani ca director al unui mare spital militar din Dortrecht. Când Olanda a fost cucerită de francezi (1795), și-a dat demisia și a trăit retras pentru studiile sale de limbi.

În anul 1797 i-au căzut în mână predicile care fuseseră ținute la înființarea Societății Misionare Londoneze (1796). După ce le-a citit, bărbatul de cincizeci de ani a căzut în genunchi și a spus: „Sunt aici, Doamne Isuse! Tu știi că eu nu vreau să am o voință proprie de când m-am predat Ție cu totul în slujbă; nu mă lăsa să fac chiar nimic cu gând carnal sau de automulțumire în această cauză mare și călăuzește-mă Tu pe drumul cel bun!” Apoi a plecat la Londra, a discutat cu Societatea Misionară și în 5 decembrie 1798 a plecat cu corabia spre Africa de Sud împreună cu compatriotul lui, Kicherer, și cu doi misionari englezi. Corabia cu care frații trebuiau să meargă până la Cap, ducea criminali în exil, în Australia. A fost o călătorie primejdioasă printre acești oameni răi, dintre care, de exemplu, unii au încercat să facă găuri în corabie, ca să se înece odată cu aceasta. Dar prin eforturile pline de dragoste și prin rugăciunile mesagerilor păcii, gândul rău al celor mai mulți a fost curând ca transformat. Unul după altul au întrebat despre calea spre mântuire; doi, care aproape că reușiseră să-și taie lanțurile, s-au denunțat singuri și au cerut alte lanțuri; alții au depus mărturisiri profund sfâșietoare de păcate; un grup de oameni care se rugau s-a adunat sub conducerea unuia dintre infractori. Când o febră gravă a erupt printre pasageri, medicul a găsit de lucru și cu trupurile. După o călătorie de patru luni pe mare, van der Kemp împreună cu tovarășii lui au coborât pe uscat la Capul Bunei Speranțe. „Adunarea fraților” avea pe atunci deja o lucrare binecuvântată printre hotenți (Centrul Gnadenthal); printre cafri încă nu activase nimeni. La ei îl trăgea să meargă pe doctorul nostru, van der Kemp.

Cafri, ale căror triburi diferite locuiesc în estul Coloniei Capului, sunt, fără îndoială, cel mai numeros și mai viguros dintre toate popoarele sud-africane. Numele de cafru provine din arabă și înseamnă „om necredincios”. Cafri au fost la origine un popor războinic, de o înălțime și putere admirabile, cu o proporție simetrică deosebită a membrilor, în plus, perseverenți, șireți și dibaci. În timp ce triburile cele mai sudice ale cafrilor au o culoare brună a pielii, cele nordice, din ținutul Delagoabai, prezintă negrul cel mai închis. Dintre cafri, pe atunci, Zulu sau Amazulu era

încă un trib mic la Pongolu. Abia pe parcursul secolului al nouăsprezecelea au intrat aceștia, deveniți un popor războinic, întărit, puternic, în lupta împotriva britanicilor și a olandezilor, care a durat aproape o jumătate de secol.

În septembrie 1799, primii mesageri ai lui Isus Hristos au ajuns în ținutul acestui popor păgân. A fost van der Kemp și însoțitorul său englez, Edmond. După marșuri extrem de obositoare au ajuns în satul regelui cafru, Ghika. Un olandez fugit din Colonia Capului le-a servit de talmaci. Când regele Ghika i-a primit pe străinii albi, aceștia l-au rugat să le dea permisiunea să se așeze acolo și au cerut protecția regelui. Ghika a ezitat mult până a dat răspunsul, care a sunat așa: „Eu nu sunt în stare să vă fac rost de hrană, căci nici eu însumi nu am nimic; voi căutați protecție la mine, dar eu însumi nu mă pot proteja; de aceea vă sfătuiesc să mergeți iar acolo de unde ați venit.” Aceasta a sunat puțin încurajator. Edmond s-a și întors atunci curând, deoarece nu suporta greutățile din țara cafrilor. Dar Kemp, doctorul educat și bogat din Dortrecht, n-a luat în seamă nici dificultatea, nici primejdia. El a așteptat cu răbdare până ce Ghika și-a schimbat părerea și i-a arătat un loc ca să se stabilească, pe un munte înalt înconjurat de pajiști, de unde putea să ajungă ușor în unsprezece sate de cafri. Locuitorii lor negri erau „lumina ochilor” misionarului, căci el vedea deja în duh cum ei Îl vor adora pe Domnul Isus împreună cu el. Firește că la început au răspuns la dragostea lui devotată numai cu jefuirea cortului său. Ca să obțină sarea necesară pentru hrana lui sărăcăcioasă, care de cele mai multe ori consta numai din rădăcini, trebuia de multe ori să se strecoare timp de patru zile prin desiș și sălbăticie, până pe țărmul mării. Aici lăsa apoi apa mării în găuri, pe mal, să se evapore de la soarele fierbinte și obținea astfel sare de mare. Hainele lui s-au zdrențuit curând și el a trebuit să călătorească prin pustietate fără pălărie și ciorapi, cu picioarele rănite, ca să-i viziteze pe cafri în satele lor împrăștiate.

O asemenea dragoste a străpuns și inima dură a cafrilor. În jurul lui s-a adunat un număr de tineri cafri și hotentoți, pe care el a putut să-i conducă la Domnul. Dar abia începuse să vadă primele roade ale activității sale jertfitoare, că din cauza neliniștilor războinice a fost nevoit să plece cu lacrimi din câmpul semănatului său. După ce prima lui ședere, în 1799, fusese numai de scurtă durată, iar apoi, în 1800 a lucrat din nou în același fel, munca lui în țara cafrilor a luat sfârșit pentru totdeauna, după eforturi cu totul nemaiauzite timp de șaisprezece luni. Calomnatori albi l-au înnegrit la regele Ghika pe binefăcătorul poporului, așa încât van der Kemp a trebuit să se refugieze înapoi în Colonia Capului, sub primejdia morții.

Încă unsprezece ani (până la moartea sa din 1811), nobilul doctor van der Kemp a lucrat în interiorul Coloniei Capului, propriu-zis între hotentoți, după ce cafri l-au alungat din țara lor. Și acolo, la centrul lui, Bethelsdorp, a răbdat necazuri nespuse; pentru că i-a luat cu dragoste milostivă în grija lui pe băștinașii săraci, a fost urât și prigonit până la moarte de către coloniștii „creștini”.

Van der Kemp n-a putut să-i uite pe cafri; și – nici ei n-au putut să-l uite pe el. O legătură profundă se înnodase prin dragostea lui altruistă, care nu s-a rupt în ciuda tuturor atacurilor. Un cafru tânăr, pe nume Untsikana, - unul dintre aceia care a fost trezit prin predica lui van der Kemp – a continuat în felul lui munca învățătorului de departe. El era un poet și cântăreț talentat și aceste talente le-a pus acum în slujba Evangheliei. În timp ce după plecarea lui van der Kemp n-a mai venit nici un misionar la cafri vreme de cincisprezece ani, el a străbătut poporul cântând, predicând și rugându-se și a pregătit Domnului calea. Aceasta a fost o continuare a muncii lui van der Kemp. O altă continuare s-a făcut la Bethelsdorp. Mai multe căpetenii ale cafrilor își trimiteau acolo fiii, ca să-i educe Kemp. El n-a mai apucat să vadă cum aceste două fire: munca de evanghelizare a devotatului Untsikana și propria sa muncă de educare a prinților cafrilor au convers.

Aceasta s-a petrecut cinci ani după plecare lui acasă. Căpetenia educată de el, Jan Tschatschu, s-a adresat în 1816, în prima scrisoare pe care a scris-o vreodată un cafru, unui membru al guvernului englez, cu rugămintea pentru un învățător. Atunci s-au pornit spre țara

cafrilor câțiva misionari ai Societății Londoneze. Când au trecut peste marele Fish River, au întâlnit o sută de cafri, elevii lui Untsikana, care au povestit că ei au fost îndrumați de învățătorul lor să renunțe la: adulter, omor, hoție și vrăjitorie și să se întoarcă spre Isus, Răscumpărătorul, și să I se predea Lui. O cafră a pășit în față și a mărturisit că ea s-a rugat deja de mult în tăcere pentru venirea învățătorilor; ea nu tânjea după corali, ci după Cuvântul lui Dumnezeu. Dar când misionarii au venit la regele Ghika, acesta a strigat: „Toată țara este deschisă în fața voastră! Mergeți și alegeți-vă ce doriți!” Acesta a fost un alt răspuns decât obținuse van der Kemp cu șaptesprezece ani mai înainte.

Tschatschu, căpetenia, le predică acum compatrioților lui. După o asemenea predică a fost auzit un cafru rugându-se într-un tufiș: „O, Isuse, dă-mi o inimă ca să înțeleg Cuvântul Tău! Cred că Tu poți să faci aceasta; căci omul care l-a predicat este și el un cafru negru ca mine.” – Apoi, misionarul Joseph Williams s-a stabilit printre cafri și de atunci această misiune a înaintat – chiar dacă printre multe nevoi și atacuri războinice - și mii de cafri au devenit copii ai lui Dumnezeu, prin credința însuflețitoare în Isus Hristos.

Ce monument al harului este viața acestui bărbat! Cât de îndepărtată a fost odinioară inima lui de Isus, pe calea pierzării sigure, veșnice. Dar se vede limpede intervenția atotputernică a lui Dumnezeu, pentru a-l întoarce pe acest om; harul a ajuns la victoria lui deplină; pentru că el s-a lăsat fără rezerve în mâinile lui Isus, pentru că viața lui lipsită de voință a supus-o voii lui Dumnezeu, de aceea a putut Domnul să facă lucruri așa de mari prin el.

Dacă până acum ți-ai văzut de drum fără Isus, atunci lasă-te chemat. Întoarce-te! Dar dacă ești un creștin convertit, lasă-mă să te întreb: vrei și tu să te lași așa lipsit de voință în mâinile lui Isus ca acest olandez? Poți și tu să-i spui sincer Domnului: „Sunt aici, Doamne Isuse! Tu știi că eu nu vreau să am o voință proprie!”? Cine poate să spună aceasta într-adevăr, acela va vedea că Domnul are un plan minunat, măreț pentru viața lui.

O, meditează la cuvântul acesta: *fără rezerve!*

Nr. 4. „Oricine dintre voi care nu se leapădă (textual: nu renunță) de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu”

Luca 14,33

Trimis de un ofițer tânăr, după întoarcerea sa din estul Asiei

Domnul Isus a spus aceste cuvinte când a văzut că mult popor mersese cu El. Fiecare om care vrea să fie ucenicul lui Isus, să citească această cuvântare a Domnului despre urmarea Lui! Ea conține jurământul de drapel pe care trebuie să-l depună orice om nou intrat în armata Domnului Isus. Acele cete mari, care mergeau cu Domnul, încă nu știau nimic despre acesta; ele îl urmau pentru că se simțeau atrase de personalitatea Lui; ele găseau aici ceva ce nu găseau la mai marii și învățătorii lor, „căci El predica cu putere” (textual: „Căci El îi învăța ca unul care avea autoritate, nu cum îi învățau cărturarii lor.” (Matei 7,29.) Dar pe lângă această predică puternică a Lui, - cu care El a mers pe câmpul de luptă, cu o hotărâre care nu ținea seamă de nimic, împotriva absurdităților și a abuzurilor din serviciul divin și din concepția de viață a iudeilor și în special a mai marilor iudeilor, - se manifesta în relația Lui cu oricine, chiar și cu cel mai neînsemnat, o asemenea dragoste, amabilitate și blândețe, încât poporul, mic și mare, tânăr și bătrân îl urma cât vezi cu ochii, numai ca să-L vadă și să-L asculte, ca să poată vorbi odată personal cu El, pe cât posibil, poate chiar să primească de la El împlinirea unei rugămînți, căci El putea – aceasta o știau – să facă minuni, înainte de orice în vindecarea bolnavilor.

Tot așa L-am urmat și eu odinioară pe Domnul, căci la El am găsit ceea ce la oamenii din jurul meu n-am găsit: El era curat, El era altruist, pe El se odihnea adevărata pace. Renunșasem la multe plăceri și distracții lumești ca să pot rămâne aproape de El. Și au fost zile frumoase cele

pe care am putut să le petrec la El; într-adevăr, aceasta mi-a adus uneori batjocura lumii, dar am observat cât de incomparabil mai fericit, mai liber, mai mulțumit eram față de înaintea și am putut să remarc cu bucurie, cum unii dintre camarazii mei, de aceeași vârstă cu mine și mai tineri, manifestau respect evident față de hotărârea mea.

Mersesem cu Domnul Isus, dar am fost eu cu adevărat ucenicul Lui? Renunțasem la tot ce aveam? Evenimentele următoare aveau să slujească la a-mi clarifica această întrebare. Împăratul a chemat la arme. Era vorba despre drepturile poporului nostru de a ne angaja în Orientul Îndepărtat. Inima mea a bătut mai tare când am fost chemat să particip la această misiune de onoare. Nu numai de a-mi câștiga decorații, nu în primul rând dorința să cunosc lumea m-au ademenit în depărtare, nu, ci singurul meu ideal, care îmi umplea toată inima, era acum să câștig prestigiu numelui german în străinătate și să ajut și eu ca un popor păgân, potrivit tuturor inovațiilor culturii, să se deschidă creștinismului. Astfel am plecat pe front plin de entuziasm vesel. Eram hotărât să-L urmez pe Acela care în ultima vreme mi-a înfrumusețat atât viața, în a cărui călăuzire credincioasă m-au încredințat cei dragi ai mei din patrie.

Era un an mai târziu. Trupele germane, în alianță cu cele ale altor națiuni, și-au îndeplinit misiunea în Orientul Îndepărtat; garanțiile pentru îndeplinirea idealului meu erau asigurate. Totul venise așa cum am dorit și am cerut, propriu-zis chiar mai frumos. Pe cea mai minunată vreme, marele transoceanic, cu batalioanele victorioase la bord, aluneca înainte prin oceane. Starea de spirit devenea tot mai veselă cu cât ne apropiam de scumpa patrie germană; în plus, toți trăiau în așteptarea bucuroasă a primirii festive, care trebuia să ne fie pregătită în capitala austriacă: cu toate acestea – trebuie s-o recunosc față de mine – cu un an înainte fusesem mai fericit, mai mulțumit decât acum. Într-adevăr, am avut parte de tot ce mi-a dorit inima, ba chiar mai mult; cu toate acestea, o dorință fără margini după ceva mai frumos, mai curat nu-mi dădea pace, mă urmărea permanent, chiar și în cele mai înălțătoare clipe: la acostarea noastră, la primirea solemnă în castelul Hofburg din Viena, la pășirea pe pământul patriei germane, la primirea în vechiul regiment și în scumpa casă părintească. Dar aici era locul unde trebuia să-mi devină limpede după ce tânjea inima mea așa de năvalnic. El, adevăratul Soare al vieții noastre, care mi-a arătat odinioară că El poate să-mi înfrumusețeze viața, El voia să-mi facă acum cunoscut, că El intenționa să fie mai mult pentru mine. *El voia să fie de aici încolo conținutul vieții mele.* Nici un ideal pământesc nu mai trebuia să troneze de acum înainte în inima mea. Numai El, Isus Hristos, voia s-o umple. Atunci au răsunit clopotele de Advent: – „Porți, ridicați-vă capetele; ridicați-le, porți veșnice, ca să intre Împăratul slavei!” și iată, inima mea a auzit această chemare și a consimțit bucuroasă: „Da, vino, Tu, Împărat al slavei!”

Domnul cere cu o seriozitate neînduplecată: „Oricine dintre voi care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu.” El, care cere această incizie pătrunzătoare, știe cât de absolut necesară este aceasta, căci El ne cunoaște slăbiciunea și cunoaște stricăciunea noastră păcătoasă, El știe că inima noastră trebuie să fie înnoită din temelie. Orice inimă omenească, chiar și a ta, are nevoie de această înnoire și nu vei avea odihnă până nu este înnoită. Dar oare ce îți neliniștește inima? Să știi: este povara vinei tale neiertate! Crede-mă: toate păcatele comise de tine, începând de la nașterea ta, apasă pe tine și rămân să apese pe tine, dacă viața ta nu are parte de o transformare totală prin pocăință și convertire, prin credința în sângele ispășirii al Fiului lui Dumnezeu. Dar aceasta o poți experimenta numai dacă tu, o, omule, spui: „Vreau! Da, vreau să duc o viață nouă cu Isus! Isus a luat acum toate păcatele mele și m-a spălat curat, așa că eu vreau ca de acum încolo să trăiesc numai spre onoarea Lui; inima mea nu va mai atârna de nimic pe pământ, numai El, Împăratul slavei, va fi conținutul vieții mele, El, adevăratul Soare, să lumineze orice faptă a mea, pe El vreau să-l proslăvesc în orice acțiune a mea, chiar dacă este cea mai neînsemnată.”

„Cine nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu.” Dacă Domnul a devenit astfel lucrul necesar pentru viața ta și crucea a devenit semnul distinctiv sub care stă viața ta, atunci vei experimenta cum putere mereu nouă de sus te va umple așa cum ai nevoie pentru fiecare zi care

vine. Hristos locuiește prin Duhul Sfânt în cei credincioși, ei pot să străbată pământul ca niște copii fericiți ai Tatălui lor ceresc – aceasta este voia plină de har a lui Dumnezeu și pentru viața ta, deja aici pe pământ.

Prin lume cutreierat-am,
Și lumea-i frumoasă nespus,
Dar pace deloc nu a flat-am,
Nicidecum, oriunde m-am dus.

Mulțime de oameni văzut-am,
Pretutindeni și cum trăiesc,
Pe mulți fericiți eu crezut-am,
Era totul vis omenesc.

Căutau, ei căutau în tot locul,
Iubire, plăceri și noroc,
Dar, vai, în zadar era totul,
Odihnă n-aflau deloc.

Dar este o fericire,
Pentr-un suflet ce-i trudit;
Vestiți azi și dați de știre
Acelui ce-i trist, obidit.

Odihnă la toți se vestește
Și-o poate oricine afla,
Smerit, umilit de privește,
La cruce pe Golgota.

Post-scriptul editorului:

Poezia de mai sus este compusă de Eleonore Fürstin Reuß, născută contesă de Stolberg-Wernigerode. Viața poetei a fost o mărturie luminoasă despre harul lui Dumnezeu, care vrea să facă din oamenii născuți în păcate - copiii fericiți ai lui Dumnezeu. Și compunerea de mai sus este o asemenea mărturie. Nu ajunge să fii temător de Dumnezeu, evlavios, religios – așa a fost și Pavel înainte de convertirea lui și totuși a fost un vrăjmaș și prigonitor al lui Isus, un păcătos vinovat, neîmpăcat; da, el însuși se numește în retrospectivă: cel dintâi dintre păcătoși. Pavel a avut nevoie de întoarcerea de la întuneric la lumină, de înnoirea vieții prin puterea harului sângelui lui Isus – de acestea au nevoie toți oamenii, mari și mici. Abia când Pavel L-a omagiat pe Salvatorul Isus, atunci viața lui a fost tămăduită de blestemul păcatului.

Numai cine a trăit aceasta poate să fie un martor pentru Isus acolo unde l-a așezat Dumnezeu. El este chemat să-L slujească pe Isus *cu inima neîmpărțită* – el va fi fericit numai în măsura în care face aceasta. Domnul să dăruiască mulți asemenea ofițeri armatei și flotei noastre, a căror viață poartă inscripția: **Numai Isus!**

Nr. 5. Apa vieții veșnice

I

Există viața veșnică?

În zilele calde de vară, libelula, cu aripile ei în culorile curcubeului, transparente, planează peste iazuri și pâraie. Este același animal care mai înainte își târa zilele ca larvă într-o existență obscură, în adâncul întunecat al apei. Această creatură purta deja dedesubt semne limpezi că ea este hărăzită unei alte existențe; când a avut un an, i-au crescut umflături pentru aripi; apoi a venit ziua în care a luat sfârșit viața din acea lume sumbră unde se născuse. Insecta s-a cățarat pe o trestie; abia a fost atinsă de raza soarelui, că a și crăpat învelișul care a acoperit-o până atunci; aripile i-au crescut într-o jumătate de oră cu o viteză uimitoare, apoi s-a avântat în văzduh ca o creatură nouă. La ce frumusețe minunată a ajuns acest animăluț! Ea nu văzuse niciodată această lume nouă, pe care acum o străbate în grabă; în trupul ei de mai înainte nici n-ar fi putut să suporte acest puhoi de lumină a strălucirii soarelui. Și totuși a fost creată pentru lumea luminii, aici este patria ei; abia aici ajunge viața ei la scopul dorit de Dumnezeu și niciodată nu s-ar mai putea întoarce la acea existență întunecată, la forma sărmană din care a fost înălțată la noua ei măreție. Într-adevăr, o imagine a învierii, a vieții veșnice, o pildă despre omul care, născut în valea întunecoasă a morții și a lacrimilor, își duce viața scufundat în lucrurile pământești, dar care este totuși hărăzit unei lumi a luminii și a slavei, pe care ochiul lui n-a văzut-o niciodată.

Astfel natura este plină de imagini ale învierii. Este limbajul lui Dumnezeu către om, care poate să recunoască în aceste minunate realități taina chemării sale veșnice.

Dumnezeu are gânduri mai înalte cu tine, o, făptură omenească, decât această viață trecătoare, decât acest lanț de mâncare și băutură, muncă și odihnă, răs și plâns, cumpărare și vânzare, însurat și măritat, ca apoi să cobori fără nădejde în groapă și să putrezești. Despre ce vorbește sămânța de grâu care moare în bulgărele întunecos de pământ, când planta iese la iveală din el? Ce mărturisește fluturele care mai înainte se târa anevoios pe pământ în formă deomidă, care apoi a zăcut în pământ ca nimfă, nemișcată ca un cadavru? Când un soare nou de primăvară l-a trezit la viață, el a venit la lumină în adevărata lui înfățișare, ca să trăiască într-un cu totul alt element. Există o înviere, există o viață nouă într-o altă lume decât acest pământ întunecos!

Așează o bucată de antracit lângă un diamant – ambele sunt făcute din aceeași substanță, dar ce deosebire! Unul este cărbune în starea lui inferioară, celălalt este cărbune în măreția lui. Antracitul este fără luci și lumină, poartă culoarea morții și a doliului; diamantul strălucește în lumina soarelui ca o stea pe firmament.

După soarele care luminează seara și după tăcerea nopții urmează strălucirea dimineții. După moartea toamnei și giulgiul iernii urmează învierea primăverii. Astfel vestesc toate în natură: animalele, plantele, pietrele, cerul și pământul: există o altă viață, o viață veșnică. Aceasta o mărturisește și Cuvântul intangibil al lui Dumnezeu, în care este scris: „Dumnezeu a pus în inima omului veșnicia.” (Compară cu Eclesiastul 3,11 textual.) Așa scria Solomon acum multe mii de ani, tot așa o confirmă astăzi propria ta inimă. Dumnezeu ți-a pus și ție veșnicia în inimă – ea poate într-adevăr să fie o vreme acoperită de banalitate și tu chiar poți să spui: eu nu cred în nici o veșnicie – nu folosește la nimic, tu nu poți să-ți smulgi veșnicia din inimă, căci Dumnezeu a pus-o – ea este o realitate.

Luminează strălucind, veșnicie!
În timpul de pe pământ,
Ca ce-i mic, mic să apară
Și ce-i mare, mare-apară
Fericită veșnicie!

Putem noi toți să spunem: fericită veșnicie? Nu preferi tu să spui: serioasă veșnicie!? Sau nu gândesc mulți: întunecoasă veșnicie! – înfiorătoare veșnicie!? Dar acesta nu poate fi niciodată limbajul unui om care a găsit viața veșnică în Isus, care știe că: Fiul lui Dumnezeu a deschis pentru mine ușa casei Tatălui. Da, El a deschis-o pentru toți cei care sunt spălați și răscumparați cu sângele lui Isus. Un creștin adevărat poate să spună: fericită veșnicie! El are o nădejde vie.

II

Ce spune Fiul lui Dumnezeu despre apa vieții veșnice?

Pe când Fiul lui Dumnezeu ședea la fântâna lui Iacov, în Sihar, El a vorbit cu o femeie samariteancă: „Oricui bea din apa aceasta, îi va fi iarăși sete. Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ci apa pe care i-o voi da Eu, se va face în el un izvor de apă, țâșnind în viața veșnică” (Ioan 4,13-14 textual.).

III

Apa acestei lumi

Dumnezeu a pus omului veșnicia în inimă; aceasta o mărturisesc și păgânii. În muzeul berlinez stă renumita statuie a „Adoratorul”-ui, acel băiat care se roagă – este capodopera unui păgân. Copilul ridică implorator mâinile spre cer, ca să primească ceva dintr-un alt izvor, de la o persoană care îi este invizibilă.

Unde este omul care să nu fi avut în viața lui nici măcar un ceas în care să simtă că există o altă lume, una reală, dar încă invizibilă pentru el?

Un raport misionar din China povestește despre un chinez orb, în vârstă de 75 de ani, care în ziua botezului și-a povestit biografia, după cum urmează: Aveam 25 de ani când am recunoscut, ca mulți alții, că idolatria este zadarnică. Pe când trăiam așa trist, am văzut într-o dimineață înălțându-se în Răsărit, minunata minge de foc; am căzut în genunchi și m-am închinat soarelui care răsărea, cu cuvintele: „O, soare, ia-mi povara de pe inimă!” S-a făcut seară și soarele era la apus și atunci m-am rugat iarăși: „O, soare, înainte să pleci, lasă-mi o binecuvântare și ia povara de pe inima mea!” Dar povara de pe inima mea n-a devenit mai ușoară. Apoi, când am mers iar pe câmp, mi-am spus mie însumi: „Este posibil să mă poată ajuta luna!” Și m-am rugat lunii timp de douăsprezece luni. Dar nici soarele, nici luna nu mi-au adus pacea în inimă. Prin urmare, am încercat cu stelele strălucitoare și le-am chemat pe ele timp de un an; nici ele nu m-au putut ajuta.

Apoi m-am aruncat într-o zi pe pământ și am spus: „Dacă există un stăpân peste stele, o, atunci descoperă-mi-Te!” Dar n-a venit nici un glas din înălțime, așa că mi-am continuat drumul prin lume, obosit și trist, până am devenit un bătrân orb. Acum șase luni am aflat aici cine este marele Dumnezeu și cât de mult îi iubește pe oameni și că L-a dat pe Fiul Său pentru păcatele mele, ca să mă mântuiască. Aceasta a fost mai mult decât am putut să exprim; de aceea am sărit în picioare și am strigat: „Este tocmai ce-mi trebuie!” Astăzi stau aici ca să fiu primit în Biserica lui Hristos; pot să spun ca Simeon: „Acum sloboade-mă în pace, Stăpâne; căci L-am găsit pe Mântuitorul meu; *povara îmi este luată de pe inimă!*”

Acest chinez bătrân, orb, a găsit aceea după care înseta sufletul lui. Dar cât de fără număr este ceata celor care au căutat pacea toată viața, dar n-au găsit-o!

Lordul Byron, marele poet al Angliei, a fost numit în poporul său „copilul răsfățat al norocului”, pentru că i-au fost dăruite înalte facultăți intelectuale, un nume distins, avere mare și admirația oamenilor. El a băut din plin paharul plăcerii, al păcatului și al strălucirii acestei lumi. Puterea și speranța i-au fost frânte de timpuriu; era abia în vârstă de 36 de ani când a scris următoarea strofă sub propria lui viață:

Tomnatices-zilele mele,
Florile, rodul s-au retras,
Doar suferința, gemetele
Au mai rămas.

Marele poet al Germaniei, Johann Wolfgang Goethe, căruia i-au fost date sănătate, frumusețe, talente minunate, care s-a aflat până la bătrânețea lui în bunăstare și mari onoruri, a recunoscut în seara vieții lui: „N-am fost fericit nici măcar două zile întregi.” El a suspinat:

Sunt obosit de orice-aș face;
La ce bun durerea, cheful meu!
Dulce pace,
Vino, ah, vino-n pieptul meu!

Într-adevăr, Fiul lui Dumnezeu a avut dreptate când a arătat spre apa pământească din fântâna lui Iacov și a mărturisit: „Oricui bea din apa aceasta, îi va fi iarăși sete!” El a vorbit despre apa acestei lumi, despre cea pe care o oferă pământul, în care omul încearcă să potolească setea sufletului său. Unul bea din plin plăcerea trecătoare a lumii. Cu cât bea mai mult din ea, cu atât însetează mai mult după plăceri noi, după distracție, schimbare, amuzamente. Dar anii zboară; când devine mai bătrân, tot ce mai înainte fremăta în jurul lui cu plăcere, acum i se pare searbăd, nesatisfăcător, indiferent. Chiar și lucrurile cele mai bune ale acestei lumi: înțelepciunea, arta, călătoriile, relația cu oameni nobili și deștepți nu pot aduce pacea în inimă.

Un altul bea din apa murdară a plăcerii păcatului. Din acel ceas, în care un ademenitor fără scrupule îl introduce în robia băutului, a jocului sau a poftei carnale, viața lui o ia în jos. Dorințele lui dezlănțuite, și totuși niciodată potolite, îi stăpânesc viața, îi mistuie puterea. Apele acestei lumi, pe care el le bea și iar trebuie să le bea, îi otrăvesc viața. „Căci tot ce este în lume, pofta cărnii, pofta ochilor și mândria vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume” (1 Ioan 2,16). Inima și viața noastră, create pentru Dumnezeu, nu găsesc în lucrurile acestui pământ apa vieții veșnice și nici în lucrurile care par a fi făcute ca să poată umple cu fericire o inimă omenească – nici măcar o viață fericită de familie nu poate aduce inima la pace.

Mulți au trăit năzuind după lucrurile înalte ale acestui pământ: înainte în profesiunea pământească! Cu râvnă și conștiinciozitate s-au străduit pentru onoare și recunoaștere. Dar cu cât au obținut mai multă laudă din partea oamenilor și influență, cu atât mai mult a însetat sufletul lor; niciodată n-a fost destul. Chiar dacă viața a adus tot succesul, toată gloria, onoarea și decorațiile, ba chiar statui și admirația întregii lumi, sfârșitul nu este totuși nimic altceva decât o inimă nesatisfăcută. Cum a spus despre sine, aproape de ținta călătoriei sale de pe pământ, un bărbat mare, foarte lăudat, căruia totul i-a reușit în viață și a avut parte de tot: „Ce sunt? Un bărbat bătrân, înăcrit!”

Și cei care, năzuind după avere, adună comori peste comori? A găsit inima lor fericirea în aur? Poate vreunul dintre ei, în mijlocul luxului castelului său, al moșiilor sale, al trăsurilor și al cailor să spună: „Am găsit aceea după care a însetat sufletul meu!”? Ah, nu! Ce limbaj zguduitor a vorbit acum câteva luni moartea fabricantului Krupp, stăpânul peste multe milioane! Fără pace, strivit de calomniile și acuzațiile unor partide ostile, viața lui a fost zdrobită de poveri pe care milioanele lui nu i le-au putut lua de pe inimă, n-au putut să-l facă să umble în pace.

Este altfel cu eroii care pot să-și pună în jurul frunții laurii gloriei războinice și a bătăliilor câștigate? Biografia lor ne povestește mereu același sfârșit: nesatisfăcuți, nefericiți lăuntric. Nu există nimic pe pământ care să poată potoli setea inimii omenești după fericire și pace.

Mulți alții, mii de bărbați loiali și femei loiale, caută pace și odihnă – în muncă devotată. Sunt oameni nobili, care simt setea nepotolită a inimii lor după pace și nădejde și apoi apelează la narcoticul muncii și al îndeplinirii loiale a datoriei. Ei se prăpădesc lucrând până pe marginea

mormântului, dar pace nu găesc. Cuprinși în planul jugului plin de trudă al lucrului lor zilnic, ei seamănă cu un cal care, mistuindu-se devotat, își trage povara până se prăbușește. Părul li se albește, ochii obolesc, nici o nădejde nu strălucește în inima lor, nici un soare nu luminează zilele cenușii și monotone ale trudei și grijii lor, sufletul lor se usucă de sete pe drum. Când un student a venit cu dorul lui după pace și fericire la profesorul lui, ca să caute sfat și ajutor pentru suspinul nepotolit al inimii lui, a primit răspunsul: „Da, știi, prietene, acestea sunt stări sufletești tinerești. Când am fost tânăr am simțit și eu așa ceva. Muncește! Fă-ți datoria! Astfel vei uita.” Dar Isus a spus: „Oricui bea din apa aceasta, îi va fi iarăși sete.” Nimeni nu-și poate aduce sufletul nemuritor la odihnă și pace prin muncă și îndeplinirea devotată a datoriei.

La un dîneu festiv, un înalt funcționar de stat a spus: „Ce are omul când este bătrân, în afară de munca lui? Cel mult o partidă de vist și seara un pahar de vin bun.” Nu merită acest bărbat milă? N-ar trebui să audă el vestea vieții veșnice? Nici el nu are decât o viață de trăit și dacă o consumă fără să găsească viața veșnică, atunci merge în moartea veșnică. Ce grav este lucrul acesta!

IV

Suflete omenești moarte de sete

Un căpitan bătrân de corabie povestea cum în anul 1873 a navigat pe Oceanul Atlantic, pe bricul „Gerhard und Adolf” din Rostock, pe atunci încă în calitate de cărmaci: „Sub arșița dogoritoare a soarelui de ecuator am văzut o corabie plutind, pe care nu se observa nici un semn de viață. Am navigat aproape și am coborât o barcă, pentru a cerceta misteriosul mijloc de transport. Când am privit corabia, ochilor noștri li s-a oferit un tablou plin de groază; trei bărbați ai echipajului zăceau morți pe punte, cu fețele sfâșiate de mușcăturile păsărilor răpitoare. Pe ceilalți i-am găsit morți în cabine și între punți. Pe corabie totul era în ordine; jurnalul de bord era ținut până în urmă cu opt zile; provizii de alimente existau suficiente, încărcătura era intactă. Dar apă de băut nu era la bord; vasele de apă păreau să fie sparte și apa scursă; echipajul murise de sete. Înconjurați roată de apa sărată nemărginită, le-a lipsit apa, singura care le putea menține viața.”

Așa este și cu viața oricărei făpturi omenești; ea seamănă cu corabia care navighează în larg, pe întinsul ocean. Ai tu apa vieții la bord? Celor mai mulți oameni le lipsește. Unul singur există, care o poate da: Isus, Fiul lui Dumnezeu. El ne-a văzut pe noi toți din înălțimea Sa sfântă, din slava Tatălui, născuți ca păcătoși într-o lume stricată de păcat. El ne-a văzut cum inima noastră înseta după pace, fericire și bucurie și totuși nu exista pe tot pământul nimic care să liniștească și să învioreze inima omenească și să poată s-o mențină pentru viața veșnică. Atunci I S-a frânt inima de milă pentru noi – El a venit, El ne-a adus apa vieții veșnice.

Agar plângea în pustie după fiul ei topit de sete, dar Dumnezeu a auzit glasul băiatului; ochii lui Agar au fost deschiși ca să vadă o fântână cu apă, pe care încă n-o observase niciodată; acolo era viață și salvare pentru copilul muribund. În Evanghelia harului lui Dumnezeu, care s-a arătat în Isus, în cuvântul despre cruce este această fântână din pustie – ai văzut-o? Lasă-ți ochii să devină văzători, du-te și scoate din această fântână, ca sufletul tău nemuritor să nu se usuce de sete!

V

Oameni care au băut apa vieții veșnice

Când Israel înseta după apă, străbătând pustia, și poporul cârtea, Moise a lovit stânca cu toiagul lui, din porunca lui Dumnezeu și apa a țâșnit afară ca să mențină în viață pe poporul lui Dumnezeu. Stânca lovită, din care a curs apa vieții pentru un popor uscat de sete, nefericit, a fost un prototip al lui Hristos. Când a murit El, din coasta Lui deschisă au curs sânge și apă (Ioan

19,34-35). Ce înseamnă aceasta? Din stânca lovită, Hristos, nu curge numai sângele ispășirii, ci și apa vieții veșnice, împăcare și viață curge din Hristosul crucificat, într-o lume muribundă, dată pradă morții. Această apă a vieții este Cuvântul lui Dumnezeu. Creștinii adevărați beau zilnic din această apă a vieții și o duc pentru cei topiți de sete, pe câmpul de luptă al acestei vieți. Domnul a promis celor care sunt ai Lui: „Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum a zis Scriptura” (Ioan 7,38). Și El Și-a îndeplinit cuvântul.

În 22 aprilie 1676 a răsunat bubuitul puternic al unei mari bătălii maritime, peste apele albastre ale Mării Mediterane, în strâmtoarea de la Messina; flota olandeză lupta împotriva francezilor și a sicilienilor.

Cel mai mare amiral al Olandei, Michiel de Ruyter, stătea pe duneta înaltă a vasului său de amiral, „Die Eintracht”. Atunci o ghiulea i-a smuls piciorul stâng și i-a zdrobit piciorul drept. Eroul s-a prăbușit, a căzut pe punte de la mai bine de doi metri și zăcea leșinat. Câteva minute după aceea a deschis ochii și a spus: „Dumnezeule îndurător, Îți mulțumesc din toată inima că în primejdiile vieții mele m-ai păzit de atâtea ori și acum mă pedepsești; fă ca această pedeapsă corporală să slujească spre mântuirea sufletului meu!” El a suferit dureri nesfârșite, dar grija lui s-a extins peste tot. De mai multe ori a izbucnit în cuvintele: „Doamne, apără flota! Cruță-i pe ofițerii noștri, pe marinarii și pe soldații noștri, care pentru o plată așa de neînsemnată îndură atâta necaz și primejdie! Dă-le curaj și putere ca să obținem victoria!” Nici prietenii, nici dușmanii din afara corăbiei amiralului n-au observat că marele amiral este rănit de moarte. Pe corabia lui el a fost acela care, la explozia proiectilelor inamice, a strigat echipajului său: „Curaj, copii! Curaj! Atunci victoria va fi a voastră!”

Astfel a devenit Michiel de Ruyter, muribund, biruitor în ultima lui bătălie. Dar în decursul următoarelor zile puterile lui au scăzut vizibil. Zăcea acolo pe patul morții și se ruga cu adâncă ardoare cuvintele Psalmului 63. Acesta sună așa, după traducerea textuală (v.1-8): „Dumnezeule, Tu ești Dumnezeul meu, pe Tine Te voi căuta în zori de zi. Îmi însetează sufletul după Tine, îmi tânjește trupul după Tine, într-un pământ uscat și neumbat, fără apă. Așa Te privesc eu în locașul cel sfânt, ca să-Ți văd puterea și slava. Fiindcă bunătatea Ta prețuiește mai mult decât toată viața, buzele mele Te vor lăuda. Te voi binecuvânta, dar, toată viața mea și în Numele Tău îmi voi ridica mâinile. Mi se satură sufletul ca de niște bucate grase și miezoase și gura mea Te va lăuda cu buze pline de bucurie. Chiar în așternutul meu îmi aduc aminte de Tine și în timpul vegherilor nopții mă gândesc la Tine. Căci Tu ai fost ajutorul meu și voi cânta plin de veselie la umbra aripilor Tale. Sufletul meu Te urmează de aproape; dreapta Ta mă susține.”

Astfel a adormit în 29 aprilie 1676 un ucenic al lui Isus, înconjurat de comandanții flotei sale, în strâmtoarea de la Siracusa.

Patria lui recunoscătoare i-a ridicat în Neuen Kirche din Amsterdam un monument minunat, pe a cărui inscripție funerară amiralul de Ruyter este lăudat ca salvator al patriei sale. La sfârșitul acestei inscripții, eroul este numit cu numele de onoare pe care îl avea la prieteni și la dușmani: *Spaima marelui ocean*. El l-a binemeritat și totuși el a avut un titlu de onoare mai înalt: a fost un *copil al lui Dumnezeu*. Ce s-a rugat el pe patul morții a fost respirația adevăratei sale vieți, care a luat din Cuvântul lui Dumnezeu putere și înțelepciune, lumină și mângâiere. El a avut un singur țel: să iasă din acest ținut al secetei, unde sufletul nemuritor însetează după Dumnezeu, în țara fericită unde copiii lui Dumnezeu Îl vor lăuda pe Mântuitorul lor cu buze bucuroase.

Oamenii spun că acești evlavioși, acești rugători, acești oameni care deschid zilnic Biblia, care Îl mărturisesc pe Isus al lor nu folosesc la nimic pentru lucrurile pământești. Este adevărat aceasta, că dacă este vorba despre lupta în furtună și valuri, în tunetul bătăliei, despre punerea la încercare a curajului bărbătesc și a devotamentului, despre intransigență și eroism, atunci creștinii nu valorează nimic? Laudă și mulțumire lui Dumnezeu că aceasta nu este adevărat! Ce-i drept, poți să auzi de multe ori asemenea afirmații când copiii lumii, în clinchetul paharelor, în toiul plăcerii lor trecătoare privesc de sus, batjocorind, la aceia care nu participă. Nu, creștinii sinceri nu participă la plăcerea lumii. Ei se gândesc la cuvântul Scripturii: „Nu știți că cei care

aleargă pe locul de întrecere, toți aleargă, dar numai unul primește premiul? Tot așa și voi alergați ca să-l dobândiți. Oricine se luptă la jocuri este supus înfrânării în toate lucrurile. Și ei fac lucrul acesta ca să obțină o cunună care se poate veșteji; dar noi, una care nu se poate veșteji. Eu deci alerg în felul acesta, nu ca în nesiguranță; lupt în felul acesta, nu ca lovind în aer. Ci îmi disciplinez trupul și îl țin în supunere, ca nu cumva, după ce am predicat altora, eu însumi să fiu dezaprobat.” (1 Corinteni 9,24-27.) Istoria mondială ne pune în fața ochilor mulți asemenea bărbați, ca Ziethen „din tufiș”, care era un om rugător; el a putut în zilele de nenorocire chiar să mângâie și să ridice în ceasul liniștit; când împăratul său privea deznădăjduit în viitor, el a arătat în sus, la Aliatul de sus, care este credincios. În lungul șir al copiilor rugători ai lui Dumnezeu, care au fost salvatori ai patriei lor ca eroi de război, strălucește și numele lui Michiel de Ruyter. El s-a născut în 26 martie 1607, la Vlissingen, ca fiu al unor părinți săraci și la 11 ani a fost dus în ucenicie la un frânghier, dar a fugit curând de acolo și a mers la inspectoratul maritim ca elev marinar, a devenit marinar deja la 15 ani, iar la 34 de ani era deja contraamiral. În această calitate a comandat în 1641 flota olandeză, care trebuia să sprijine Portugalia împotriva superiorității numerice a flotei spaniole. În 1642 a luptat împotriva englezilor, mai târziu împotriva suedezilor și a francezilor. Cele mai mari fapte de glorie ale lui le-au adus războaiele de mai târziu ale Olandei împotriva Angliei. În anul 1666 a biruit în trei mari bătălii maritime în Canal, a intrat pe Tamisa, a distrus acolo corăbiile englezești și șantierul naval și astfel a obținut cu forța pacea de la Breda. Când în anul 1673 Anglia s-a aliat cu Franța ca să reînnoiască războiul împotriva Olandei, flota olandeză a obținut victoria decisivă sub conducerea lui Ruyter. Într-adevăr, acest bărbat avea motiv la ultima sa rănire să-L laude pe Dumnezeu, că în primejdiile vieții sale Dumnezeu l-a păzit atât de des și l-a binecuvântat atât de mult. El era în vârstă de 69 de ani, timp din care 58 de ani i-a petrecut în serviciul maritim. N-a existat nici o mare pe întreg globul pământesc, pe care să nu fi luptat. A cucerit insule și forturi în nord și în sud, a câștigat pentru olandezi coasta lungă a Africii de la Oceanul Atlantic, i-a înfrânt pe pirați și a luptat învingător în 14 mari bătălii maritime, în calitate de comandant suprem.

Nu i-a lipsit nimic din ce puteau să-i ofere succesul pământesc și onoarea omenească. Dar sufletul lui înseta după a fi răpit din pustiul acestei vieți, acolo unde putea să privească slava lui Dumnezeu în locașul cel sfânt. Este foarte ciudat că acest erou, care a trăit pe apă, care 58 de ani a străbătut toate mările globului pământesc, la moartea lui a numit pământul: un pământ uscat și fără apă. El privea pământul cu ochii credinței și a văzut că aici este un pustiul uscat, că pentru sufletul lui nemuritor, apa vieții, după care înseta, nu era de găsit în onorurile și în succesele pământești. Sufletul lui înseta după Dumnezeu.

Și sufletul tău însetează după Dumnezeu, nici tu nu vei găsi în nici un succes, în nici o onoare a acestei lumi ceea ce îți aduce inima la odihnă. Unul, însă, stă pe marginea drumului tău și îți spune despre lucrurile și succesele trecătoare și despre tot ce îți oferă pământul: „Oricui bea din apa aceasta, îi va fi iarăși sete. Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ci apa pe care i-o voi da Eu, se va face în el un izvor de apă, țâșnind în viața veșnică.” (Ioan 4,13-14.)

VI

Biblia este singura fântână din care poate fi scoasă apa vieții veșnice

Pentru creștinul credincios, Biblia consideră pământul ca pe o pustie, unde sufletul lui trebuie să se usuce dacă el nu găsește apa vie. David numea pământul: un ținut uscat, unde nu este apă. Dar când L-a cunoscut pe Dumnezeu ca pe Păstorul desăvârșit, L-a laudat: „El mă duce la ape liniștite” (Psalmul 23,2). Acesta este Cuvântul lui Dumnezeu: cuvântul dătător de viață și cuvântul care menține viața, prin care omul muritor primește puterile veșniciei ca să străbată biruitor pustia, până pe tărâmul slavei.

Biblia se apropie de om cu cererea maiestuoasă: pleacă-te înaintea Cuvântului lui Dumnezeu! Aceasta se referă la *întreaga Biblie*, atât la Vechiul, cât și la Noul Testament. Nu poți să fii un creștin adevărat, dacă nu stai pe stânca autorității divine a întregii Biblii.

Împăratul Saul este prezentat ca un exemplu de avertizare. El a știut cine este DOMNUL. El voia să savureze binecuvântările lui Dumnezeu și să fie evlavios, dar a fost un om neînfrânat. De îndată ce cuvântul lui Dumnezeu a ajuns în contradicție cu înclinațiile sale omenești și cu voința lui proprie, cuvântul lui Dumnezeu a fost umilit. Aceasta este o caracteristică foarte răspândită în creștinătatea de nume. Oamenii doresc să fie mântuiți, dar de îndată ce știința omenească sau interesele omenești și voința proprie sunt în conflict cu Cuvântul lui Dumnezeu, atunci voința proprie își păstrează dreptul. Această caracteristică l-a făcut pe Saul să rămână fără harul lui Dumnezeu, fără coroană și viață și nenumărați oameni din creștinătate pătesc la fel. „Fiindcă ai lepădat cuvântul DOMNULUI, și El te-a lepădat ca împărat” (1 Samuel 15,23). Domnul îi apreciază pe aceia care își supun viața Cuvântului lui Dumnezeu. El le spune lor exact contrariul a ceea ce a trebuit să-i spună lui Saul: „Tu ai păzit cuvântul Meu.” – „Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu!” (Apocalipsa 3,10 textual.)

Atacurile arogante pe care savanții ostili lui Hristos le îndreaptă în zilele de acum împotriva Biblii și în mod special împotriva Vechiului Testament, vor rămâne la fel de ineficace ca toate eforturile anterioare ale vrăjmașilor lui Dumnezeu. Câți înțelepți ai acestei lumi, sisteme filozofice și teologice n-au combătut adevărul Biblii! Au fost răspândite mii de cărți și reviste pentru a combate Biblia, pentru a o batjocori. Lupta a durat aproape două milenii. Thomas Payne, Voltaire, Nietzsche, toți vrăjmașii mari și mici ai Biblii s-au prăbușit în rușine; dușmanii cei mai moderni vor avea același sfârșit. Iarba trufiei omenești și floarea înțelepciunii trecătoare zac în țărână, dar Cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veci. De curând, un creștin a spus potrivit: Biblia este o cazemată sigură în fața bombelor, toate proiectilele care o lovesc rămân ineficace.

„N-adăuga nimic la cuvintele Lui, ca să nu te pedepsească și să fii găsit mincinos!” (Proverbe 30,6 textual.) Biblia este un document sigilat al Împăratului împăraților; cine Îl cinstește pe Împărat nu adaugă nimic la cuvintele Lui și nu scoate nimic din ele. Înclinația de a adăuga la Cuvântul lui Dumnezeu ce a născocit omul a existat în toate timpurile. Aceasta a fost și este, prin viclenia lui satan, mijlocul esențial ca să despartă și să tulbure creștinătatea și să pună pe grumazul oamenilor un jug greu. „Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei.” (Ioan 8,31 textual.) Aici Domnul ridică un zid în jurul ucenicilor Lui, din interiorul căruia ei nu trebuie să iasă.

Abia când harul lui Dumnezeu lasă cuvântul să cadă în inimă astfel, ca partea cea mai lăuntrică a omului să-l bea ca apă a vieții și să se bucure de El, abia atunci începe el să afle ce este Cuvântul lui Dumnezeu în pustia uscată a vieții pământești. Majoritatea oamenilor sunt ascultători uituci ai Cuvântului, ei privesc o clipă în oglinda adevărului, uită repede haina pătată de păcate a propriei făpturi. Dumnezeu nu ajunge niciodată la țintă cu asemenea oameni; ei seamănă cu un bloc brut de marmură, în fața căruia stau ciocanul și dalta, dar proprietarul nu vrea să se dăltuiască în el. Este mare numărul acelor care învață mereu, dar nu ajung niciodată la cunoștința adevărului, care doar își sporesc responsabilitatea prin cuvântul ascultat (2 Timotei 3,5-7). Dacă astăzi citești sau ascuți Cuvântul lui Dumnezeu, atunci ia cel puțin un verset pe care îl înțelegi limpede, cu rugăciunea și dorința fierbinte să faci și să trăiești acest cuvânt – Dumnezeu va aprecia lucrul acesta și tu vei începe să afli ce este propriu-zis Cuvântul lui Dumnezeu: apa vieții veșnice.

Dumnezeu a vorbit prin Moise și prin proroci poporului Său, dar tunetul maiestății divine a fost zadarnic pe muntele Sinai, zadarnice au fost tablele de piatră ale Legii, zadarnic strigătul profeților către Israelul idolatru: „Țară, țară, țară, ascultă glasul DOMNULUI!” (Ieremia 22,29.) Atunci a venit Fiul lui Dumnezeu într-un chip asemănător păcătoșilor, dar fără păcat. „Cuvântul a devenit trup și a locuit printre noi.” Domnul Însuși este numit aici „*Cuvântul*”. Prin El a fost

creat tot ce există; Isus, Cuvântul devenit trup, în care a fost privită slava Tatălui plină de har și de adevăr, se așează cu deplina Sa maiestate lângă cuvântul scris al Bibliei. Chiar dacă se descoperă ca Judecător al veacurilor, El Se face una cu cuvântul scris. Când Cel credincios și adevărat apare pe calul alb, ochii Lui sunt ca para focului, pe cap are multe cununi și Numele Lui este „Cuvântul lui Dumnezeu”. Dacă citim aceasta, putem înțelege cuvântul lui Augustinus (decedat în anul 430): „Eu citesc Sfânta Scriptură ca și când ar fi scrisă cu sângele lui Hristos.” Cine cercetează zi și noapte Cuvântul lui Dumnezeu, acela seamănă cu un pom sădit lângă pâraie de apă; rădăcinile lui nu se pot usca niciodată (vezi Psalmul 1). Dar oamenii despărțiți de Cuvântul lui Dumnezeu se prăpădesc și se usucă în pustie (compară cu Ieremia 17,5-8). Ei au părăsit izvorul viu (Ieremia 2,13) și și-au săpat fântâni care nu dau apă. Dar harul lui Dumnezeu strigă: – „Voi, toți cei însetați, veniți la ape!” (Isaia 55,1 textual.) Până pe ultima pagină a Bibliei răsună această chemare: „Și cine însetează să vină și cine vrea să ia apa vieții fără plată!” (Apocalipsa 22,17.) Niciodată n-a vuit râul apei vieții așa de bogat și de plin prin omenire, ca în zilele noastre. Îmi adap eu zilnic sufletul nemuritor din acest râu? Nu este suficient ca râul să fie privit – în felul acesta se prăpădesc mii de oameni; ei beau apa sărată, otrăvitoare a acestei lumi și lasă apa vieții să curgă pe alături.

VII

Scoate și bea apa vieții din Biblie

Femeia samariteancă băuse până atunci numai apa otrăvită a păcatului și a plăcerii, a platitudinii și a orientării pământești. Ea nu știa că există apa vieții veșnice. Când Hristos, Domnul, a vorbit în har cu ea despre păcatul ei și despre darul lui Dumnezeu, care s-a arătat în Hristos pentru păcătoși și păcătoase, atunci ea a băut apa vieții veșnice. *Tu ai băut-o?* Ce deosebire între Domnul și asemenea învățători, care stivuiesc Evanghelia ca pe niște lemne uscate, tăiate, ca fiind o învățătură din înțelepciunea omenească! Hristos strigă: „Cine însetează, să vină la Mine și să bea!” Cine a băut această apă a vieții, din viața pământească a aceluia curg prin puterea Duhul Sfânt râuri de apă vie.

„Cuvântul Tău, Doamne, dăinuiește în veci în ceruri.” (Psalmul 119,89 textual.) Domnul mărturisește că noi vom regăsi în veșnicie Cuvântul Său. În mijlocul râului lucrurilor și al opiniilor trecătoare, Dumnezeu veșnic a pus o bucată din veșnicie în mâna omului, atunci când i-a dat Biblia. Este cuvântul din gura lui Dumnezeu, el face oamenilor cunoscute minunatele căi ale lui Dumnezeu, el transmite pentru ce a fost trimis: *har sau judecată*, binecuvântare sau blestem. El nu se întoarce niciodată gol. Omul care îl aude este răspunzător pentru efect; el se poate împotrivi harului și poate iubi întunericul mai mult decât lumina. Nu este aceasta ceva serios, că fiecare cuvânt al lui Dumnezeu trebuie să exercite un efect?

„Căutați în cartea DOMNULUI și citiți! Nici una din toate acestea nu va lipsi, nici una, nici alta nu vor da greș!” (Isaia 34,16 textual.) Cuvântul bine curățit al lui Dumnezeu este desăvârșit în adevăr și în înțelepciune și în frumusețe. El nu are nici o greșală, nici un cusur, nici un neajuns. Totul este la locul potrivit, dorit de Dumnezeu. Unele lucruri sunt reluate de trei sau de patru ori. Nimic din acestea nu este întâmplător. Moartea Fiului lui Dumnezeu este exprimată în puținele cuvinte: „Și-a plecat capul și a murit” – păcatul lui David și pocăința lui umplu pagini în Biblie. Totul este dumnezeiesc de desăvârșit. Un creștin smerit va onora presupusele contradicții din Biblie ca pe înțelepciunea lui Dumnezeu, pe care el acum *încă n-o înțelege*, dar o va înțelege după aceea, cândva. Dacă citim o carte a Bibliei de două, de trei sau de patru ori, deja multe devin luminoase și limpezi, lucruri pe care la început nu le-am înțeles. Și aici se spune: „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har.” (1 Petru 5,5.) Celui ce vrea să se supună Cuvântului lui Dumnezeu, conștiința îi adevărește că Cuvântul lui Dumnezeu are dreptate în *tot* ce pretinde. „Ți s-a arătat, omule, ce este bine, și ce alta cere DOMNUL de la tine decât să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeul tău?” (Mica 6,8 textual.)

„Ceea ce s-a scris este drept, cuvinte ale adevărului. Cuvintele înțelepților sunt ca niște țepușe, și cugetările lor, ca niște piroane înfipte: sunt date de un singur păstor. Și, pe lângă aceasta (sau ce trece dincolo de aceasta), fiul meu, ia seama la ele; a face multe cărți n-are sfârșit și mult studiu este o oboseală a cărnii.” (Eclesiastul 12,10-12.) Mulți oameni caută adevărul în înțelepciunea omenească, în loc să-l caute în Cuvântul lui Dumnezeu. Ei au de studiat atâtea învățături noi ale oamenilor, încât nu mai găsesc timp pentru Cuvântul lui Dumnezeu. În loc să ia sabia Duhului, Cuvântul lui Dumnezeu, ei iau arme din arsenalul lui satan. Dar Domnul S-a rugat pentru iubii Lui ucenici: „Sfințește-i prin (sau în) adevărul Tău; *Cuvântul Tău* este adevărul.” Ce este sfânt este pus deoparte pentru slujirea lui Dumnezeu. Deci: Pune-i deoparte din slujirea păcatului și a lumii, prin aceea că îi păzești sub efectul Cuvântului Tău. Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul; cine se lasă păzit în el, acela rămâne pus deoparte, sfințit, despărțit de felul de a fi al lumii, ca să stea ca un rob al lui Isus Hristos și martor al dragostei lui Dumnezeu, în mijlocul unui neam pierdut, așa cum sfeșnicul de aur era desemnat în Templu ca un obiect sfânt în slujba lui Dumnezeu.

Noi avem cuvântul lui Dumnezeu – aceasta ne crește responsabilitatea. Mulți creștini de nume și-au zidit casa pe nisip. Ei recunosc aparent Cuvântul lui Dumnezeu, dar inima lor este departe de Isus și viața lor este viața copiilor lumii. Când apele durerii sau ale morții vor lovi în casă, va fi o cădere mare. Pentru unii ajunge o broșură a unui savant necredincios ca să aducă la cădere casa creștinismului lor aparent; ei lasă astăzi să li se răpească Vechiul Testament, iar mâine li se va prăbuși Noul Testament. De ce? Inima lor nu l-a crezut pe Dumnezeu; creștinismul lor a stat numai în minte, a fost înțelepciune școlară, nu realitate trăită. Ei n-au putut niciodată să spună cu adevărat: *Știu în cine am crezut!*

Creștinismul viu se bazează cu încrederea credinței pe Cuvânt și supune toată viața, în ascultarea credinței, lucrurilor pe care le-a poruncit Domnul. O asemenea viață este fondată pe stâncă, *pe Hristos și Cuvântul Său*. Dumnezeu este de partea unei asemenea vieți; aici este putere. Ne putem lăuda cu harul și dragostea lui Dumnezeu ca și cu o avere care nu ne poate fi smulsă: nu vom fi aruncați înapoi și înapoi de orice vânt de învățătură nouă. (Efeseni 4,14.) Perfidia șireată a oamenilor, atât batjocura lor, ca și înțelepciunea lor arogantă ricoșează în platoșa adevărului. În Cuvântul lui Dumnezeu Îl vedem pe Isus, care este adevăr, lumină și viață. Despre El mărturisește Biblia; El locuiește în cei credincioși prin Duhul Sfânt. „Mărturiile Tale sunt moștenirea mea în veci, căci ele sunt bucuria inimii mele.” (Psalmul 119,111 textual.)

VIII

Izvorul apei care curge în viața veșnică

Immanuel Kant, marele filozof al rațiunii pure, care n-a fost credincios, a scris următoarele: În cele mai bine de o mie de cărți pe care le-am citit n-am găsit nici măcar un singur cuvânt care să fi dat inimii mele atâta mângâiere și putere ca versetul din Psalmul 23: „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiua Ta mă mângâie.” Astfel, chiar oameni care nu cred în Isus mărturisesc că în inestimabilul Cuvânt al lui Dumnezeu curge izvorul de apă vie pentru toți oamenii. Nenumărați oameni îngrijorați au regăsit în pilda crinului de pe câmp și a vrabiei, raza soarelui dragostei lui Dumnezeu, care a străpuns norii întunecoși ai grijilor lor; inima lor a găsit putere și curaj să meargă înainte cu încredere în Dumnezeu.

Pe când ucenicii Domnului se luptau pe lacul Ghenezaret cu valurile, Domnul s-a apropiat umblând pe apa agitată de furtună – atunci ei au strigat de frică. Dar Domnul le-a strigat: „Eu sunt! Nu vă temeți!” De câte ori n-a deschis Cuvântul ochii credinței inimilor temătoare ale oamenilor în spaimele de mare mahnire, ca să-L recunoască în ceasurile de cea mai adâncă încercare pe Domnul lor, care se apropia de ei pe valurile agitate, ca să-i salveze din orice necaz și strâmtorare! Atunci ei sunt convinși în mijlocul vieții practice, în lupta pentru existență, așa

cum o aduce secolul al XX-lea, că acestea sunt cuvinte ale lui Dumnezeu, nu cuvinte ale oamenilor.

Domnul i-a spus femeii păcătoasă care plângea: „Iertate îți sunt păcatele! - Credința ta te-a mântuit; - du-te în pace!” Cete de păcătoși și păcătoase, care n-ar fi îndrăznit niciodată să apuce din adâncurile vinei lor harul lui Dumnezeu, au găsit curajul credinței și putere în acest cuvânt, ca să apuce fericita veste: *Și până la mine se întinde mâna harului dragostei veșnice*; și pe mine mă spală sângele de pe Golgota; și pentru mine a curs apa vieții veșnice din rânile Mielului lui Dumnezeu. Ce râu de apă a vieții curge din Cuvântul lui Dumnezeu în această lume muribundă, un râu de biruință, pace și putere, care n-ar putea fi înlocuit vreodată prin cuvinte omenești!

Nu este de mirare, ci foarte normal, corespunzător adevărului, că într-o cuvântare publică, la o conferință studențească, a fost rostit acest cuvânt: „Suntem sătui de cuvintele ingenioase de înțelepciune omenească ale profesorilor, inimile noastre însetează după cuvintele vieții.”

În traducerea textuală, Psalmul 87 se încheie cu cuvintele: „Toate izvoarele mele sunt în Tine!” Noi toți, cei care am parcurs o bucată din această viață, cunoaștem zile și perioade când sufletul a însetat după mângâiere, lumină și pace. Inimile copiilor lui Dumnezeu nu vor înseta nici în timp, nici în veșnicie. Toți oamenii care se apropie de Isus cu pocăință și credință, pot să bea de la El apa vieții veșnice. Oricine ai fi, cu viața ta împovărată de vină, cu inima ta însetată după pace, vei bea apa vieții veșnice. Tu nu poți să-I aduci Domnului nimic, decât vina ta și necazul tău. Vino, omagiază-L pe Fiul înviat al lui Dumnezeu! O, omule care suspini și te tânguiești, tu trebuie să devii capabil să te lauzi: Nu voi mai înseta, căci toate izvoarele mele sunt în Isus și acest izvor nu seacă niciodată.

Dacă Domnul spune: „în veac nu-i va fi sete”, înseamnă că El privește dincolo de acest timp, acolo unde se va hotărî destinul oamenilor. Omul bogat, israelitul care era așa de onorabil în fața oamenilor, în fața ușii căruia sârmanul Lazăr râvnea la firimiturile de pâine, dar n-a găsit dragoste și îndurare – acestea i-au fost date numai de câinii care i-au lins bubele -, el a sfârșit într-un loc unde trebuie să înseteze veșnic. Acolo a implorat: „Trimite pe Lazăr să-și înmoaie vârful degetului în apă și să-mi răcorească limba; căci grozav sunt chinuit în văpaia aceasta!” (Luca 16,24.) Da, există un loc al setei veșnice, un loc unde ești pierdut veșnic; dacă n-ar fi așa, Fiul lui Dumnezeu n-ar fi trebuit să vină din ceruri, jos, ca să-i mântuiască pe acești oameni pierduți. El spune: „Am venit să caut și să mântuiesc ce era pierdut.” Acum le strigă celor pierduți: „Oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete.”

O, vino și bea! Atunci veșnicia nu va mai sta fără nădejde și întunecată înaintea ta. Vei vedea: casa Tatălui nu este fantezie sau născocire, ci realitate; vei cunoaște patria, cetatea lui Dumnezeu, unde râul apei vieții, strălucind cum strălucește cristalul, curge din tronul lui Dumnezeu și al Mielului (Apocalipsa 22,1). Acolo este țara despre care i s-a promis poporului lui Dumnezeu: „Nu le va fi nici foame, nici sete!”

Cum ar putea un creștin să privească în slava lui Dumnezeu după râul apei vieții, fără să-și amintească de ceasul în care Isus, suferind și murind, a deschis poarta casei Tatălui pentru păcătoșii pierduți? Mielul înjunghiat Și-a întins la cruce brațele și a strigat în marea luptă a suferinței Sale, în mijlocul întunericului care Îl înconjura: „*Mi-e sete!*” Firește că Fiului lui Dumnezeu Îi era sete și trupește, dar nu numai aceasta; El înseta în același timp după mântuirea păcătoșilor pierduți, înseta după sufletul tău!

În fața ta veșnic să-L poți avea,
Cum El, ca un Miel liniștit,
Însângerat și palid se vedea,
Pe lemnul crucii răstignit;
Cum, însetând, pentru sufletul tău lupta,
Ca el să nu-I lipsească din răsplată;
Și tot la tine S-a gândit,

Când a strigat: „S-a sfârșit!”

Ai băut tu apa vieții veșnice? A devenit Cuvântul lui Dumnezeu în tine un izvor de apă, care curge în viața veșnică? Tu ai nevoie de siguranță, trupul tău îmbătrânește, timpul zboară, el te poartă spre veșnicie cu viteza vântului. Tu trebuie să posezi și să experimentezi ce a spus Pavel: „Căci știm că dacă se desface casa pământească a cortului nostru, avem în ceruri o clădire de la Dumnezeu, o casă veșnică, nefăcută de mână” (2 Corinteni 5,1 textual.).

În Cuvântul lui Dumnezeu totul este realitate și faptă. Credința stă pe stânca ce nu se clatină niciodată. Stai tu pe ea? Domnul spune tuturor oamenilor: „Și cine însetează să vină și cine vrea să ia apa vieții fără plată!” (Apocalipsa 22,17). Ce numești tu pe pământ „al tău”, constând în onoare și avere și în tot ce ai mai putea agonisi, nu poate potoli setea sufletului tău. Tu trebuie să ai ceva care să-ți rămână atunci când lucrurile pământești îți vor fi luate din mână. Simți tu dorul nepotolit al sufletului tău? O, vino, ia apa vieții veșnice *fără plată!* Dumnezeu nu cere nimic pentru ea. El nu întreabă câte zile și nopți te-ai rugat suspinând și plângând. Dumnezeu dă râul harului Său și apa vieții veșnice *fără plată*. Este harul gratuit al lui Dumnezeu, care strigă în această lume pierdută: Dacă însetează cineva să vină!

Nr. 6. Din scrisorile unui ofițer tânăr, credincios

Din zi în zi mi-a fost mai limpede necesitatea să alerg după premiu și pe toate celelalte să le uit. Așa că L-am rugat pe Isus pentru putere, ca versetul să devină tot mai mult adevăr în mine: „uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înaintea.”

* *
*

Am constatat până acum aproape de fiecare dată, că la mine există o neascultare dacă pacea se retrage. Dacă totuși m-aș fi smerit mereu imediat! Dar eu am fost ca unul care face politica struțului; știam că trebuie să trec prin aceasta și totuși m-am împotrivit. Versetul acesta a devenit pentru mine o binecuvântare deosebită: „O! de ai fi luat aminte la poruncile Mele, atunci pacea ta ar fi fost ca un râu, și fericirea ta, ca valurile mării”.

* *
*

Ce îndurător a fost totuși Domnul cu mine! Cum pot să-I mulțumesc? Lucrurile puține și rele pe care le-am făcut, să le ia El: pe mine însumi. Când mă gândesc câte a făcut și face pentru mine, mi se taie răsuflarea de atâta laudă și slavă și singurul gând este: Doamne, păstrează-mă și fă să am parte de revenirea Ta!

Încă nu am nici 23 de ani și totuși îmi vine adesea gândul că L-am cunoscut mult prea târziu. Cât de mult timp prețios am risipit!

* *
*

Dar acum mi-a devenit tot mai limpede cât de nesfârșit de important este ca un creștin tânăr să se poziționeze corect față de lume chiar de la început; altfel râul se umple cu nisip. Poate că în alte profesii întrebarea decisivă nu se adresează imediat așa de direct oamenilor: Vrei să te pleci în fața lumii? Tu ești în lume, dar nu din lume. – La ofițeri contează să se hotărască imediat. Facă Domnul ca și cei doi camarazi ai mei, proaspăt convertiți, să se așeze de partea corectă. Am în fața ochilor exemple triste ale contrariului. Pe lângă aceasta este așa de practic, făcând

abstracție de orice altceva mai important: cine vrea să aibă odihnă trebuie să fie hotărât, altfel are „amărăciune” – vezi Avraam și Lot!

Nr.7 Avraam și Lot

„Și Lot, care călătorea împreună cu Avraam, avea și el oi, boi și corturi. Și țara nu-i încăpea să locuiască împreună; căci averile lor erau așa de mari, încât nu puteau să locuiască împreună. Și a fost o ceartă între păzitorii vitelor lui Avraam și păzitorii vitelor lui Lot. Canaanii și fereziții locuiau atunci în țară. Avraam a zis lui Lot: „Te rog, să nu fie ceartă între mine și tine, și între păzitorii mei și păzitorii tăi, căci suntem frați. Nu-i oare toată țara înaintea ta? Te rog depărtează-te de mine: dacă tu te duci la stânga, eu mă voi duce la dreapta; dacă tu te duci la dreapta, eu mă voi duce la stânga.” Lot și-a ridicat ochii și a văzut că toată Câmpia Iordanului era bine udată în întregime. Înainte ca DOMNUL să fi distrus Sodoma și Gomora, până la Țoar, era ca o grădină a DOMNULUI, ca țara Egiptului. Lot și-a ales pentru sine toată Câmpia Iordanului și a mers spre răsărit. Astfel s-au despărțit ei unul de altul. Avraam a locuit în țara Canaan, iar Lot a locuit în cetățile din Câmpie și și-a întins corturile până la Sodoma. Oamenii din Sodoma erau răi și afară din cale de păcătoși înaintea DOMNULUI.” (Geneza 13,5-13)

I

În pasajul acesta, Avraam este prototipul credincioșilor care înfăptuiesc Cuvântul Domnului: „În lume, dar nu din lume” (Ioan 17,11 și 16). Lot este prototipul creștinilor lumești, caracteristica în care este prezentat Dima: – „Căci Dima, din dragoste pentru lumea de acum, m-a părăsit” (2 Timotei 4,10).

Ce pline de semnificație sunt aceste cuvinte în zilele de acum! Adevărul creștinismului își face loc în prim-plan cu putere covârșitoare, prin toate luptele și interesele; în toate profesiunile, întrebarea despre mântuirea sufletului și despre nădejdea vieții veșnice mișcă multe inimi. Pe lângă aceasta este așa de multă derută prin amestecarea lumii cu creștinismul, amestecarea atitudinii pământești cu adevărul ceresc, încât este strict necesar ca „creștinismul biblic” să fie pus, în despărțirea sa sfântă de felul de a fi al lumii, în fața ochilor acelor care întreabă cu seriozitate despre calea plăcută lui Dumnezeu. „Voi însă sunteți o seminție aleasă, ... un neam sfânt, ... ca să vestiți virtuțile celui care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2,9). Fiecare copil al lui Dumnezeu trebuie să rezolve individual acest scop al vieții în locul unde a fost așezat de Domnul; profesiunea din viața pământească reprezintă arena pe care Domnul vrea să fie mărturisit de către ai Săi.

Dacă sunt trimis să-i scot pe alți oameni dintr-o mlaștină în care au căzut, atunci trebuie să calc acolo unde am teren solid sub picioare. Dacă sar în mlaștină, nu pot să ajut pe nimeni să iasă. Creștinii care s-au făcut lumești nu pot să fie în felul acesta o mărturie salvatoare pentru ceilalți oameni: ei înșiși sunt în primejdie. Pentru că se fac asemenea lumii și năzuiesc după lucrurile pământului, creștinismul lor, văzut din afară, constă „în vorbe, nu în putere” (Vezi 1 Corinteni 4,20). Nu voia și plăcerea Domnului lor prezent hotărâsc asupra deciziilor lor, ci pretențiile, lauda și blamul lumii. Prin urmare, copiii lumii îi privesc pe astfel de creștini cu satisfacție, ca pe o confirmare a părerii lor, că creștinismul nu este decât una din multele forme ale religiei omenești. Ei trag de aici concluzia că ține de bunul lor plac cât de mult sau de puțin vor să accepte pentru ei din aceste cerințe religioase.

Există mulți copii bolnavi ai lui Dumnezeu în zilele noastre; ei s-au născut deja bolnavi, deoarece au luat cu ei în noua naștere o bucată din forma lumii și teama de oameni. Le-a lipsit o

rupere limpede, hotărâtă cu trecutul, cu prietenii dinainte, cu înclinațiile și obișnuințele. Dacă Dumnezeu vrea să ajungă la dreptul Lui cu asemenea credincioși, trebuie îndreptat ceea ce nu corespunde la temeliiile noii vieți. Pentru creștinismul sănătos este limpede: am rupt-o cu lumea și cu felul ei de a fi, stăpânul lumii nu-mi poate oferi nimic; și nici nu vreau să am nimic de la el. Isus, Domnul meu, căruia îi slujesc, îmi dă tot ce am nevoie și îmi oferă din belșug ceea ce-mi face inima fericită.

Peste tot unde locuiesc credincioși sinceri, acolo este în sens spiritual: un altar al adorării, un loc al mărturiei. Unde locuiesc credincioși în felul lumii, acolo nu este nici adorare, nici mărturie. Un creștin care umblă sincer stă împotriva lumii într-o poziție limpede. În el se vede o putere de viață dumnezeiască. El aduce Persoana și Cuvântul Fiului lui Dumnezeu la o recunoaștere victorioasă până acolo unde ajunge responsabilitatea lui personală, adică în propria lui inimă, viață, casă și serviciu. Un asemenea creștin recunoaște că este robul unei Persoane invizibile, prezente, un rob al lui Hristos, căruia îi datorează ascultare în oricare caz. Acest Domn îi poruncește să aducă, în slujire devotată, onoarea lui Dumnezeu la recunoaștere în fața lumii, să-L proslăvească pe Isus printr-o viață sfințită, să evite minciuna, necurăția, avariția și egoismul. „Voi sunteți lumina lumii. O cetate situată pe munte nu poate să rămână ascunsă. Și oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub baniță, ci în sfeșnic; și luminează tuturor celor ce sunt în casă. Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre drepte și să preamărească pe Tatăl vostru care este în ceruri.” (Matei 5,14-16)

Confirmarea creștinismului în viața practică este pentru credincioșii din zilele noastre de o însemnătate profundă, în mod deosebit în profesiunea de ofițer, unde fiecare în parte este plasat cu toată viața în mijlocul tovarășilor lui de profesie. Aceștia așteaptă de la el ca el să se supună în toate lucrurile și problemele cerințelor lor – dar credinciosul este legat de Cuvântul lui Dumnezeu. Dar ar fi o eroare să credem că este mai greu să fii un ucenic devotat al lui Isus în profesia de ofițer, decât în altă parte. Isus are pentru toți ai Săi o cale a biruinței și a pazei: în timp ce satan le strigă peste tot copiilor lui Dumnezeu: voi nu răzbiți prin împărăția mea dacă nu mă omagiați și nu-mi plătiți tribut. Dificultățile, obstacolele și amenințările au cu siguranță caractere felurite în diferitele meserii; dar întotdeauna este același vrăjmaș care vrea să închidă drumul pentru mărturisitorii devotați, și același Isus care deschide drumul pentru ai Săi și îi face să afle că El merge cu ei. Sigur că în profesia de ofițer se pun multe piedici serioase în calea unui mărturisitor sincer; dar la fel de sigur este că noi avem parte de minunea credincioșiei lui Dumnezeu. Dumnezeu vrea să fie proslăvit și în corpul ofițeresc german prin mărturisitori sinceri. Lumea trebuie să vadă și printre ofițerii noștri germani asemenea oameni, care propovăduiesc în smerenie și credincioșie altruistă virtuțile marelui lor Domn. Numai că ar fi îngrijorător ca punctul esențial să se pună unilateral pe ceea ce trebuie să evite un credincios din cauza conștiinței – la fel de importantă este totuși întrebarea: ce trebuie să facă el de dragul Domnului și în ce va trebui confirmat creștinismul lui adevărat, viu?

Cine vrea să-i fie devotat Domnului are de luptat împotriva propriului eu și de luptat împotriva lumii.

Cine vrea să poarte uniforma numai la baluri și parade, acela nu trebuie să devină ofițer; căci meseria lui propriu-zisă este războiul. Așa este și cu vocația credincioșilor: cine vrea să-și vadă confortabil de drumul lui, fără luptă și greutate printre copiii lumii, nu trebuie să devină creștin; căci vocația creștinului este: să-L mărturisească pe Isus în mijlocul lumii care nu-L cunoaște, ba mai mult, care Îl respinge.

Noi trăim în zile de separare. Creștinismul se separă de păgânismul modern; fie că acesta din urmă se numește materialism, ateism sau creștinism modernizat, nu lucrul acesta este esențialul – esențialul este ostilitatea față de Persoana Fiului înviat al lui Dumnezeu și disprețul față de Cuvântul revelat al lui Dumnezeu. Este vorba despre lupta dintre Isus cel înviat și satan, stăpânul întunericului. Laudă și mulțumire lui Dumnezeu că lipsa de valoare și de temei a creștinismului aparent este recunoscută în cercuri tot mai largi!

Creștinii sunt oameni care au găsit viața veșnică în mijlocul acestei lumi căzute pradă morții. Această viață este nădejde și pace în mijlocul unei lumi unde moartea sfărâmă toate nădejdiile și păcatul tulbură orice pace. Această viață este adevărul dumnezeiesc în mijlocul minciunii și al înșelăciunii cu care satan îi înconjoară pe oameni. Această viață este dragostea salvatoare care întinde spre toți oamenii inima și mâinile în mijlocul unei lumi pierdute. Această viață este bucurie, putere și mângâiere în valea lacrimilor. Creștinismul este o taină de neînțeles pentru lume, cu toate că toți oamenii pot citi în Biblie esența acestei taine: Hristos, Fiul prezent al lui Dumnezeu, locuind prin Duhul Sfânt în inimile credincioșilor, care este nădejdea slavei (vezi Coloseni 1,27).

Se poate ascunde această minunată comuniune de viață cu scumpul Domn, să fie băgată în buzunar din teamă (mulți spun în loc de aceasta: „din considerație”) față de câțiva oameni sărmani, care poate mâine pleacă în veșnicie tânguindu-se? De curând, un creștin tânăr a recunoscut că nu îndrăznește să-și spună rugăciunea tăcută de la masă, de teamă să nu bată la ochi cu ea printre camarazii lui. Cum poate un asemenea om să mărturisească virtuțile Domnului său? El se face asemenea lumii – el nu se întrebă ce spune Domnul, el se pleacă în fața legilor și opiniilor Sodomei. Un creștin adevărat măsoară cerințele lumii după criteriul Cuvântului și al vocii lui Dumnezeu.

II

În câmpia Iordanului existau câmpuri bine udate de apă, cetăți înfloritoare, clădiri fastuoase, un trafic comercial profitabil, existau: plăcere, distracție, câștig și onoare. Că acolo nu-i păsa nimănui de voia lui Dumnezeu, că oamenii din Sodoma erau răi și păcătoși mari înaintea DONULUI, aceste lucruri nu i-au sărit în ochi lui Lot pentru hotărârea și socoteala lui. Ochii lui au văzut numai puncte de atracție și inima lui a fost de acord cu ce au văzut ochii. El a coborât acolo. Într-adevăr, la început se spune: „și-a întins corturile până la Sodoma”, dar imediat după aceea citim: „locuia în Sodoma” (capitolul 14,12). Și încă puțin mai târziu îl găsim pe Lot că a ocupat locul de onoare ca judecător la poarta Sodomei (capitolul 19,1).

Pentru că Lot era un credincios, inima lui simțea zilnic puterea răului și înstrăinarea de Dumnezeu care îl înconjurau. Scriptura confirmă aceasta explicit (2 Petru 2,8). Dar pentru că Lot s-a făcut una cu locuitorii Sodomei, pentru că a luat din mâna lor bogăție și onoare și și-a măritat fiicele cu fiii Sodomei, el a fost incapabil să fie o mărturie în mijlocul lor. Lot personal n-a luat parte la urâciunile păcatelor evidente ale Sodomei, despre care Dumnezeu a spus că strigătul împotriva acestora era mare și păcatul oamenilor era foarte greu (vezi Geneza 18,20-21); Biblia îl numește pe Lot „neprihănit” (2 Petru 2,7). Dar Lot lua parte la viața oamenilor din Sodoma, pe care Domnul Însuși a descris-o astfel: „Mâncău, beau, cumpărau, vindeau, plantau, construiau” (Luca 17,28). Deci ei trăiau pentru pământ și în viața lor zilnică L-au șters pe Dumnezeu și veșnicia din calculul lor. Cuvântul lui Dumnezeu mai caracterizează „păcatul Sodomei” și după o altă tendință: „Iată, aceasta a fost nelegiuirea surorii tale, Sodoma: îngâmfare, belșug de pâine și lipsă de griji erau în ea și în fiicele ei; și n-a întărit mâna celui sărac și nevoiaș. Și s-au îngâmfat și au făcut urâciune înaintea Mea.” (Ezechiel 16,49-50 textual.). Care sunt aici caracteristicile? Îngâmfarea, ahtierea după plăcere, egoismul care nu are îndurare pentru nevoia altora. Este în orice privință tabloul aceleași lumi care ne înconjoară.

În mijlocul acestei vieți stă Lot, care îl cunoștea „ca un câine mut” pe Dumnezeu (Isaia 56,10). El este absolut incapabil să mărturisească poruncile lui Dumnezeu, încât este gata, pentru a-i calma pe oamenii din Sodoma, să le dea pradă pe propriile lui fiice urâciunilor lor păcătoase (Geneza 19,8). Pe lângă aceasta, Lot îi numește pe locuitorii din Sodoma „frații lui” (Geneza 19,7). Cât de departe sunt pentru inima lui Lot acele zile, în care Avraam l-a numit pe el „fratele lui” (Geneza 13,8) și a intervenit cu toată puterea lui ca să-l elibereze pe el și pe ai lui din mâna

unui vrăjmaș puternic (vezi capitolul 14)! Nici aceste evenimente serioase n-au putut să desfacă legătura lui Lot cu Sodoma; el a rămas acolo până în ziua judecării, când Sodoma a pierit.

În ceasul în care Avraam și Lot s-au despărțit, ei au stat la o răscruce; consecințele acestei decizii s-au întins peste toată viața pământească, până în veșnicie. Drumul unui credincios duce de mai multe ori la o asemenea răscruce. Dacă hotărârea lui cade în favoarea câștigului de bani, a onoarei sau a plăcerii, atunci viața devine sărmană – dacă Îi spune Domnului: Numai cu Tine! Numai pentru Tine! atunci un asemenea ceas devine punctul de plecare al celor mai de negrăit binecuvântări.

Un credincios, ofițer german, a cărui viață a fost de timpuriu atrasă la Domnul, spune următoarele: „Drumul meu m-a pus de trei ori în fața întrebării: dacă voiam să-L urmez pe Domnul în credință împotriva calculelor omenești, împotriva inteligenței lumii și împotriva perspectivelor strălucite de avansare în grad, dacă voiam să nesocotesc totul ca numai voia lui Isus să se facă în viața mea. Dumnezeu m-a păzit; am putut să-mi închid ochii pentru ceea ce stăpânul acestei lumi mi-a arătat privind avantajul, plăcerea și perspectivele de onoare. Fiecare dintre aceste hotărâri pentru viață a fost un punct de trecere spre noi binecuvântări, de care n-aș fi avut parte niciodată pe o altă cale. Nici în meseria mea de soldat, nici în familia mea, nici în slujba evangheliei viața mea n-ar fi devenit niciodată ceea ce voia harul lui Dumnezeu să facă din ea, dacă m-aș fi hotărât pentru avantajul pământesc.”

O, copil al lui Dumnezeu, treci de partea lui Isus cu inima neîmpărțită! Spune-I acele cuvinte minunate de dragoste sinceră, care au venit din inima lui Rut: „Nu sta de mine să te las și să mă întorc de la tine! Încotro vei merge tu, voi merge și eu, unde vei locui tu, voi locui și eu; poporul tău va fi poporul meu, și Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu; unde vei muri tu, voi muri și eu și voi fi îngropată acolo” (Rut 1,16-17). Domnul nostru a găsit în lumea aceasta numai o iesle, o cruce și un mormânt. Creștinul mărturisește: am fost răstignit, am murit, am fost îngropat și am înviat împreună cu Hristos; el nu dorește să poarte o cunună de onoare aici, unde Domnul lui a purtat o cunună de spini. El vrea să fie găsit de partea poporului lui Dumnezeu, aici purtând ocară lui Hristos, acolo împărțind veșnic cinstea Lui.

Într-adevăr, harul lui Dumnezeu l-a salvat pe Lot și pe cele două fiice nemăritate, ca pe un tăciune aprins din foc – dar el n-a luat nimic cu el din Sodoma. Urmașii lui, zămislighi în incest, rămân cei mai înverșunați dușmani ai poporului lui Dumnezeu. El personal stă în Biblie ca un monument de avertizare pentru astfel de credincioși, care vor fi mântuiți, anevoie, ce-i drept, dar care, din viața lor pierdută nu vor lua cu ei nimic din ce ar avea valoare pentru veșnicie (vezi 1 Corinteni 3,15).

Dacă un credincios la convertirea lui a depus mărturie că vrea să-L urmeze și să-L slujească pe Isus cu inima neîmpărțită, atunci vine curând stăpânul acestei lumi și îi arată câmpiile Sodomei ca pe o grădină înfloritoare. Ce plăcut este să locuiești acolo, ce mult se poate câștiga acolo! În nici un caz lucrurile în sine nu sunt toate păcătoase sau de respins: relația agreabilă cu mulți oameni amabili și educați, lauda și recunoașterea din partea oamenilor mari și de rând. Viclenia vrăjmașului este mare; el îi atrage pe credincioși în activitatea lumii cu lucruri aparent nevinovate. Cuvântul „Să nu vă conformați veacului acestuia” (Romani 12,2) este abrogat. „Dar de ce să ne excludem din toate: oare nu câștigăm mai multă influență asupra oamenilor dacă participăm la distracțiile lor decente și onorabile? În plus, rămâne la aprecierea fiecăruia să fie atât de evlavios cât vrea – firește, el nu trebuie să vorbească despre ceva prin care doar i-ar supăra pe alți oameni.” Cu aceste capcane, diavolul îi trage înapoi în tabăra lumii pe credincioșii neconsolidați și fără experiență. Anii trec, rugăciunea devine tot mai puțină, pentru Biblie nu este trageră de inimă; casa este monopolizată prin îndatoririle de sociabilitate, copiii care cresc aud numai glasurile lumii, relația cu credincioșii adevărați, hotărâți este evitată. Pe lângă aceasta, inima nu este niciodată fericită în lume, căci omul simte în străfundul lui că-L reneagă pe Isus; dar nici nu poate să fie numai cu Domnul, căci inima este plină cu gândurile lumii. Atunci el declară cât de nefericit este. Părul încărunțește, câte un prieten și câte o rudă sunt însoțiți afară, la

somnul de veci. Onoarea și plăcerile, pe care omul le-a dobândit, privesc așa de indiferente din trecut dincoace, în prezent. A fost o viață pierdută, trăită pentru lume. De veșnicie, de întâlnirea cu Domnul nu se poate bucura, se teme de moarte. Credința se zbate cu trudă în ultimul ceas, luptând și suspinând, să reușească să apuce mâna harului Domnului, a cărui dragoste salvatoare s-a întâlnit cândva cu inima și care n-a putut fi uitată niciodată. Și El, Cel veșnic credincios, rămâne credincios, salvează sufletul nemuritor care a ajuns odinioară în mâna Lui. „Știi că sunt mântuit – dar toată viața mea pământească este pierdută.” Acestea sunt ultimele cuvinte ale unui astfel de credincios, care, de multe ori prevenit, n-a vrut niciodată s-o rupă cu lumea. Durerea pentru anii lui pierduți, pentru jurământul de credință călcat și priveliștea a nenumărați oameni pentru care ar fi putut să fie un îndrumător spre viața veșnică și totuși n-a fost, fac unui astfel de creștin moartea amară. Pe copii și-i lasă în urmă neconvertiți. Viața lui mondenă îi învață de timpuriu să iubească lumea, să disprețuiască Cuvântul lui Dumnezeu. „Ce seamănă omul, aceea va și secera.” Legea aceasta serioasă a guvernării lui Dumnezeu este valabilă și pentru viața credincioșilor.

III

Când Lot s-a despărțit de Avraam, a început imediat acel râu minunat de făgăduințe ale binecuvântării, pe care harul lui Dumnezeu l-a vărsat peste „tatăl celor credincioși” și peste neamul lui. Avraam l-a cinstit pe Dumnezeu prin credință – nu o credință a vorbelor, ci o credință care și-a dovedit realitatea în ascultare și încredere - și Dumnezeu a răspuns credinței. A luat naștere o legătură neîntreruptă între Dumnezeu și Avraam. Prin această relație liniștită cu Domnul, el a fost capabil să înțeleagă glasul lui Dumnezeu, să facă voia lui Dumnezeu. DOMNUL Însuși l-a vizitat pe Avraam la cortul lui, la stejarii lui Mamre (Geneza 18,1), i-a promis un fiu și l-a inițiat în planurile Lui (Geneza 18,16-21). În mijlocul neamurilor care îl înconjoară, Avraam are un altar al mărturiei, un loc de închinare pentru Dumnezeul viu. Totul era în concordanță: inima, casa, viața, serviciul divin – aici era putere și pace. Atât în casă cât și în fața lumii exterioare a existat permanent o mărturie că Avraam nici nu se închina la aceiași idoli ca cei din jurul lui, nici nu avea aceleași scopuri în viață, nici aceeași sursă de putere – el stătea pe un cu totul alt fundament: în lume, dar nu din lume. Lot pășise pe terenul lumii pierdute, Avraam a rămas pe terenul credinței.

Credința, care cu inima neîmpărțită pune în mâinile lui Dumnezeu tot viitorul vieții, va afla mereu: „Frânghiile de măsurat mi-au căzut în locuri plăcute, da, am o moștenire frumoasă!” (Psalmul 16,6 textual.) N-a venit încă nici un om care să-L fi urmat pe Domnul cu credincioșie și care după aceea să fi trebuit să mărturisească: Am rămas în pagubă. Dumnezeu știe cine suntem și unde locuim – El știe să-i învioreze pe ai Săi, nu numai prin binefaceri cerești, ci și prin binefaceri pământești. Cum pot darurile bune ale Tatălui nostru creșc să bucure inima noastră: succes în meserie, o căsnicie fericită, însănătoșirea unui bolnav scump, propria sănătate, o călătorie frumoasă, un cal bun – dar bucuria curge din acestea numai în măsura în care primim cu smerenie darul din mâna lui Dumnezeu. Este demn de adorare cum și astăzi Dumnezeu poate să binecuvânteze viața pământească a aceluia, care în orele decisive pășesc cu toată inima de partea Lui. Ce-i drept, satan șoptește la urechea credinciosului: Dacă te declari astfel în fața lumii de partea Domnului, pierzi totul! Dar Dumnezeu arată după aceea că drumul credincioșiei duce la binecuvântări de negrăit.

Toată mărturia despre DOMNUL, despre singurul Dumnezeu, a fost dată în mijlocul națiunilor păgâne prin urmașii acestui singur credincios sincer. Avraam a văzut de departe grozăviile judecății care au venit peste Sodoma și Gomora; el și ai săi n-au fost atinși de acestea; ei au rămas în deplină siguranță. De-ar învăța credincioșii din zilele noastre ceva din minunatele binecuvântări pe care Dumnezeu le-a pus în viața unor asemenea copii ai lui Dumnezeu, care au

umblat pe drumul credincioșiei! Aceștia nu sunt mulți. „Ochii DOMNULUI străbat tot pământul, ca să sprijine pe aceia a căror inimă este întregă înaintea Lui” (2 Cronici 16,9).

În lume, dar nu din lume – aceasta este pecetea adevăraților copii ai lui Dumnezeu – dar oare devin ei din această cauză incapabili pentru lucrurile lumii? Dimpotrivă! Ei pot să-și concentreze puterea și munca pe îndatoririle meseriei, pe care li le-a dat Domnul lor pe pământ.

Sigur că păstorii lui Avraam au fost bine aprovizionați, turmele lui în bună ordine, corturile lui bine dotate. El n-a fost bogat numai în vite, argint și aur, el a avut și un prestigiu mare printre locuitorii țării; Eșcol și Aner și Mamre l-au urmat de bunăvoie (Vezi Geneza 14,13). El a putut să înarmeze din propria lui gospodărie 318 oameni obișnuiți să poarte arme, și anume, fără multă pregătire; el a fost în stare să-i bată decisiv pe dușmanii puternici, față de care toată puterea Sodomei și a aliaților ei erau inferiori. Aici, ca de atâtea ori, este dezmințită opinia copiilor lumii, că cei credincioși nu pricep nimic din lucrurile acestui pământ și că n-ar putea fi folosiți pentru misiunile pământești. Pentru cei credincioși este în aceasta un domeniu de mare responsabilitate, ca ei să facă cinste Domnului lor și să-și împodobească în toate privințele credința (vezi Tit 2,9-10). Îndatoririle profesiei pământești constituie acel domeniu în care noi îi convingem cel mai eficient pe copiii lumii, că binecuvântările lui Dumnezeu sunt cu noi. Lenevia și lipsa de conștiinciozitate în meseria pământească înseamnă păcat la cei credincioși, prin care onoarea Domnului este vătămată în fața ochilor lumii la fel ca și prin egoism sau prin nesinceritate. Munca unui credincios trebuie să fie întotdeauna mai bună decât a unui necredincios. Tot așa și performanța în profesie a unui ofițer credincios trebuie să fie mai plină de succes, mai energică decât cea a altuia. Cuvântul lui Dumnezeu îi instruieste pe cei credincioși: „Tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice virtute și orice laudă, la aceasta să vă gândiți” (Filipeni 4,8).

Proslăvirea Domnului prin slujirea loială, devotată, prin energia, priceperea și dăruirea creștinilor credincioși ar trebui în toate profesiunile să confirme mărturia cuvintelor și a umblării. Tot așa este neapărat necesară și destoinicia militară a mărturisitorilor lui Isus Hristos, dacă în armată și în flotă copiii lumi trebuie să primească impresia că Domnul merge cu ai Săi.

Nu este la fel și cu devotamentul camaraderesc? Ascultarea credinței îl duce pe creștin cu dragostea dorită de Dumnezeu, la lumea pierdută. Nimeni pe pământ nu are atâta dragoste adevărată pentru oamenii din Sodoma, ca Avraam. Mijlocirea lui insistentă dovedește aceasta (vezi Geneza 18,22-33). De-am deveni asemenea lui Avraam! Adevărații creștini trebuie să devină capabili prin harul lui Dumnezeu să fie ajutători și sfătuitoari pentru camarazii lor neconvertiți, un adevărat scut și un mijlocitor pentru subalternii lor, astfel încât în dificultăți să se poată găsi refugiu plin de încredere la ei. Dacă Dumnezeu ne încredințează lucruri, daruri și bunuri cerești, cum am putea să nu fim credincioși în lucrurile pământești!? (Luca 16,11.12.) Firește, orice succes exterior, laudă și recunoaștere am mai putea culege în serviciu nu sunt scopul năzuinței pentru un credincios; ele sunt daruri bune ale Domnului pe drumul slujirii, pentru proslăvirea lui Isus. Dorința nu este, de a ajunge cât mai sus posibil, ci ca Hristos să fie lăudat în fața ochilor lumii. Ce privilegiu de negrăit, de a face pentru Domnul lucrurile zilnice ale profesiei și de a trece în părtășie cu El prin lucrul zilei.

Cine vrea să mărturisească în fața lumii că este un copil al lui Dumnezeu, are nevoie de părtășie cu creștini adevărați. El nu-și poate renega frații și surorile în Hristos pentru că fac parte dintr-o clasă sociale inferioară sau pentru că au o educație omenească mai neînsemnată. Îl recunosc eu ca frate al meu pe fiecare credincios care umblă sincer? Doresc eu să mă întâlnesc cu el, astfel încât Isus să se bucure? Dacă da, atunci este imposibil să evit adunarea celor credincioși, pentru că un om oarecare din lume găsește că nu este conform clasei sociale sau că nu este potrivit. Unitatea poporului lui Dumnezeu trebuie să fie dovedită în fața lumii. Creștinii sunt datori să-și dea viața pentru frații lor. Un creștin sincer nu este înțeleș de copiii lumii în multe lucruri. „Vai de voi când toți oamenii vă vor vorbi de bine!” (Luc 6,26.) Până la capăt va

rămâne scris în Biblie: „Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea, se face vrăjmaș cu Dumnezeu” (Iacov 4,4). Fie ca ochii copiilor lui Dumnezeu să fie îndreptați simplu asupra Domnului, în fața căruia vom sta curând!

Zilele se duc, timpul va zbura
Și sus cântarea nouă voi cânta.
Sunt al lui Isus, cu sânge cumpărat,
Cânt slavă eternului Împărat.

Curând lucrul pământesc va-nceta;
Multe cete mântuite-au plecat deja!
În casa Tatălui Isus mă va-nsoți;
Splendidă ziua-ntoarcerii acasă va fi!

**Nr. 8. Câteva cuvinte dintr-o scrisoare a unui bătrân și încercat ucenic al lui Isus
despre
Exod 13,21-22 și 15,22-27**

„Și DOMNUL mergea înaintea lor, ziua într-un stâlp de nor, ca să-i conducă pe drum, iar noaptea într-un stâlp de foc, ca să-i lumineze, ca să meargă și ziua și noaptea. Stâlpul de nor nu se depărta dinaintea poporului în timpul zilei, nici stâlpul de foc în timpul nopții...”

„Și Moise a pornit pe Israel de la Marea Roșie. Au apucat înspre pustia Șur; și, după trei zile de mers în pustie, n-au găsit apă. Au ajuns la Mara; dar n-au putut să bea apă din Mara, pentru că era amară. De aceea locul acela a fost numit Mara (*Amărăciune*). Poporul s-a plâns împotriva lui Moise, zicând: „Ce vom bea?” Și el a strigat către DOMNUL; și DOMNUL i-a arătat un lemn, pe care l-a aruncat în ape. Și apele au devenit dulci. Acolo El le-a dat un statut și o lege și acolo i-a pus la încercare. El a zis: „Dacă vei asculta cu luare aminte glasul DOMNULUI, Dumnezeului tău, dacă vei face ce este drept în ochii Lui, dacă îți vei îndrepta urechea spre poruncile Lui și dacă vei ține toate legile Lui, nu te voi lovi cu nici una din bolile cu care am lovit pe egipteni, căci Eu sunt DOMNUL care te vindecă.” Apoi au venit la Elim, unde erau douăsprezece izvoare de apă și șaptezeci de palmieri. Și și-au așezat tabără acolo, lângă ape.”

Este minunat pentru mine să văd în stâlpul de nor imaginea lui Hristos, care a spus: „Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.”

Ce încredători ne putem continua drumul prin pustie în schimbarea vremurilor și a circumstanțelor, deoarece „stâlpul nostru de nor” merge înaintea noastră și ne indică exact locurile pentru tabără și chiar le aranjează astfel, ca noi să-L întâlnim acolo. Dacă este o „Mara”, atunci El este „lemnul” care face ca apa amară să fie dulce și consumabilă, ca să slujească hranei noastre; - dacă este o oază Elim, atunci El este Acela care ne lasă să ne odihnim la umbra celor 70 de palmieri și ne dă învioreare la cele douăsprezece izvoare; - dacă este „pustia Sin” (Exod 16), atunci este mana adevărată, care a venit din cer, ne-a dat viața și este zilnic hrana cerească pentru sufletele noastre. Amărăciunile vieții au scopul să ne aducă în contact viu cu lemnul vieții. Oaza trebuie să ne invite la savurarea odihnei în El și să bem apa vieții, care își are izvoarele în El.

Pentru firea noastră veche trebuie de multe ori să intervină o lipsă de hrană, ca hrana cerească să devină gustoasă pentru natura noastră nouă; așa cum Dumnezeu le transmite izraeliților în Deuteronom 8,3: „Te-a lăsat să suferi de foame și te-a hrănit cu mană.”

Ce bine că în călăuzirea noastră totul ni-L indică pe Hristos și ne va pune în contact viu cu El. Orice ne-ar sta în cale, va fi un scop minunat și un rezultat binecuvântat: Hristos, scopul, ținta și punctul central! Astfel vom fi la unison cu cuvântul lui Pavel: „Hristos va fi preamărit cu îndrăzneală în trupul meu, fie prin viață, fie prin moarte.”

De n-am uita niciodată că are valoare numai ceea ce este spre proslăvirea lui Isus! Toate căile și planurile lui Dumnezeu ținesc la proslăvirea Fiului Său. Așa a fost în creație, în guvernarea lumii (în mod deosebit în istoria lui Israel), în răscumpărare, în Biserică și așa va fi în împlinirea viitoare a planurilor Sale. Tot așa este și acum în lucrarea Sa pe pământ și chiar în toate căile pe care îi conduce pe copiii Lui – totul are ca scop proslăvirea Fiului devenit Om. De aceea vedem în Cuvântul divin de la început până la sfârșit, ca un fir de aur, la figurat sau evident, Persoana Fiului ieșind în relief. În creație a fost „Cuvântul”, prin care a fost creat totul; - omul a fost creat „după chipul lui Dumnezeu”, care este Hristos (Coloseni 1,15); - crearea femeii Îl ilustrează în claritate minunată pe Fiul și Adunarea în „plinătatea” Sa (Efeseni 5,29-32). Și am putea continua așa, - peste tot în Cuvântul Îl vom găsi pe Hristos. El este „totul în tot”, „Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Începutul și Sfârșitul.”

~~~~~

Scrisoarea de mai sus a fost tipărită pentru a-i lăsa pe creștinii tineri să arunce o privire în măreția și grandoarea Domnului lor; fie ca mulți să înțeleagă ce loc I se cuvine acestui Domn în viața lor personală! „El (Hristos) este Capul trupului, al Adunării (grecește: ecclesia – biserică). El este Începutul, Cel întâi-născut dintre cei morți, ca El să aibă întâietate în toate.” (Coloseni 1,18.) Capului i se cuvine întâietate! Cum se reliefează aceasta în viața, în casa unui creștin, când Hristos are întâietate în toate lucrurile! La fiecare hotărâre de viață, la fiecare problemă trebuie să vină la lumină: Capul trebuie să decidă! Cine vine în contact cu asemenea creștini va fi convins: aici nu rațiunea omenească are prioritatea, nu părerea oamenilor, nu teama de oameni, nu banii sau considerațiile rangului, nu grija pentru viitor, nu considerația față de înclinațiile copiilor – nu, *Hristos are prioritate!* Să fie și la noi așa!

Nr. 9 Poșta redacției

Când și în ce problemă este biblic să ne rugăm Tatălui și când Domnului Isus?

I

Toți oamenii au un drept dat de Dumnezeu (Psalmul 50,15) să-L cheme pe Dumnezeu în necazul lor, în nenumăratele nevoi ale inimii și ale vieții lor. Toți trebuie să-L cheme pe Isus ca să găsească salvare din vina păcatului lor, viață veșnică și înfierea lui Dumnezeu.

Evanghelia se adresează tuturor oamenilor care au fost departe de Dumnezeu până acum, care nu pot mărturisi: „Sunt împăcat cu Dumnezeu”, ca să-L omăgieze pe Isus, în care Dumnezeu S-a revelat unei lumi pierdute. Să se smerească înaintea lui Dumnezeu este singura cale a mântuirii; în El sunt de găsit toate făgăduințele harului lui Dumnezeu. În toate zilele slujirii Sale pământești, El s-a prezentat în fața ochilor tuturor ca marele Ajutător și Salvator. El i-a vindecat pe leproși, pe orbi i-a făcut să vadă, pe muți i-a făcut să vorbească și El este Acela despre care este scris: „În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.” (Faptele Apostolilor 4,12.)

Dar nu toți oamenii au dreptul să se numească „copii ai lui Dumnezeu” și să-L cheme pe Dumnezeu veșnic ca Tată al lor. Într-adevăr, Dumnezeu Și-a dezvăluit tuturor oamenilor inima Sa paternă și le-a dovedit înmiit grija Sa paternă – dar deoarece omul l-a omăgiat pe satan, și-a

pierdut poziția de copil, dreptul de copil. De aceea Biblia limitează privilegiul ca să se apropie de Dumnezeu Tatăl ca niște copii, în mod categoric la acei oameni care Îl primesc pe Isus în inima lor ca Domn și Împăciuitor. „A venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu, care au fost născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu.” (Ioan 1,11-13 textual.) De dreptul fericit de a deveni copii ai lui Dumnezeu au parte deci numai aceia, care în afară de nașterea lor pământească au trăit o „naștere din nou” atunci când au fost născuți din Dumnezeu. Toți cei care sunt stropiți cu sângele Mielului, pot ca niște copii să-L apeleze pe Dumnezeul veșnic cu dulcele nume de Tată: Ava, Tată! Aceștia, care au primit Duhul Sfânt, care dă mărturie duhului lor că sunt copii ai lui Dumnezeu (Romani 8,16), care în același timp mijlocește pentru ei cu suspine negrăite (Romani 8,26), stau înaintea lui Dumnezeu într-un dublu rang sau într-o dublă relație de viață: pe de o parte ca niște copii ai Tatălui, pe de altă parte ca mădulare ale trupului lui Isus Hristos.

II

Ei sunt copii ai Tatălui, care se bucură de favoarea, bunătatea și îngrijirea Lui în toate lucrurile. Ei se știu în mâna Lui atotputernică; El le dă pâinea cea de toate zilele, El a numărat perii capului lor, El Își trimite îngerii în calea lor spre protecție și slujire. În această relație de copii este dumnezeiește de simplu să-L chemăm pe Tatăl pentru toate nevoile și pentru toată protecția, pentru noi și ai noștri. Dacă Tatăl găsește că este bine să-și pedepsească și să-și încerce copilul, ce ar putea fi mai plăcut pentru inima Lui, decât ca acești copii ai Lui să-și verse toate rugămintele și tot suspinul lor în inima Lui de Tată, să-I aducă Lui toate poverile și să se lase în mâinile Lui de Tată, cu încredere de copil? Dacă ei nu înțeleg căile Lui, cum ar putea ei să-și cinstească mai mult Tatăl, decât să aibă încredere în El din toată inima: Tatăl meu nu face nici o greșală! Ei pot în toate lucrurile să ia pentru ei cuvântul Domnului, că Tatăl i-a iubit așa cum L-a iubit pe Isus. (Ioan 17,23.) Dacă un copil al lui Dumnezeu privește ceea ce a făcut Dumnezeu când L-a dat pe Isus la moarte și la judecată pentru noi, atunci se va înălța la Dumnezeu Tatăl un râu de laudă și de admirație. El ne-a iubit atât, pe când noi eram încă vrăjmașii Lui, încât a dat pentru noi ce a avut mai scump. Dacă îl privim pe Avraam, pe care Dumnezeu l-a cruțat de jertfa fiului iubit, (vezi Geneza 22), și apoi privim la Dumnezeu, care a adus din dragoste pentru noi această jertfă incomensurabilă pentru inima Sa de Tată – cine ar putea să nu-L laude pe Tatăl, care ne-a iubit atât de mult pe noi, copiii Lui? Creștinii credincioși stau înaintea lui Dumnezeu „în Hristos” (Romani 8,1) și pot să-I spună și să-I încredințeze Tatălui lor totul așa cum a făcut-o Domnul și cum i-a învățat El pe ai Săi s-o facă.

Să te odihnești fără voință în credințioșia, înțelepciunea, puterea și dragostea de Tată a lui Dumnezeu este izvorul de pace adevărată. Atunci ajungem la fericita cunoștință că suntem deplin salvați pentru timp și veșnicie, dar și la experiența profundă că putem să-I spunem Tatălui totul. Și El? „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Romani 8,31-32.)

III

Dacă Duhul Sfânt le pune copiilor lui Dumnezeu în fața ochilor împrejurările vieții lor ca mădulare în Hristos, Capul, ca mădulare ale Bisericii lui Dumnezeu, ca aparținând miresei Mielului, atunci ei Îl vor chema, Îl vor lauda și Îl vor proslăvi pe Isus ca pe iubitul lor Domn. De aici rezultă de la sine, că întotdeauna când relația feciorenică a unui suflet cu Domnul a fost tulburată, dacă am necinstit Numele Domnului într-un fel oarecare printr-o neloialitate în gânduri, cuvinte sau fapte, îi vom mărturisi totul, îmbrățișându-I picioarele. Dacă un credincios privește calea marelui său Mântuitor, cum a venit din slava cerului în modestia ieslei, cum a

mers de la iesle până la cruce, cum a săvârșit, suferind și murind, marea lucrare a împăcării noastre veșnice – atunci inima este preocupată cu El, „pe care Îl iubește sufletul meu”. El este Acela care ne-a iubit întâi și S-a dat pe sine Însuși pentru noi – de ce minune a credincioșiei, a răbdării și a dragostei Sale gingașe am avut noi parte pe tot drumul! Toată plinătatea pe care „Cântarea cântărilor” ne-o pune sub ochi este în El.

Dacă un copil al lui Dumnezeu se simte fericit ca o oaie în turma lui Isus Hristos, atunci Duhul Sfânt îl va îndemna să-L admire pe marele său Păstor, să se bucure de dragostea Lui, să se laude cu credincioșia Lui. Toate relațiile vieții unui credincios, pe care le expune Psalmul 23 și capitolul 10 al Evangheliei după Ioan, dau naștere de la sine în inimi la numirea Numelui lui Isus, ca marele Păstor.

Dacă copiii lui Dumnezeu se privesc ca robi ai lui Isus Hristos, pe care El i-a câștigat îndreptățit cu propriul Său sânge, atunci ei Îl vor apăra pe marele lor Domn și Stăpân, căruia Îi aparțin cu duh, suflet și trup, în toate lucrurile care privesc Persoana Lui, cinstea Lui, proslăvirea Numelui Său.

IV

Cine va spune ce ne face mai fericiți: împrejurările vieții ca fiind copii ai Tatălui, aparținând familiei lui Dumnezeu sau legătura inimii cu Domnul iubit, singurul prin care am putut veni la Tatăl?

Dumnezeu nu este gelos dacă ai Săi Îl cheamă în această problemă pe Tatăl, în cealaltă problemă pe Fiul. Domnul spune: „Cine M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl.” (Ioan 14,9.) „Eu și Tatăl una suntem.” (Ioan 10,30.) DOMNUL, Dumnezeul tău este singurul Dumnezeu. – El S-a revelat în Hristos.

Cine se lasă hrănit de Cuvântul lui Dumnezeu ca pâine a vieții, acela Duhul Sfânt îi așează în fața ochilor bogăția privilegiilor sale așa fel încât el vorbește Dumnezeului său sub călăuzirea Duhului, după voia lui Dumnezeu. Fie că el Îl cheamă ca un copil pe Tatăl sau ca o oiță scump răscumpărată pe Domnul și Păstorul ei, fie că privește, ca o fecioară care veghează și așteaptă, spre Mirele care va veni sau se uită ca un rob devotat după Stăpânul lui care revine: mereu este singurul Dumnezeu, care S-a revelat în Hristos, care, prin Duhul Sfânt, vrea să dea naștere în ai Săi la ceea ce Îi este plăcut Lui.

Într-adevăr, putem spune că indică o lipsă în fundamentarea biblică la copiii lui Dumnezeu, dacă în închinarea și în rugăciunile lor nu este exprimată niciodată relația de copil cu Tatăl. Experiența ne învață că adâncă și durabila pace a inimii începe abia atunci când credincioșii devin conștienți de postura de copii. Pe de altă parte se poate spune: este exclus ca un creștin adevărat să nu fie îndemnat de Duhul Sfânt în viața lui de rugăciune, să-L admire și să-L laude pe Isus, Domnul său iubit, și să spună inimii Lui tot ce îi mișcă propria inimă.

Cu siguranță că este un semn de viață sănătoasă, dacă asemenea întrebări, ca cea pusă aici, vin din inimă. Numai că este important să luăm în seamă că în viața de rugăciune a unui copil al lui Dumnezeu, înainte de toate contează eficacitatea Duhului Sfânt, căci atât acest: „Ava, Tatăl!” este un efect al Duhului Sfânt (Romani 8,15; Galateni 4,6), cât și chemarea Domnului Isus (1 Corinteni 12,3).

~~~~~

Cine dorește să pătrundă mai adânc în întrebarea care ne stă în față, în gândurile dumnezeiești despre poziția, privilegiile și binecuvântările copiilor lui Dumnezeu, acela îi este recomandată următoarea scriere: „**Copiii lui Dumnezeu**”, „Dumnezeu ca Tată al credincioșilor; și poziția și binecuvântarea lor ca mădulare ale familiei Sale.” Dillenburg, editura „Frații Dönges”.

Sunt convins că nimeni care o citește cu rugăciune nu va lăsa cartea din mână fără un câștig bogat.

Nr. 10. Simplu și limpede

După bătălia de la Gettysburg² am căutat și am găsit camera în care fiul meu, un tânăr ofițer rănit, zăcea aparent aproape de moarte. Când am intrat, tocmai se trezea din anestezie și, făcându-mi semn să vin la patul lui, și-a aruncat amândouă brațe în jurul gâtului meu.

„O, tată, cât mă bucur că ești aici! M-am temut că nu vei veni până nu este prea târziu. Sunt prea slab ca să vorbesc mult, cu toate că aș avea multe să-ți spun. Povestește-mi despre scumpa mamă și soră!”

Curând am aflat de la alții din casă că nu există speranță de restabilire. Pentru că nu puteam suporta mai departe o asemenea stare de nesiguranță, l-am întrebat în cele din urmă pe doctor: „Ce gândiți despre cazul fiului meu?”

„Absolut fără nădejde.”

„Nu mai poate fi făcut nimic pentru salvarea lui?”

„Nu, tot ce pot face știința și îngrijirea s-a făcut. Fiul dumneavoastră a fost un ofițer viteaz și plin de succes; el și-a câștigat cea mai înaltă stimă a tuturor celor care l-au cunoscut, dar acum trebuie să moară. Imediat după amputație s-a instalat cangrena rece și toate încercările de a o combate s-au dovedit a fi fără rezultat.”

„Cât considerați că mai poate trăi?”

„Nu mai mult de patru zile. Dar poate muri în orice clipă; suntem într-o teamă permanentă că poate să crape o arteră și atunci s-a terminat cu el. Ce doriți să faceți în legătură cu moartea lui, mai bine faceți imediat.”

„I-ați spus dumneavoastră sau oricine altcineva adevărul despre starea lui?”

Nu, ne-am gândit să vă lăsăm dumneavoastră această îndatorire dureroasă, pentru că așteptam de câteva zile venirea dumneavoastră.”

Când am intrat din nou în cameră cu vestea dureroasă a morții, care îmi strângea inima, ochii fiului meu s-au ațintit asupra mea.

„Vino, așează-te lângă mine, tată! Ai vorbit cu doctorul despre mine?”

„Da.”

„Ce a spus? Crede că mă voi restabili?”

Pentru o clipă a dominat o liniște temătoare.

„Nu te teme să-mi spui exact ce a spus!”

„Mi-a spus că trebuie să mori.”

„Și cât timp crede că mai pot trăi?”

„Numai patru zile; dar el spune că poți muri în orice clipă dacă va pocni o arteră, la care n-ai putea supraviețui.”

El a spus cu mare încordare: „Este adevărat, tată? Atunci trebuie să mor? O, nu pot și nu am voie să mor! O, încă nu sunt pregătit pentru moarte! Spune-mi cum trebuie să mă pregătesc pentru ea; fă-o așa de ușor, ca să pot să pricep! Spune-mi-o în puține cuvinte, dacă poți, ca s-o văd limpede. Știu că poți, tată, căci am auzit cum ai clarificat-o altora.”

Nu era timp pentru lacrimi, ci era nevoie de liniște și înțelepciune ca să conduc sufletul la Hristos și aceasta mi s-a dat.

„Fiul meu, văd că te temi să mori.”

„Da, mă tem!”

„Pe drept, pentru că te simți vinovat față de Dumnezeu.”

„Așa este, am fost un tânăr ușuratic. Știi cum este în armată.”

„Vrei să ai iertare, nu-i așa?”

² La 3 iulie 1863, generalul Lee, genialul comandant al armatei statelor sudice, a atacat armata Uniunii de sub comanda generalului Meade, la Gettysburg. Ambele armate erau la fel de puternice (80 000 de soldați). Armata Uniunii era superioară în artilerie; ea aștepta în poziție puternică atacul lui Lee, care, în ciuda asalturilor repetate, îndrăznețe, a rămas fără rezultat. Armata confederală a suferit o pierdere de 23 000 de soldați.

„O, da, vreau! O pot găsi, tată?”

„Firește!”

„Pot s-o știu înainte să mor?”

„Sigur!”

„Dar acum, Tată, fă-o așa de simplu și de limpede, ca să pot s-o înțeleg!”

Deodată mi-a venit în minte o întâmplare din timpul școlii fiului meu. De ani nu m-am mai gândit la ea. Acum stătea proaspătă în fața mea și îmi oferea exact ce era nevoie, ca să-l conduc la Isus pe scumpul meu fiu, doritor de mântuire.

„Îți aduci aminte că într-o zi ai venit acasă și am avut motiv să te dojenesc; atunci ai devenit nervos și ai aruncat împotriva mea cuvinte violente.”

„Da, tată, acum câteva zile m-am gândit la toate acestea, pe când așteptam venirea ta, și am fost așa de trist, încât am dorit să fii aici, ca să te mai pot ruga o dată să mă ierți.”

„Îți amintești și cum, după ce ți s-a potolit accesul de furie, ai intrat la mine, ți-ai pus mâinile după gâtul meu și ai spus: „Iubitul meu tată, cât de profund nefericit sunt că te-am supărat așa de tare! Am fost foarte nervos și am păcătuit grav. Vrei, poți să mă ierți?””

„Da, îmi amintesc foarte exact.”

„Îți mai amintești și ce am spus eu, când tu plângeai de gâtul meu?”

„Foarte bine! Ai spus: „Te iert din toată inima.” Și m-ai sărutat. Nu voi uita niciodată aceste cuvinte.”

„M-ai crezut?”

„Firește; nu m-am îndoit niciodată de cuvintele tale!”

„Atunci te-ai simțit fericit?”

„Da, deplin; și de atunci te iubesc mai mult decât oricând înainte. Nu voi uita niciodată ce ușurare a fost pentru mine când m-ai privit așa de drăgăstos și ai spus: „Te iert din toată inima.””

Deci, acesta este exact modul în care trebuie să vii la Dumnezeu. Spune-I cât de mult și de des ai păcătuit și cât de adâncă este durerea ta, apoi El te va ierta de o mie de ori mai repede și mai bine decât te-a iertat dragostea tatălui tău. El spune că El vrea aceasta. Apoi trebuie să accepți pentru tine cuvântul Lui, așa cum l-ai acceptat pe al meu.”

„Tată, în felul acesta omul devine convertit și creștin?”

„Da; nu există altă cale.”

„O, tată, acum pot să înțeleg. Sunt așa de bucuros că ai venit și ai mai apucat să-mi spui aceasta!”

El și-a întors capul pe pernă ca și când ar fi vrut să se odihnească. Dar inima lui Îi vorbea cu ardoare lui Dumnezeu. M-am ghemuit în scaun și am plâns, căci nu mi-am putut înăbuși mai mult sentimentele. Îmi făcusem treaba și am lăsat restul în grija Domnului. Și El Și-a făcut-o pe a Lui, cum am putut să văd curând. Inima frântă și-a condamnat viața înaintea lui Dumnezeu și I s-a adresat Lui pentru har, dornic de mântuire, și L-a chemat pe Isus, Mântuitorul păcătoșilor. Fiul meu iubit a auzit cuvintele dorite: „Te iert!” și le-a crezut. Au fost numai câteva clipe liniștite, dar binecuvântate pentru toată veșnicia și a avut loc noua naștere, inima frântă L-a crezut pe Dumnezeu, care L-a dat pe Fiul Său pentru păcătoși, a pus pe El pedeapsa ca noi să avem pace și pacea i-a fost dată. Un suflet răzbise de la întuneric la lumina minunată, de sub puterea păcatului și a lui satan, la Dumnezeu. Curând am simțit mâna tremurândă pe capul meu și am auzit cuvântul „Tată!” pe un ton așa de gingaș și de bucuros, încât deja din el am crezut că îmi dau seamă că s-a produs schimbarea.

„Tată, iubitul meu tată, nu mai trebuie să plângi. Sunt desăvârșit de fericit; Dumnezeu m-a iertat; Isus m-a primit. Știu că a făcut-o, căci El a spus-o și am acceptat cuvântul Lui așa cum l-am acceptat pe al tău. Acum nu mă mai tem să mor. Dacă este voia lui Dumnezeu vreau să trăiesc, ca să-I slujesc și Lui și să am grijă de tine și de mama; dar dacă trebuie să mor, nu mă mai tem, căci Isus m-a mântuit. Și acum, tată, să te rogi și o voi face și eu.”

Ne-am rugat și Dumnezeu ne-a ascultat.

„Tată, sunt foarte fericit. Cred, de asemenea, că mă voi însănătoși; mă simt mult mai bine.”

Din ceasul acela s-au schimbat simptomele, pulsul a dat înapoi și înfățișarea s-a ameliorat. Curând a intrat medicul și l-a găsit senin și fericit – l-a privit, i-a luat pulsul, pe care l-a numărat exact - și a spus: „Vă merge mai bine.”

„Îmi merge mai bine, domnule doctor, chiar mă voi însănătoși. Tatăl meu mi-a spus cum pot găsi iertare la Dumnezeu și sunt foarte fericit, Dumnezeu m-a iertat. Cred că mă voi face sănătos, pentru că Dumnezeu mi-a ascultat și în aceasta rugăciunea. Domnule doctor, aș dori ca și dumneavoastră să fiți convertit; tatăl meu vă poate spune cum puteți ajunge la aceasta.”

Seara au venit trei chirurghi la consultație, dar n-au văzut nici o speranță pentru acest caz și unul dintre ei și-a luat rămas bun de la fiul meu pentru totdeauna.

În dimineața următoare au intrat doi medici, care îl aveau în îngrijire permanentă și au început tratarea răni ca de obicei. Când au desfăcut bandajul, s-au dat deodată înapoi și au exclamat: „Ce minune! Cangrena rece a dispărut, fiul dumneavoastră va trăi! Dumnezeu v-a ascultat rugăciunile.”

„Da, domnule doctor”, a răspuns fiul meu, „v-am spus ieri că eu cred că mă voi însănătoși. Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunea. Lăudați-L pe Domnul împreună cu mine!”

Între timp fusese trimisă acasă telegrama: „Fiul nostru trebuie să moară” și a cauzat acolo mare tristețe. În ziua următoare a venit știrea: „Fiul nostru va trăi și este fericit în Hristos” și bucuria s-a întors la cei dragi ai noștri.

Acum trăiește, înconjurat de bunăstare și onoare, ca proprietate scumpă a lui Hristos și ca tată a unei familii fericite; și ce este cel mai important, el își dedică timpul slujirii Domnului său.

Nr. 11. Biblia și Babilonul³

„Oare a zis Dumnezeu cu adevărat?” Așa sună prima și prima întrebare care este notată în Biblie (Geneza 3,1). Satan este cel care pune întrebări. Nu este remarcabil că el începe înșelarea și distrugerea omului cu această întrebare, ca să se atingă de autoritatea cuvântului lui Dumnezeu? Satan pune și astăzi aceeași întrebare, ca să smulgă credincioșilor Cuvântul lui Dumnezeu. Sfânta Scriptură mărturisește despre sine, că Dumnezeu ne vorbește prin ea. Toți creștinii adevărați găsesc în Cuvântul neclintit al lui Dumnezeu stânca credinței lor. Deja Pavel mărturisea despre credincioșii din Tesalonic, că ei au primit Evanghelia „I-ați primit nu ca pe cuvântul oamenilor, ci, așa cum și este în adevăr, ca pe Cuvântul lui Dumnezeu” (1 Tesaloniceni 2,13).

Creștinii germani au intrat într-un sector nou și deosebit al aceluia mare război, pe care satan îl duce chiar de la început împotriva Cuvântului lui Dumnezeu.

Doctorul Delitzsch, profesor de asiriologie, a vrut să facă dovada în cele două prelegeri ale sale, „Babilonul și Biblia”, că după evenimentele celor mai noi săpături babilono-asiriene, Vechiul Testament nu mai poate fi recunoscut ca adevărul revelat al lui Dumnezeu.

Este cunoscut că aceste prelegeri ostile Bibliei au neliniștit și au întristat mulți creștini serioși, în timp ce presa necredincioasă a înălțat în toată țara un strigăt de triumf în legătură cu ele. Însă Biblia nu poate fi biruită nici prin pretențiile științei omenești, nici prin vreo strădanie a lui satan, dumnezeul veacului acestuia. „Cuvântul Tău, Doamne, dăinuiește în veci în ceruri” (Psalmul 119,89). De aceea un creștin întemeiat pe Biblie privește toate asemenea atacuri în față cu siguranța biruinței și își dă seama imediat că vrăjmașii Bibliei au strigat într-adevăr tare de bucurie, dar prea devreme.

³ Acest articol este preluat cu modificările neesențiale și prescurtările, din „Vestea bună a păcii”, editura „Frații Dönges” din Dillenburg.

I

Babilonul, acea țară cândva minunată, întinsa depresiune în jurul căreia Eufratul și Tigrul curg ca în jurul unei insule, nu mai este deja de multe secole pentru Asia grădinița din fața casei, prin fertilitatea și frumusețea lui foarte renumite, așa cum a fost în vechime, aproximativ între 2500 și 500 înainte de Hristos. Astăzi țara a devenit un peisaj monoton, un deșert năpădit în multe locuri de spini și mărar, fără oameni, din care se înalță, serios și izolat, uriașe mivele de ruine. Capitala cândva puternică a Babilonului, Babilon sau Babel, pe ale cărei minunată splendoare, măreție și slavă vechii scriitori greci și romani n-au știut să le laude îndeajuns, ale cărei ziduri înalte de 300 de picioare, late de 87 de picioare aveau un perimetru de zece mile germane, cu grădinile atârdate și suspendate ale Semiramidei, templul înalt de 700 de picioare al lui Bel și alte construcții minunate, a devenit o grămadă de dărâmături, într-un tot cum au prezis prorocii Isaia (capitolele 13 și 14) și Ieremia (capitolul 51) cu sute de ani înainte de căderea ei: „Babilonul, podoaba împăraților” este „ca Sodoma și Gomora, pe care le-a nimicit Dumnezeu”, unde nici măcar „arabul nu-și mai întinde cortul și păstorii nu-și vor mai țărui turmele”. Fiarele sălbatice urlă pe acolo. (Isaia 13,19-21.⁴) Acum câteva decenii încă nu se știa sigur nici măcar care dintre multele mivele uriașe de pământ ale acelei țări pustiite acoperă cetatea uriașă de odinioară. Abia în anii 1849-1855 au început savanții din Anglia și Franța săpăturile în locul unde se bănuia vechiul Babel, după ce, nu de mult, alți savanți au descoperit puternica cetate Ninive, capitala Asiriei, situată mai la nord, și au început s-o dezgroape. Multe mii de plăci din lut ars sau cărămizi cu inscripții misterioase au fost scoase la lumină, au fost descoperite în palatele împăraților biblioteci mari, private sau publice. Acum, când s-au putut descifra în sfârșit aceste scrieri cuneiforme ale asirienilor și ale babilonienilor (ca și mai înainte scrierea hieroglifă a egiptenilor), după ani de silință demnă de admirație și studiu neîncetat al multor savanți, a fost mare uimire în toată lumea cultă.⁵ Istoria mondială s-a așezat dintr-o dată mult mai sus, cu multe sute de ani, deoarece aceste inscripții au dat lămuriri despre epoci îndepărtate, întunecate până atunci. S-a văzut din ele, ca și din multe obiecte de artă perfecte ca formă, că pe vremea când Avraam a ieșit la porunca lui Dumnezeu din Ur, din Caldeea, pe la anul 2000 înainte de nașterea lui Hristos, poporul și țara lui stăteau deja pe o culme a culturii și a științei, așa cum erau cunoscute ele poate numai din Grecia și din Roma în timpul celei mai mari înfloriri a lor. Dar înainte de toate, în scrierile străvechi au fost găsite confirmările multor relatări din mult mai tânără Biblie sau Sfânta Scriptură. În legătură cu acest fapt s-a iscat mare bucurie în cercurile creștine. Din an în an se auzeau strigând de bucurie tot mai tare: „Dacă aceștia vor tăcea, pietrele vor striga!” (Luca 19.40.) Se bucurau că Cuvântul lui Dumnezeu a fost confirmat ca adevărat prin aceste dovezi de piatră. Aproape că aveam impresia că de acum înainte nu mai avem nevoie de credința divină ca să ne bazăm pe cuvântul Sfintei Scripturi și să fim mântuiți; ca și când

⁴ Detalii despre acestea, cu dovezi ale călătorilor, cititorul le găsește în Keith: „Mărturii pentru împlinirea cuvântului profetic al Scripturii”, p.90 și următoarele; și Urquhart: „Profețiile împlinite” (editura Max Kiehlmann, Stuttgart), p.94 și următoarele.

⁵ Cine vrea să știe detalii despre râvna nobilă și perseverența savanților din Franța, Anglia, Germania și multe altele și despre felul cum Dumnezeu le-a dat reușită și ce au scos la lumină, de exemplu, în inscripții, acela să citească „Istoria Babilonului și a Asiriei” (Editura Vereinsbuchhandlung din Stuttgart) și mai ales Urquhart: „Noile descoperiri și Biblia” (volumul I). În mod deosebit ultima lucrare numită este recomandată tuturor celor care au timp și interes să audă mai mult despre problema care ne stă în față. – În ceea ce privește tablele de lut, să amintim numai pe scurt, că popoarele antice au scris pe acestea așa cum am scris noi, când am fost copii, pe ardezie, adică pe argilă încă în stare moale. În locul condeiului se foloseau de un bețișor plat, care era ascuțit oblic, așa ca să formeze apoi un triunghi orientat oblic. Acest bețișor era apăsător în lut și tras în lung; astfel rezulta ca figură un cui, de aici numele de scriere cuneiformă. Tablele de lut scrise au fost apoi întărite în foc. Acum sunt mai bine de o sută de ani de când un învățat german (Grotefend din Hanover) a reușit să găsească primele semne pentru descifrarea scrierii cuneiforme.

Avraam n-ar fi trebuit să-i strige bogatului din locul de chin: „Au pe Moise și pe proroci; să asculte de ei.”, ci: „Au scrierea cuneiformă a asirienilor și a babilonienilor; să le vorbească aceasta!” – Dar Dumnezeu n-a vrut și nu vrea ca noi să acceptăm Cuvântul Său ca adevăr veșnic pentru că este sprijinit de știința omenească; noi trebuie să-l experimentăm ca Cuvânt al Său prin exercițiile conștiinței noastre, prin iluminarea și schimbarea inimii noastre, „pentru ca credința voastră și nădejdea voastră să fie în Dumnezeu” (1 Petru 1,21-24).

Deci așa a permis Dumnezeu, ca acum învățații necredincioși să se întoarcă împotriva lor și să spună: Acele inscripții străvechi, cu relatările lor despre creație, despre căderea în păcat, despre potop și așa mai departe, nu trebuie privite ca dovezi pentru originea divină a Bibliei, așa cum au făcut-o până acum credincioșii, nu, dimpotrivă, ca dovadă pentru originea pur omenească a Bibliei. Moise și ceilalți iudei au creat relatările lor biblice doar din inscripțiile străvechi, pe care sigur că le-au cunoscut.

Astfel, deci, esența disputei este întrebarea: Ar putea din noroiul și din terciul mlăștinos al acelei concepții păgâne străvechi și din miturile idolilor să ia ființă râul luminos de apă curată pe care îl găsim în Biblie?

II

Oricare cititor cunoaște relatarea simplă, minunată despre creație din Sfânta Scriptură: „La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul.” – Biblia ne relatează în aceste puține cuvinte, în măreție maiestuoasă și simplitate, creația primordială a lumii. Dumnezeu ne împărtășește în această relatare scurtă, dar bogată în conținut, trei realități importante: 1. Lumea nu este veșnică, ea are un început; 2. Ea și-a obținut începutul și existența prin Dumnezeu veșnic; 3. Ea a fost pregătită prin cuvântul lui Dumnezeu, creată prin atotputernicia Lui. – Apoi, ceea ce face Sfânta Scriptură cunoscut în continuare (începând cu versetul doi), este a doua relatare a creației, care presupune deja existența pământului și ne împărtășește cum în șase zile înfățișarea pământului și a suprafeței pământului, care erau acoperite de apă și întuneric, au fost pregătite pentru omul creat după chipul lui Dumnezeu. – Cât de simplu și de limpede este toată această relatare biblică a creației, față de ficțiunea babiloniană a creației! Cititorul să asculte relatarea scrierii cuneiforme și să judece singur:

„Pe când sus cerul încă nu era anunțat (denumit), jos pământul încă nu avea un nume – deci adâncul a fost primul ei zămislitor, marea agitată a fost născătoarea universului ei ... atunci au fost creați zeii înalți; zeii Lahmu și Lahamu au apărut pe neașteptate și au crescut; și ... zeii Sar și Ki-Sar au fost creați. S-au mărit zilele ... zeul Amu și zeul Sar.”⁶

Acest început al relatării, care se afla pe o tăbliță de lut, care acum este în Muzeul Britanic, ar putea să-i ajungă cititorului pentru ai arăta nebunia și zăpăceala replicii păgâne la istoria biblică a creației. Aici (în relatarea biblică) Dumnezeu există înainte de creație, un Dumnezeu, Autorul și Creatorul tuturor lucrurilor; El există înainte de orice lucru creat și totul este pregătit prin El. – Acolo (în relatarea babiloniană) sunt zei; dar toți acești zei nu sunt prezenți înainte de creație; ei înșiși trebuie întâi să fie creați și formați. La întrebarea: „De către cine și cum?”, relatarea păgână ne rămâne datoare cu răspunsul. – Acum să ascultăm mai departe relatarea dintr-o altă inscripție: În timpul străvechi, pe când Apsu (oceanul primordial) și Tiamat (pământul primordial) și-au amestecat apele, au fost creați întâi zeii mari. Apoi, când aceștia au vrut să construiască o lume ordonată, Tiamat s-a răsculat împotriva lor ca balaur. Atunci zeii s-au speriat, i-a apucat teama, până când zeul Marduk, zeul soarelui de primăvară, a început lupta cu balaurul și cu ajutoarele lui. El l-a învins și a tăiat monstrul pe loc în două jumătăți. Din partea de sus a balaurului a făcut cerul sau acoperișul cerului și a pus pe el stelele. – Ce a făcut acel zeu din partea de jos a balaurului învins sau a marelui pește, relatarea nu ne spune, de fapt, dar se

⁶ După traducerea profesorului Schrader

presupune, evident, că din ea a luat naștere pământul cu plantele și animalele lui. Prima pereche de oameni, așa se spune acolo, a fost făcută din lut, care a fost amestecat cu sânge de zei.

Ce prejudecăți mari și ostilitate trebuie să aibă o inimă față de Cuvântul scump, simplu al lui Dumnezeu, dacă nu poate recunoaște măreția și grandoarea relatării Sale, față de absurditatea acestui mit babilonian al creației! Ce prăpastie se cascadează între acestea două! Ai crede că în relatarea babiloniană auzi delirurile încâlcite, provocate de febră, ale unui bolnav, în timp ce în relatarea creației din Sfânta Scriptură auzim limpede glasul Duhului Sfânt.

La același eveniment ne conduce o comparație a relatării potopului babilonian și al celui biblic. – Pe aceasta din urmă, cititorul o cunoaște din capitolele 6-8 ale Genezei. Pe prima o facem cunoscut ceva mai amănunțit decât relatarea babiloniană a creației, pentru că tocmai în relatarea potopului găsim puncte comune deosebite între povestirea Sfintei Scripturi și aceea a inscripțiilor babiloniene.

Relatarea babiloniană a potopului, care se găsește într-un poem mare, sună așa: Eroului Ghilgameș îi povestește strămoșul lui, Ut-Napiștin, (Atra-Chasis = cel foarte înțelept), că zeii mari au hotărât, la instigarea zeului Bel, să aducă un potop peste oameni. Numai zeul înțelepciunii, Ea, a divulgat primejdia acelui babilonian, Noe (Ut-Napiștin, numit și Xisuthros) și i-a poruncit, pentru salvarea vieții lui, să construiască o corabie sub afirmația că vrea să ajungă în ocean, ca să scape de mânia lui Bel. El a construit corabia, a smolit-o și a umplut-o cu alimente, cu familia lui, cu servitorii și cu tot felul de animale. Îndată ce domnii întunericului au trimis ploaia distrugătoare, a intrat în corabie și i-a încredințat cârmaciului, Pulzur-Bel, cârmuirea. Atunci a pornit o furtună îngrozitoare, de care s-au temut și zeii și s-au suit în cerul lui Anu, la zăbrelele cerului, tupilându-se ca niște câini în lanț. Zeița Iștar striga ca o hăituită și regreta că a aprobat hotărârea îngrozitoare a zeilor; și zeii lui Anunnaki plâneau cu ea. După șase zile de multă furie, furtuna s-a potolit; toți oamenii erau morți. La muntele Țării Nizir corabia a fost blocată timp de șase zile. În ziua a șaptea, Ut-Napiștin a lăsat un porumbel să zboare, care s-a întors pentru că încă n-a găsit un loc de odihnă. După aceea a lăsat afară o rândunică, cu același rezultat, la urmă un corb, care nu s-a întors. După aceea a deschis corabia, a dat drumul tuturor celor dinăuntru și a adus o jertfă zeilor. Când aceștia au simțit mirosul plăcut s-au îmbulzit ca muștele în jurul jertfei. Numai Bel era mânios că cineva a scăpat de pieirea generală; dar a fost împăcat de Ea cu sfatul că în viitor, dacă trebuie să pedepsească iar, în loc de potop să trimită animale răpitoare, foamete sau ciumă. După aceea, Bel i-a făcut pe Ut-Napiștan și pe soția lui deopotrivă cu zeii.

Deci în ambele relatări, în realitate nu lipsesc trăsăturile asemănătoare frapante. Dar și aici, ce deosebire profundă între cele două! – În timp ce în Sfânta Scriptură citim despre o pedeapsă sfântă asupra lumii total stricate, unde numai dreptul și evlaviosul Noe cu casa lui sunt exceptați, aici auzim despre mânia oarbă a zeilor și despre toanele zeilor. Și ce să spunem despre cârdul și agitația ridicole ale zeilor, care se mințeau și se înșelau reciproc, ca niște băieți răi, care ulterior s-au speriat și „au urlat ca niște câini în lanț” pentru nenorocirea pe care a făcut-o potopul, iar după aceea au roit în jurul mirosului plăcut al jertfei ca niște muscoi? – Profesorul Delitzsch a lăsat deoparte în prelegerea lui multe trăsături incomode din relatarea babiloniană; cine ar putea fi de acord cu acest teolog, când el este de părere că forma babiloniană a relatării potopului este „mai completă și mai primordială”?

III

Dar de unde vin aceste trăsături evidente, comune, care se găsesc printre aceste și alte relatări ale inscripțiilor străvechi pe de o parte, și ale Bibliei pe de altă parte?

De unde vin aceste potriviri și deosebiri? Care relatare este mai veche sau cea primordială? Ne dau acele monumente arhitectonice și plăcile de lut ars ale asirienilor relatarea adevărată despre acele evenimente mari și grave, pe care nu le putem ști de la noi înșine, sau o face Biblia,

care are pretenția că este revelația și Cuvântul lui Dumnezeu și în această calitate a fost mărturisită în decurs de secole de către milioane de oameni mari și mici, consecvenți față de propriile lor convingeri.

Deci, mai întâi întrebarea: De unde trăsăturile principale comune ale ambelor relatări? Știm că toată omenirea provine dintr-o singură patrie – situată în Asia -, că formează o singură familie. Aceasta o spune Biblia; iar știința cu cercetările ei nu poate contesta aceste realități. Deoarece toată omenirea este o familie, nu poate fi altfel decât că marile evenimente ale creației, ale căderii în păcat, ale potopului și multe altele, care îi privesc pe toți oamenii, au devenit cunoscute și la răspândirea și împrăștierea neamului omenesc pe tot pământul. Dacă n-am găsi în toate sau în multe popoare cel puțin urme ale relatărilor despre existența unui Dumnezeu suprem, despre crearea lumilor, despre un timp fericit, dar dispărut din vina oamenilor, despre potop și multe altele, ar trebui să ne mirăm. Da, dacă printre diferitele popoare vechi n-ar fi de găsit urme ale amintirii acelor evenimente mari, care îi privesc pe toți oamenii, și dacă Biblia ar fi singură de tot cu relatările ei despre acele întâmplări mari, atunci ar trebui să ne mirăm pe drept. Acceptarea relatărilor biblice ar trebui să găsească atunci o mult mai mare opunere decât acum, când într-adevăr așa de multe urme sau fragmente de relatări vechi, concordante sunt de dovedit aproape în toate popoarele. Aceste urme pot să difere între ele mai mult sau mai puțin, dar cu toate acestea, prin trăsăturile lor principale comune depun mărturie pentru istoricitatea a tot ce le slujește ca temelie. – Popoare care trăiesc departe unele de altele, adesea despărțite dușmănos, stabilesc prin moștenirile lor străvechi sau prin însemnările lor istorice o dovadă comună pentru aceea, că pământul și universul de deasupra noastră au avut un început, că n-au luat ființă prin ele însele, chiar mai puțin că au existat din veșnicie; că oamenii și-au pierdut starea fericită inițială prin neascultarea lor; și că o inundație generală a venit peste tot globul pământesc. Dacă aceste evenimente ar fi fost concepute numai ulterior de către un înțelept sau un nebun oarecare, atunci ar fi cu neputință ca o asemenea născocire să fi devenit o parte integrantă stabilă a moștenirii tuturor popoarelor. Deci, această transmitere are indiscutabil o bază istorică; ea vorbește despre evenimente care s-au petrecut cu adevărat. Așa cum vestea despre potop, de exemplu, trebuie să se fi moștenit din generație în generație, realitatea ne arată că nu numai popoarele lumii vechi (ca: babilonienii, indienii, egiptenii, chinezii), ci și primii locuitori ai lumii noi (America), cum ar fi mexicanii, indienii, mărturisesc în legendele și poeziile și tablourile lor despre aceste evenimente; chiar și vechii greci și romani, după cum este cunoscut, au în literatura lor mărturie pentru potop și repopularea pământului.

Dar cum s-au petrecut evenimentele? Așa cum le descrie Biblia? Sau așa cum le relatează acele inscripții mai vechi ca timp, care au fost scoase la lumină prin săpături din Asiria și Babel?

Acolo, în inscripții, avem mulți zei, în loc de un Dumnezeu atotputernic și veșnic. Zeii care au creat acolo universul au fost acolo chiar mai târziu decât adâncul și marea agitată, din care ei au făcut universul; ei s-au războit și s-au înșelat și la potop. În Biblie este singurul și veșnicul Dumnezeu, care a creat universul și l-a făcut cu multă pricepere prin Cuvântul atotputerniciei Lui. – În alte relatări găsim diferențe asemănătoare profunde; în ciuda trăsăturilor comune, ele sunt așa de diferite ca ziua și noaptea; un cu totul alt Duh suflă spre noi din Sfânta Scriptură; simțim că: aici este teren solid și țară sfântă.

Revelația primordială a singurului și veșnicului Dumnezeu și amintirea marilor Sale fapte și judecăți au fost tulburate și profanate evident prin transmiterea orală, deja de timpuriu, în generațiile individuale, așa cum pe lângă adorarea inițială a singurului Dumnezeu adevărat și veșnic s-a instalat curând la neamul omenesc păcătos, căzut, cinstirea puterilor naturii, a corpurilor cerești, a animalelor.

Inscripțiile mult discutate ale asirienilor și ale babilonienilor constituie deci însemnarea scrisă a unei transmiteri de mult degenerată și stricată, în care numai unele trăsături mai sunt în concordanță cu adevărul primordial.

IV

După profesorul Harnack din Berlin, cunoscut drept cap al orientării liberale a teologiei evanghelice din Germania, meritul celor două prelegeri ale profesorului Delitzsch despre „Babel și Biblia” constă în aceea, că ceea ce au crezut și au predat deja de mult teologii necredincioși despre Cuvântul lui Dumnezeu, și anume, despre Vechiul Testament, acum a devenit cunoscut în tot poporul și „va fi vestit de pe acoperișul caselor”. – Cât de grele vor fi consecințele triste ale acestui „merit” pentru școală, casă și pentru tot poporul, aceasta încă nu se poate stabili astăzi. – Totuși, ce bine că Cuvântul lui Dumnezeu a depășit deja victorios furtuni grele și nu este dependent nici de înțelepciunea celor învățați, nici de recunoașterea personalităților pământului! El va dăinui în veci!

Afirmațiile profesorului Delitzsch, care se îndreaptă împotriva Sfintei Scripturi, se pot rezuma astfel: Din textele scrierilor cuneiforme din timpul lui Hamurabi⁷ se poate arăta că babilonienii au fost deja monoteiști (adică astfel, că Dumnezeu nu S-a revelat întâi poporului Israel ca unicul Dumnezeu) și că acest Dumnezeu S-a numit Jahve (adică Jehova). Mai departe: În literatura babiloniană a ieșit la lumină un șir întreg de povestiri biblice, într-o formă mai completă și originală.

Tocmai am arătat ce trebuie să reținem din ultima afirmație, când am comunicat în parte relatările cuneiforme despre creație și potop.

Oare nu trebuie să ne mirăm de vrăjmășia față de Biblie a unor asemenea învățați, care dau prioritate superstiției păgâne și fantomei zeilor babilonienilor, față de relatarea superioară a Bibliei și o consideră pe aceea o formă mai completă și originală a relatării istorice, decât povestirea Sfintei Scripturi?

Dar să ne întoarcem la afirmația profesorului Delitzsch, după care babilonienii fuseseră deja monoteiști și Dumnezeul lor se numea Jahve (Jehova)!

Și aici profesorul Delitzsch pune la socoteală credulitatea și lipsa de opinie a ascultătorilor și a cititorilor lui, așa că un scriitor liberal, dar cinstit, a spus pe drept despre el: „Noi, cei neînvățați, suntem duși de către acest învățat, ca animalele la abator, cu ochii legați. Dar nu vrem să permitte așa ceva.”⁸

⁷ Acest Hamurabi este, după toate probabilitățile, Amrafel din Biblie, „împăratul Șinearului” (Babilon). (Geneza 14,1.) Era, prin urmare, chiar dacă nu „un prieten al lui Avraam”, atunci era totuși un „contemporan” al lui. Interesant este cum săpăturile babiloniene se sprijină totuși mereu pe Biblie. Necredincioșii negau odinioară istoricitatea numitului capitol 14 din Geneza. De când numele Hamurabi și Chedorlaomer, care apar în acest capitol, au fost găsite în textul scrierilor cuneiforme, nu mai îndrăznește nimeni s-o facă; dar cu toate acestea, firește că prejudecata și ostilitatea față de Biblie n-au dispărut. Acum numele sau persoanele sunt folosite ca să se spună că de la ele au învățat izraeliții înțelepciunea lui Dumnezeu, că „probabil” Moise a luat cele zece porunci de la Sinai parțial dintr-un cod de legi al lui Hamurabi. Dar pe drept spune dr. Jeremias în „Moise și Hamurabi” : „În legea lui Hamurabi, în ciuda prologului cucernic și în ciuda enumerării exaltate a tuturor zeilor, nu se poate descoperi nici un gând religios. Datoria față de Dumnezeu, teama de Dumnezeu lipseau în împărăția lui Hamurabi, cu atât mai puțin era impusă undeva porunca cea mai profundă: „Să iubești pe DOMNUL, Dumnezeul tău”, care era scrisă în inima și pe trupul poporului Israel.” Deci dacă Delitzsch vrea să-i facă pe alții să creadă că legea lui Moise este luată din opera lui Hamurabi, el își închipuie că ascultătorii și cititorii lui îl cred orbește și n-au cercetat niciodată personal legile lui Hamurabi și nici nu le vor cerceta.

⁸ Vezi pagina 47 a prefetei de la ediția a 4-a a lucrării foarte semnificative: „Bazele secolului al XIX-lea”, de H. Stewart Chamberlain din Viena.

V

În ceea ce privește așa-zisul monoteism (adorarea unui singur Dumnezeu) la babilonieni, este stabilit științific din numeroase documente, în ciuda afirmației contrare a lui Delitzsch, că Hamurabi și compatrioții lui contemporani n-au fost monoteiști, că se închinau la zeul soarelui, la zeul lunii, la zeii stelelor, la zeii cetății și așa mai departe.

Imediat în primele patru rânduri ale „legilor” sale, Hamurabi a numit deja trei zei: „Când Anu și Bel i-au repartizat lui Marduk, fiul stăpânitor al lui Ea, omenirea pământescă...” Apoi găsim mai departe că tatăl lui Hamurabi se numea Sin-Mubalit, „luna (zeul lunii) dă viață!” Fiul lui Hamurabi se numea Șamșu-iluna, adică „soarele este dumnezeul nostru!” – Aceștia ar fi cinci zei și aici se mai adaugă mulți alți idoli. Dar cu toate acestea, după Delitzsch, copiii lui Israel au dobândit monoteismul de la acest Hamurabi și idolatrii lui contemporani.

La fel de netrainică este a doua afirmație a profesorului, în ciuda ovațiilor puternice pe care le-a cules pentru prelegerile lui de la necredincioșii de aproape și de departe, că babilonienii îl numeau pe singurul lor Dumnezeu (care nici n-a existat), Jahve, adică Jehova.

Delitzsch își bazează afirmația pe nume proprii, care apar pe două tăblițe de lut sparte, care acum sunt în Muzeul Britanic. Specialiștii afirmă că este imposibil, unul spune chiar că este „smintit” să vrei să descifrezi dintr-un singur ciob un singur nume ca Ja-ah-ve-ilu. – În primul rând, semnele cuneiforme sunt greu de descifrat. Delitzsch, de exemplu, în publicarea inscripției a redat inexact deja prima grupă a scrierii cuneiforme din primelor rânduri, cum asigură directorul compartimentului babilonian al Muzeului Britanic, Mr. Budge. Apoi, fiecare grupă de scriere cuneiformă, chiar dacă în cele din urmă este citită și descifrată cu bine, este mult mai greu de interpretat, căci ea permite un număr întreg de versiuni.⁹ În numele redat mai sus ar fi posibile chiar 36 de interpretări. Atunci chiar că am putea exclama cu scriitorul vienez deja citat: „Într-adevăr, acest Jahve babilonian îmi provoacă milă; căci dumnezeirea lui se bazează de fapt pe picioare de lut foarte fragile!”¹⁰

La aceasta se mai adaugă că Delitzsch (potrivit scrierilor profesorului dr. Hommel și ale profesorului dr. König din Bonn, care au comparat textul original), în al doilea nume cuneiform, pe care el își bazează afirmația că Jehova fusese deja cunoscut babilonienilor, și-a permis o corectură mică. Delitzsch spune că numele înseamnă: Ja-hu-um-ilu, dar „h” lipsește din original; el a fost introdus artificial de către Delitzsch; numele este Ja-u-m-ilu și aceasta nu înseamnă „Jahve este Dumnezeu,, ci:

„Luna este dumnezeu”.

Astfel se prăbușește întreg eșafodajul ridicat așa de impertinent, un adevărat turn babilonian, dar unul de hârtie. În loc de pompos adusă la cunoștință (de Delitzsch) „a nebănuitei priviri în locul de naștere al monoteismului” (care deci nu i-a fost revelat poporului Israel, ci ar fi luat naștere deja la foarte civilizatul popor babilonian), nu ne rămâne nimic altceva decât o privire, firește foarte neașteptată, în atelierul plin de fantezie al fabricării istoriei.

De fapt, cele două prelegeri cunoscute despre „Babel și Biblia” nu fac cinste nici teologului, nici filologului Delitzsch. Teologul și-a demonstrat prin ele necredința searbădă, care nu este

⁹ Astfel putem, de exemplu, a treia grupă de cuneiforme, pe care Delitzsch o redă ca silaba „ve” în numele Ja-ah-ve, s-o redăm și prin „pi”, „me”, „ma”, chiar simplu prin „a” și chiar prin „tu” și „tal”. – Literele singure pot fi pronunțate diferit, adică în funcție de aceea, dacă sunt citite individual sau împreună într-un grup. De aceea, profesioniștii recunoscuți, asiriologi însemnați ca: Sayce, Oppert citesc aceleași texte adesea cu totul diferit de Delitzsch. Deci putem, dacă vrem, să citim câte un text așa cum se citește, dar nu trebuie să-l citim așa. Omului speculativ îi este dat un spațiu mare ca să pună în text tot ce se poate sau să înțeleagă din el câte și mai câte, în mod deosebit la numele proprii și la cuvintele care apar rar, a căror interpretare corectă nu poate fi ghicită nici măcar din context.

¹⁰ H. Steward Chamberlain, din locul citat, p.49.

ceva nou, care se găsea deja la batjocoritorul Voltaire: „O revelație despre Dumnezeu nu există și nici nu ne trebuie.” Dar filologul s-a făcut aici repetat vinovat de superficialitate, așa că reprezentanții științei l-au scuturat rău din cauza lipsei de seriozitate.

Nu știința, nu rezultatele sigure, adevărate ale cercetării scrierii cuneiforme, nu faptele istorice l-au silit pe Delitzsch să nege originea divină a Bibliei și în schimb să susțină o origine babiloniană pur omenească – deoarece împotriva ei învățații mari și conștiincioși de diferite orientări au ridicat un protest aproape însutit¹¹ – ci necredința și ostilitatea împotriva revelației lui Dumnezeu, care locuiește în inima necredincioasă.

Ah, dacă profesorul Delitzsch ar fi stat de partea lui Dumnezeu și a Cuvântului Său, ca răposatul său tată, profesorul dr. Franz Delitzsch din Leipzig! În comentariul său despre prorocul Habacuc (pagina 119), acest erudit, care a fost un cercetător harnic, credincios al Bibliei, spune (1846): „Acest unison (unanimitate a diferiților proroci) este pecetea revelației divine ca lucrarea unuia și a aceluiași Duh Divin în atelierele multor indivizi.” Și într-o altă lucrare spune (1861): „Să citim odată prima pagină a Bibliei și s-o comparăm cu ea pe ultima, și când ni s-a stârnit admirația prin extraordinara armonie a Cuvântului lui Dumnezeu de la Alfa la Omega, abia atunci avem înțelegere pentru amănuntele diferitelor Scrieri din acest concert umano-dumnezeiesc.

Fiul lui Dumnezeu, Cuvântul viu, devenit trup, a confirmat pentru toate epocile intangibilitatea Cuvântului scris al Vechiului Testament al lui Dumnezeu, când l-a biruit pe satan cu mărturia: „*Este scris!*” Cuvântul, Biblia, a fost sabia biruinței Domnului împotriva stăpânilor întunericului. Creștinii zilelor noastre sunt căzuți pradă puterii întunericului dacă lasă să li se smulgă din mână sabia acestui Duh, prin necredința teologilor moderni și prin aroganța științei omenești.

Nr. 12. Geneza 24

Isaac

O lungă zi s-a dus - și Isaac,
Lucrul cel mai drag merge să-l facă,
Să iasă-n câmp, sub soarele de-apus,
Când ultimele raze se-așează
Pe-ntinsul șes mut și pictează
Roz pe cer miile de norișori.

Frumoasă lume! – Un luci minunat
Umple privirea-i ce zarea scrutează,
Ager marginea cerului urmând
Ah, azi nu-i pentru prima dată
Că Isaac din vale se-arată,
În ceasu-n care ziua s-a-ncheiat.

¹¹ Din rândul profesorilor liberali ai teologiei îl numim numai pe eruditul Kautzsch din Halle și dintre asiriologi pe profesorii Hilprecht din Philadelphia (cărui Delitzsch i-a redactat o mărturie așa de onorabilă pe vremea aceea), Jenien, Barth, Sayce, Oppert. – Vrem să recomandăm cititorilor care vor să se ocupe mai îndeaproape cu problema „Babel și Biblia”, din literatura bogată în comparație cu Delitzsch, de exemplu: prof. D. König: „Babel și Biblia” (de la Warneck din Berlin); prof. D. Kittel din Leipzig: „Săpăturile babiloniene și preistoria biblică” și „Conflictul Babel-Biblia” (ambele de la Deichert, Leipzig).

„E mult de când Eliezer s-a dus,
Să-mi pețească din țara-ndepărtată
O mireasă! – El e-un om devotat;
Și a jurat că o mireasă,
Din seminția mea aleasă,
Va fi soția, fericirea mea!

O, Eliezer, de-ai fi înțelept,
Să întrebi gura DOMNULUI întruna,
Că-n aceasta stă toată soarta mea;
El a pornit la drum, pot spune,
Una cu mine-n rugăciune
Rob bun – să alegi binecuvântat!

Mai e ceva: dacă te va urma,
Trebuie la toate să renunțe.
Va vrea: patria, casa tatălui,
Ocrotire, gospodărie,
Vise dragi din copilărie ...
Toate, pentru mine, a le lăsa?

El îi va spune cu cel mai cald cuvânt,
Că toată fericirea o așteaptă-aici;
- Marea alegere s-o fi făcut; -
Soarele spre apus se pleacă,
Și se răcește în pustia seacă,
Ce-o are Eliezer de străbătut!

Dar ea, de nu-i gata ca să plece îndat'
Cu cât ezită ea, cu-atât am eu de-așteptat.
Aș vrea să fie cea din urmă zi,
Când zadarnic privind în zare,
Ceea ce-mi doresc, nu apare!”
- El se întoarce; - ea n-a fost gata, deci!

Eliezer

Și Eliezer? – Chibzuit și conștient
De sarcina grea ce i-a fost dată,
S-a așternut la drum spre Răsărit.
Tăcut, cu pașiri regulate,
Îl urmează în culori minunate,
Un șir lung de animale și de robi.

Merg așa pân' la coama dealului
Și salută corturile lui Avraam;
De-acum: înainte cu Dumnezeu!
Cămilele calcă-n picioare
Nisipul alb. Strigăte rare
Străbat noaptea de vară din deșert.

Din amurg până la debutul zilei
Și iar până la roșul asfințit de soare,
Așa se duc zi după zi – un loc verde-aci,
Cupolele albe din zare
Prezic umbră, fântâni, răcoare.
Tot înainte! – Aceasta-i cetatea miresei, oare?

„Într-o oră, două, vom fi sosit!”
La fiecare pas tabloul pare tot mai larg,
Și palmierii aduc salutul lor.
Nici țipenie nu se zărește,
Șirul obosit de patrupede se oprește. –
Și într-o clipă șeile toate s-au golit.

Acolo-i o fântână ce-ndeamnă la băut.
Cu toții se așează; cămilele stau culcate;
Se bucură cu toții de popasul făcut.
Doar Eliezer odihnă n-are,
Cu Dumnezeu are o stare
De rugăciune în inima lui.

„DOAMNE, care-ai dat un fiu stăpânului meu,
Pe moștenitorul făgăduinței,
Dă-mi reușită acum, când ziua este la sfârșit!
Și-n ochii Tăi de-ai har și pentru mine,
Doamne, aștept răspunsul de la Tine,
La ce îți cere, umil, robul Tău.

Sosirea serii soarele-o vestește;
Ca peste tot, și-aici se va petrece,
Că seara ies din fiecă casă
Fiicele cu vase, apă ca să care.
Uneia-i voi pune o-ntrebare:
De-mi permite să beau din vasul ei.
Ca să pot calea Ta s-o recunosc,
O, fă să se petreacă totuși astfel:
Cea care-mi va spune: „Bea, domnul meu!
Și pentru animale voi scoate!”
Voi ști atunci fără doar și poate,
Că ea-i cea pe care-ai hotărât-o Tu!

Arată-i acest har robului Tău!”
- N-a apucat nici vorba să-și încheie,
Că prima dintre fete-a și venit. –
Ce tablou plăcut: cum ea se-ableacă,
Și vasul în apă-l îneacă,
Cu mâna îl trage apoi în sus!

Bătrânul rob aleargă-ncet spre ea,
Rebeca la fântână apă scotea.
„Nu fi surprinsă de cuvântul meu;
Căci sunt frânt din lunga-mi călătorie
Prin pustie. Arată-mi și mie
Bunătate și lasă-mă să beau!”

Ea-ntinde spre el apa de izvor.
„Bea, domnul meu, atât cât îți convine!
Iar robilor și animalelor
Le-oi turna jgheburile pline!”
O, Eliezer, deci știi bine
Voia lui Dumnezeu!

Din comoara tainic ascunsă în șa,
Scoate două brățări grele de aur
Și un inel, miresei să-i dea;
Și-a-nceput cu-ncântare firească,
Pe mireasa lui Isaac s-o gătească,
Pe care i-o va duce în curând.

„Cum te cheamă?” – „Rebeca, fata lui Betuel,
Fiul lui Nahor, al lui Avraam frate.”
- „E loc la voi?” – „Mult peste necesar!”
Apoi fuge frumoasa fată
Acasă. – Cu fruntea plecată
Robul se-nchină acum în genunchi.

Rebeca podoaba le-a arătat.
Fiul trimis i-a spus străinului bogat,
Că-i binevenit cu tot cu convoi.
Plăcută-i a casei răcoare,
Apa rece după dogoare,
Primirea făcută cu-atâta drag!

Bătrânul n-a vrut la masă să stea.
Întâi s-arate în simple cuvinte,
Aspectul natal, scopul sfânt și-n final,
Despre drum. Toți cu mare-ncordare
Îl ascultau. Din cercul mare
Lipsea doar o za – Rebeca lipsea.

Rebeca

Ea le arăta în curte și-n grajd,
De zor slugilor ce treabă să facă;
Culcușul a fost iute pregătit.
Azi un sentiment de-ncântare,
În soarele serii apare,
Dând brățărilor frumoase luciri.

„Bătrânul mi-a vorbit prietenos!
M-a răsplătit bogat cu-atâtea daruri
Numai pentru serviciul meu mărunț!
Unde s-au dus toți anii oare?
Zburat-au în lumina de soare,
Unde ziua cu joaca-mi petreceam.

„Mi s-a părut sau m-au chemat?” – Și a intrat,
Neștiind, dar bănuind ce-o așteaptă.
„Rebeca, ai vrea să pleci cu-acest om?
Fiul lui Avraam te dorește.
Decide, nimeni nu te-oprește;
De ești pregătită, alege tu.”

„Vreau!” – Dintr-odată i-a fost totul clar.
Acest cuvânt lumi noi îi va deschide:
Bucurii, fericire cât un ocean.
E visul din copilărie,
Ce să mai vrea? Așa să fie!
Viitorul stă mare-n fața ei.

„Mai lasă-ne-o zece zile și-apoi,
Fata poate să plece.” - I-au rugat ei.
Dar Eliezer nu vrea s-aștepte.
-„Zilele zboară pe-ntrecute;
Vreau s-ajung la domnul meu mai iute;
DOMNUL mi-a dat izbândă-n drumul meu!

Vom mai rămâne-aici o noapte doar.
Gândiți-vă la drumul prin pustie
Și m-așteaptă Isaac, stăpânul meu!” –
Deja în ziua următoare,
Mireasa-i gata de plecare.
Toți binecuvântarea lor i-au dat.

Întoarcerea acasă

Când ultima zi a călătoriei s-a apropiat,
Văd dealurile din Betel făcându-le semne.
E aproape! – Chiar animalele,
Și ele par să se grăbească
Și-așteptarea s-o împărtășească,
Ce inima Rebecăi a mișcat.

Un singur deal - și în spatele lui,
Noul tău cămin o să ți se-arate!”
– Acum încetinesc, pasu-i solemn. –
„Rebeca, el ne-a văzut și știe!
Îl vezi pe omul din câmpie,
Cel cu toiagul? – E stăpânul meu!”

„Stăpânul meu!” – Când ea a auzit,
Cu-un văl lung s-a acoperit în grabă
Și-a coborât încet de pe animal.
Șovăind, înspre el pornește
Și Eliezer o însoțește.
De-aproape ea acum îi vede fața.

Abia că l-a văzut și totuși îi este așa de cunoscut,
- Acum ea știe totul; și teama ei dispare,
Și îl urmează, unde el o duce. -
Apoi în cort, ce splendidă descoperire!
Și pentru două inimi, ce mare fericire;
Isaac jubilează, c-a dus mireasa-n casă!

Încheiere

Din comoara bogată-a lui Dumnezeu
Ți-am pictat o imagine eternă;
Înțelegi tu ce vrea să-ți spună ea?
Dumnezeu L-a trimis pe pământ,
De la tronul Său pe Duhul Său Sfânt,
După mireasă pentru Fiul Său.

Și-n timp ce prin deșert El o conduce,
De slăvile cerești El îi vorbește,
De țelul sfânt, de Mirele măreț.
Îi spune despre a Domnului moarte,
S-atragă cât mai mulți, cât se poate,
Până ce numărul va fi-mplinit.

A fost aleasă înainte de-a fi lumea
Și de când Domnul pe cruce pentru ea murit-a,
„Locașurile” sunt pregătite sus.
El privește de sus cu aprinsă dorință,
S-o ia și s-o ducă în a Sa locuință
Pe ea, răsplata suferințelor Sale.

Și chiar de-ar bănuî ea plinătatea Lui
Și s-ar grăbi să-I iasă în întâmpinare,
Dorul ei tot n-ar fi cât e așteptarea Lui,
Nicum ea n-ar putea să-nțeleagă
Măsura dragostei, întregă,
Cu care Isus a iubit-o.

Ce va-nsemna, când El, ca Mire,
Mulțimea de El răscumpărată,
O va chema din lunga ei călătorie prin pustiu,
Când din al lumii vacarm scoasă,
O va conduce în a Tatălui Său casă,
În slava fără nori a lui Dumnezeu!

Acum mai stă pe-al Tatălui Său tron,
Și-așteaptă ultimul Său mădular;
Noi încă n-am putut să-I vedem fața,
Dar strigătul deja înmiit străbate,
În mii de limbi răscumpărate:
„E miezul nopții – vine Mirele!”